DENISE ROBINS

Sărbătoarea s-a sfârşit

Traducerea şi adaptarea în limba română de

ILEANA DINU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Când sunase la uşa apartamentului lui Stephen Best, la ora patru, în acea după-amiază rece de noiembrie, Verona era perfect conştientă că o făcea pentru ultima oară.

Nu avea de gând să-l mai viziteze pe Stephen.

Venise des în acest loc, încât cunoştea foarte bine fiecare din cele o sută zece trepte, pe care le urcase pentru că Stephen locuia la ultimul etaj. Era o casă sărăcăcioasă şi mereu prăfuită. De fapt, fusese o construcţie cu altă destinaţie transformată în casă, aproape de Brompton Road. De pe uşa lui Stephen se cojise vopseaua, geamul era spart. Dar petrecuse aici multe nopţi inedite şi pline de veselie cu alţi studenţi de la arte; Stephen era cel mai talentat dintre ei.

Fuseseră colegi timp de trei ani. Unii dintre ei erau şi acum buni prieteni, se cunoşteau foarte bine şi-şi făceau şi acum vizite acasă. Nici unul nu avusese bani pe vremea aceea. Unii dintre ei, precum Verona şi Margaret Shaw locuiau la părinţi şi se putea spune că duceau o viaţă normală.

Gemenii Noel şi Evelyn Turner închiriaseră un apartament lângă cel al lui Stephen.

Geoffrey Harland şi soţia acestuia, amândoi pictori, care se căsătoriseră de curând, închiriaseră podul unei case în South Kensington. Organizau mici petreceri pe rând la fiecare cu bere şi sandvişuri. Nimeni nu putea să ceară mai mult, căci nu-şi permiteau.

Pe lângă faptul că nu aveau bani, fiind studenţi săraci, trebuia să economisească pentru a-şi cumpăra materiale pentru pictură. Pensule, perii, pânză, culori, care nu erau deloc ieftine.

Stephen, deşi cel mai talentat dintre ei, era şi cel mai sărac. Nici unul nu depăşise douăzeci şi trei de ani, în afară de Stephen care slujise cinci ani în marină, pe timpul războiului apoi fusese demobilizat, după ce suferise o rană la umăr care-l ţintuise o vreme pe patul unui spital.

De atunci începuse viaţa de artist, după care tânjise mereu.

Stephen voia să devină pictor. De fapt, pictase destul de mult, iar Verona şi restul prietenilor ştiau că este foarte talentat şi că într-o bună zi va ajunge cunoscut. Avea flacăra geniului în suflet şi nici anii războiului, nici suferinţele îndurate nu reuşiseră să i-o stingă.

Dar nu ajunsese să fie un nume, încă. Mai avea de învăţat, cu toate că în opinia Veronei putea da lecţii multora dintre profesorii lor.

Stephen se mai ocupa şi de muncă aşa -zis comercială, făcea ilustraţii, coperţi de cărţi, ca să aibă din ce trăi. Dar ambiţia sa era să devină portretist.

Le pictase pe toate fetele din grupul lor. Când nu aveau de lucru, ele îi pozau bucuroase. Toate voiau să-i pozeze lui Stephen. Iar Verona îi poză cel mai mult, pentru că o considera modelul ideal. Era genul lui de femeie. Slabă, delicată, cu pielea mătăsoasă, părul castaniu- roşcat, pometii proeminenţi, ochi mari de căprioară, expresia unei femei inteligente. Şi avea cele mai frumoase şi expresive mâini, spunea el.

Verona nu lucra în ulei. Acuarela era preferata ei... realiza peisaje, pieţele Londrei, străzile şi acorda foarte mare atenţie detaliilor.

La Academie, i se spunea că promite. Şi Stephen spunea tot aşa, iar în el avea mare încredere.

Stephen era îndrăgostit de ea, lucru cunoscut de toată lumea. Verona era conştientă de dragostea lui şi asta făcea lucrurile foarte dificile pentru ea şi foarte triste. Triste pentru că Verona urma să se mărite cu altcineva.

Stephen, arta, vechii prieteni, viaţa de până atunci, urmau să aparţină curând de domeniul trecutului. Alesese o alta, care i se părea că i se potriveşte.

Era ultima vizită pe care i-o făcea lui Stephen.

Plecase de acasă, din Hampstead într-o stare destul de bună, conştientă de felul în care va

reacţiona el. Discutase despre el cu alţi colegi care o atenţionaseră că greşeşte renunţând la Stephen, pentru un bărbat care aparţinea altei lumi.

Dar Verona era pregătită să fie pe propriile-i picioare, să ia deciziile necesare. Iar pe drumul pe care-l făcu în autobuz spre casa lui Stephen se gândi la ce-i va spune; argumente cu care-l va convinge că luase decizia corectă.

Dar curajul îi cam pieri când ajunse în faţa acelei uşi bine cunoscute. Nu-i va fi foarte uşor să-i spună că se logodise cu Forbes Jefferton.

Stephen o lăsă să sune mult înainte de a-i deschide, apoi dădu uşa de perete abia privind-o, se întoarse cu spatele şi porni spre atelierul său cu paleta într-o mână şi pensula în cealaltă.

- Tocmai lucrez la ceva şi nu mă pot opri. Mă scuzi o clipă? zise el.

- Desigur, răspunse Verona.

Dar curajul îi pieri de tot când pătrunse în singura încăpere, pe care Stephen o numea atelierul său, deşi acolo lucra, mânca şi dormea.

Nu-l mai văzuse niciodată atât de abătut. Inima ei se strânse când îl văzu atât de slab. Stephen purta ochelari cu dioptrii destul de mari şi cu toate astea părea întotdeauna că vrea să înghită pânza, atât de aproape venea de ea.

Era înalt, slab, tras la faţă, palid, foarte inteligent, iubitor de frumos, entuzismat de tot ce era artă,

dispreţuia convenţionalitatea, micimea şi mai presus de toate disciplina.

Cât îi va lipsi acest bărbat! O dată sau de două ori în vara aceasta sărutările lui, mângâierile, îi treziseră reacţii şi emoţii de o intensitate care o pusese pe gânduri. Dar nu putea să-şi piardă controlul. Ea nu împărtăşea opiniile lui Stephen în privinţa căsătoriei; el prefera relaţia neoficială pe care epoca Victoriană o categorisise drept păcătoasă.

Verona fusese crescută într-o familie convenţională şi deşi era suflet de artist, avea un puternic simţ al moralităţii.

Stephen continua să lucreze absorbit de pictura sa.

Cu timiditate, Verona se apropie şi privi peste umărul lui.

Era portretul lui Patsy, fiica îngrijitorului de la subsol. Avea nouă ani şi nişte ochi albaştri, imenşi, inocenţi, bucle de culoarea ebonitei, farmecul unui spiriduş. Era întotdeauna murdară şi pusă pe şotii. Stephen reuşise să-i surprindă aerul poznaş şi acea frumuseţe izvorâtă de cine ştie unde.

Tatăl lui Pasty era alcoolic, şi nu avea niciodată o slujbă stabilă, iar mama femeie de serviciu. Dar portretul acestei fetiţe era unul din cele mai reuşite.

Deodată, Verona dădu uitării toată tristeţea, apreciindu-l pe Stephen doar ca artist.

-Stephen, e fantastic! Va fi cea mai reuşită piesă din colecţia ta!

El nu se întoarse să-i răspundă, dar Verona

observă că
ridicase din umeri. Mai înmuie o dată pensula în vopsea, făcu un pas înapoi lovindu-se de Verona căreia îi ceru scuze fără a o privi, concentrat asupra portretului fetiţei.

Inima Veronei începu să bată mai tare. Obrajii ei, palizi de obicei, căpătară culoare. Deodată, i se adresă indignată:

- De ce nu aprinzi focul? Este foarte frig, aici, am îngheţat.

Abia atunci el se întoarse şi o privi. Cu politeţe exagerată, îi
răspunse:

- Te rog să mă ierţi, eu n-am simţit frigul. Sigur că voi aprinde imediat focul.

îşi scoase ochelarii, cotrobăi prin buzunare unde găsi nişte monede. Rosti câteva vorbe cam neortodoxe. Verona se căută în poşetă şi-i întinse o monedă.

- Uite, Stephen, am eu una.

El o luă şi-i dădu restul, pe care ea îl refuză.

- Nu-ţi face probleme, nu-mi place să am mărunţiş.

Stephen introduse moneda în aparatul de încălzit.

- Restul pune-l în cutia pentru săraci duminică, îi spuse el pe un ton ironic, apoi aprinse un chibrit şi dădu drumul la sobă. Mă tem că nu sunt o gazdă bună astăzi, mormăi el. Dar voi pune ceainicul, să-ţi fac măcar un ceai. Nu am nimic de mâncare; te deranjează?

Verona îşi muşcă buzele pentru a nu izbucni în plâns.

- Ce-ai vrut să spui cu mersul la biserică?

El, cu mâinile în buzunarul şorţului, o privi lung.

- Presupun că de acum înainte te vei duce regulat la biserică, după ce rupi legătura cu lumea păgână a artei şi devii soţia respectabilă a unui ofiţer din slujba Maiestăţii sale.

Verona îşi ţinu respiraţia.

- Nu vrei să te faci deloc plăcut, Stephen, nu-i aşa?

- Nici nu încerc. Nu pot spune că am dispoziţia necesară.

- Şi oricum, de ce este socotită păgână lumea artei? Pictorii nu se duc la biserică?

El râse amar.

- Draga mea copilă, să nu devenim prea analitici. N-am vrut să te provoc la vreo dezbatere pe tema: ar trebui să se ducă artiştii la biserică sau nu?

- Nu eşti prea plăcut astăzi, Stephen, conchise Verona.

- îmi cer scuze, zise el.

Verona era gata să izbucnească în lacrimi. Nu-şi închipuise că Stephen poate fi atât de antipatic. Dar privindu-l cu ochii ei mari, cu lacrimi în ei, observă cât de rău arăta.

Stephen Best nu fusese niciodată un bărbat arătos, în adevăratul sens al cuvântului. Era prea slab, avea faţa cam colţuroasă, nasul cam mare şi o gură cam largă, cu un permanent zâmbet sarcastic.

Numai ochii îi erau teribili, unici. De culoarea alunei, cine-i privea, avea sentimentul că Stephen avea puterea de a penetra în sufletele oamenilor.

Observând că Stephen nu arăta bine deloc, inima ei se mai îmblânzi. Nu putea presupune decât că este nefericit; era afectat mai mult decât şi-ar fi închipuit ea.

Verona îl privi printre lacrimi şi i se făcu chiar teamă.

- O, Stephen, izbucni ea la un moment dat, eşti foarte supărat pe mine?

El zâmbi, dar zâmbetul lui era mai mult o grimasă.

- Ce întrebare prostească, Verona! De ce să fiu supărat? Te poţi supăra pe o erupţie vulcanică sau pe maree, pe tornadă? Supărarea este un cuvânt pretenţios şi plin de sensuri, Verona. Nu, nu sunt supărat pe tine, sunt doar şocat, acesta este cuvântul.

Verona roşi până în vârful urechilor.

- De ce ai fi şocat?

El izbucni într-un râs sălbatic.

- Ştii că ai dreptate? De ce să fiu şocat? Acesta este un cuvânt la fel de prostesc ca şi supărarea. Nimeni nu poate fi şocat de un vulcan, nici de o maree. Omul primeşte o lovitură violentă, care-l dezechilibrează, asta este. Cred că sunt dezechilibrat, draga mea. Du-te să-ţi încălzeşti

mâinile la foc, până îţi pregătesc ceaiul.

Verona nu mai plânse. Vorbele lui avuseseră un efect ciudat asupra ei. îl privi cu tristeţe, se duse la foc, de care-şi apropie mâinile cu degetele răsfirate.

Stephen Best rămase nemişcat câteva clipe. O sorbi din priviri, cu talentul unui artist chinuit. Artistul din el se minuna de frumuseţea acelor degete lungi, care păreau translucide în lumina aceea slabă. Observă în acelaşi timp inelul de pe degetul ei. Era un diamant discret. Probabil inelul de logodnă oferit de acel Jefferton.

Gelozia puse stăpânire pe el, făcându-l aproape să-şi piardă minţile, să se teamă că s-ar putea năpusti asupra acelei femei de la foc pe care s-o prindă cu putere de părul acela lung şi s-o sugrume.... să ia viaţa din gâtul acela lung pe care-l admirase şi pictase adesea...

- Felul în care arată gâtul tău ar fi fost extrem de apreciat pe vremea Tudorilor, draga mea. Ca şi cel al Annei Boleyn. Parcă-l văd întins în faţa călăului.

Ea râsese pe atunci, se înfiorase, rugându-l să nu mai fie oribil, iar el râsese şi-i sărutase acel gât lung, ca de lebădă. Dar de acum n-o va mai face. Niciodată nu va mai râde cu ea, n-o va mai picta, nici nu va mai critica picturile ei

în opinia lui, Verona era o artistă cu perspectivă, cu condiţia să lucreze foarte mult.

Iar ea, se mărita.

Margaret, prietena lor comună, venise să-i spună lui Stephen că Verona se mărită. Şi ea era la fel de afectată. O considera nebună pe Verona pentru acest gest.

Verona îl cunoscuse pe Forbes Jefferton doar cu o lună în urmă în casa unor veri ai ei, militari de carieră, care serveau sub comanda lui Forbes.

Forbes nu împlinise încă treizeci de ani, se distinsese în timpul războiului când adunase şi câteva medalii, în campaia lui Rommel.

Verona făcea o mare nebunie dacă-şi închipuia, zicea Margaret, că va fi fericită cu el. Nu era genul de femeie care să se lase cărată prin tot imperiul, trăind în garnizoane, să ducă o viaţă străină ei printre militari, promovări, stabilimente şi grade, jocuri de noroc. Nu avea cu cine să discute despre pictură. Se va plictisi imediat de moarte. Era o femeie prea sensibilă şi inteligentă.

Cât despe Forbes, Margaret îl cunoscuse şi ea; era un tip drăguţ, tipul de ofiţer englez; arăta foarte bine, avea şi bani, fiind unicul fiu al unui general.

Stephen o trase pe Verona spre el, o prinse în braţe şi-şi îngropă faţa în părul ei bogat.

-Verona, Verona, oftă el.

Ea se topi în îmbrăţişarea lui, şi-l mângâie cu degetele ei lungi.

-Stephen, iartă-mă, să rămânem amici. Te rog, nu-mi refuza prietenia ta!

Cuvintele ei fură ca un duş rece peste flacăra

pasiunii lui. Fără s-o sărute, îi dădu drumul şi se duse să facă un ceai.

- Mă duc să pun ceainicul pe foc, zise el.

Ea rămase într-o stare cam ciudată, greu de definit, neştiind ce putea să facă sau să zică. Oftă, apoi suspină de câteva ori. Era îngrijorată pentru Stephen. Nu voia să-i piardă prietenia, dar vedea că acest lucru era imposibil.

Stephen nu putea accepta logodna ei.

Stephen era ca un leu în cuşcă. Nu voia să se însoare cu ea, dar nici nu voia s-o lase altui bărbat. Nu era cinstit. Cu câteva luni în urmă Verona fusese foarte îndrăgostită de el. S-ar fi măritat atunci cu el cu sau fără consimţământul părinţilor. Dar Stephen voia doar să profite de ea, iar ea, înţelegând asta se îndrăgostise de alt bărbat, care era opusul lui; oştean până în măduva oaselor, vioi, frumos, un om normal.

Lacrimile i se uscară pe obraji şi se calmă. începu să răsucească inelul cu diamant pe deget gândindu-se la Forbes, la cât era de bun şi de drăguţ. Ai ei îl adorau.

Mama spunea că un astfel de bărbat se naşte odată la un secol; deşi îi părea rău că Forbes era militar şi Verona va pleca de acasă, avea destul de câştigat. Un soţ bun, cu venituri solide, cu poziţie socială.

Nu suporta gândul că fiica ei să se încurce cu vreunul din artiştii între care se învârtea la Academia de arte.

Forbes Jefferton avea să-i schimbe viaţa Veronei.

Capitolul 2

Terminaseră de băut ceaiul. Stephen băuse două căni şi mâncase o felie subţire de pâine cu brânză, pe care o mestecase repede, pentru că era foarte flămând; mâncase fără a o privi pe Verona.

Ea se uitase prin atelierul lui Stephen de parcă l-ar fi văzut ultima dată. Privi portretele binecunoscute ei, atârnate pe pereţi, portrete executate de Stephen.

Mai erau şi nişte schiţe în creion agăţate de perete cu bolduri. Pe perete se mai afla portretul unei fete executat chiar în materialul peretelui.

Verona îşi aminti ziua în care îl terminase şi cum îi spusese că atunci când va fi foarte cunoscut, va trebui să scoată cumva tabloul din perete, să-l expună.

Se uită şi la divanul din colţ, acoperit cu o cuvertură de brocart florentin, pe care Stephen o achiziţionase într-un moment de extravaganţă. Lângă pat era atârnat un tablou al ei, care reprezenta portul Dieppe, pe coasta franceză. Era unul dintre cele mai bune tablouri ale sale pe care i-l dăruise lui Stephen de ziua lui. îşi aminti cu strângere de inimă că luna următoare era aniversarea lui Stephen; acesta împlinind douăzeci şi nouă de ani, iar ea nu-i va fi alături la sărbătoare. Urma să se despartă de Stephen, după doi ani de prietenie.

Lângă uşă de afla un aparat de radio mic, dar de bună calitate. Lui Stephen îi plăcea muzica şi aculta adesea concerte simfonice.

îşi lua rămas -bun de la toate acestea astăzi. Nici

nu realiza ce mult se va gândi la acest loc în anii care vor urma. Ea nu mai avea cum să-şi cultive talentul artistic, măritată cu un ofiţer.

în acelaşi timp, erau aspecte ale vieţii legate de Stephen pe care nu le regreta; de exemplu, acest apartament sordid, plin mereu de praf, cu podeaua murdară şi covorul tocat de molii.

Stephen nici nu observa toate aceste lucruri, dar ei nu-i plăceau.

Cu toate acestea, în certurile cu mama ei, Verona îl apărase pe Stephen şi cercul lor de prieteni, pentru că nu aveau nici bani, nici timp să cureţe locul. Erau prea ocupaţi cu lucrările lor, argumentase Verona.

Deodată, de parcă i-ar fi citit gândurile, Stephen lăsă ceaşca jos şi zise:

- Verona, iartă-mă, m-am purtat foarte urât. Iartă-mă, trebuia să mă bărbieresc, să fac puţină ordine înainte de venirea ta. Dar doamna Burton n-a apărut nici astăzi, cred că trebuie să găsesc pe altcineva.

- Nu este nici o problemă, Stephen, zise ea.

- Mai vrei ceai?

- Nu, mulţumesc.

El o privi oarecum resemnat.

- Aşadar, draga mea, este ultima ceaşcă de ceai pe care o bem împreună.

Ea îl privi jenată.

- O, Stephen, ar putea fi într-adevăr ultima aici; dar nu cred că nu ne vom mai întâlni, în alte împrejurări.

- Crezi c-o să ajung la garnizoana soţului tău, să

bem acolo ceai?

Verona roşi.

- Nu crezi că depăşeşti măsura?

El îşi muşcă buzele şi-şi trecu mâna prin păr.

- Trebuie să fac un efort, să fiu civilizat.

Ea oftă.

- Ţi se pare atât de greu?

- Foarte. Nu sunt civilizat când ştiu că vei deveni soţia maiorului Jefferton.

- Aminteşte-ţi că tu m-ai împins la acest gest.

El ridică sfidător bărbia în sus.

- Pentru că nu eram pregătit de o nuntă adecvată?

- Da, recunoscu Verona.

El se mai uită o dată la chipul ei frumos dar palid, care acum, fără să ştie de ce, îl înfuria. Dar nu putea fi supărat pe ea, nici măcar s-o acuze că nu avea dreptate.

- Aşa este, recunoscu el. Nu te-am cerut în căsătorie. Aş fi fost un soţ îngrozitor, care ar fi frânt inima oricărei femei.

Ea îl privi acuzator.

-Acesta a fost singurul motiv pentru care nu te-ai însurat cu mine, Stephen?

El se ridică.

- Nu, nu este singurul. M-am gândit la tine. După cum ţi-am mai spus, nu am deocamdată ce să ofer unei femei. Ce câştig, abia îmi ajunge pentru mâncare. Vreau să pictez din ce în ce mai bine şi poate voi fi nevoit să muncesc fără întrerupere chiar

să şi fac foame, dar nu puteam cere unei femei să fie cu mine în timpul acesta.

- Dar dacă aş fi venit aici să trăiesc cu tine, n-ar fi trebuit să mor de foame alături de tine? Care ar fi fost diferenţa?

- Nu ţi-am cerut niciodată să vii aici să împarţi viaţa asta cu mine; ai fi continuat să locuieşti acasă să lucrezi şi...

- O, înţeleg, izbucni ea ridicându-se, aşa că n-ai fi fost obligat cu nimic. N-ai fi avut nici o răspundere, te-ai fi uitat la mie când ţi-ar fi permis-o timpul.

El o privi indignat.

- De ce mă faci să mă simt un egoist? De ce consideră femeia că numai ea face sacrificii şi că bărbatul este privilegiat? Iubirea nu este un sentiment reciproc? Iar viaţa pe care ţi-am prezentat-o ar fi însemnat că nu am obligaţii, am fi rămas amândoi liberi să ne continuăm vieţile după cum consideram, chiar dacă eram amanţi.

Verona roşise de indignare. Ea scutură din cap.

- N-ar fi mers. Am mai văzut astfel de legături şi nu durează în timp... sper că recunoşti că nu sunt o puritană sau o femeie care nu gândeşte, dar cred în instituţia căsătoriei, dacă doi oameni se iubesc îndeajuns.

Stephen se înclină.

- Ai perfectă dreptate, iar eu nu m-am de gând să-ţi distrug aceste convingeri.

Verona roşi, devenind stacojie.

- Stephen, înainte ca problema sexului să apară

între noi, am fost prieteni buni. Iar eu te-am iubit chiar foarte mult. Asta este tragedia.

El o privi cu amărăciune.

- Adevărat?

- Nu-mi spune că nu erai conştient!

El ridică din sprâncene.

- Foarte vag.

- Nu, erai conştient.

- Bine, o să cred că m-ai iubit atât cât poţi iubi tu.

- Nu mă creditezi cu prea multă încredere după cum văd! exclamă ea, ţi se pare că sunt o laşă. Crezi c-ar trebui să am curajul acelui model, Pippa Leigh, care a continuat să trăiască împreună cu prietenul ei, Paul Simons. Am văzut ce s-a întâmplat cu ea: a muncit ca o sclavă pentru el, a spălat, a călcat, apoi el s-a plictisit de ea şi a dispărut în America de sud. Ce s-a întâmplat cu ea? S-a sinucis. îţi aminteşti ce distruşi a fost cu toţii? Biata Pippa! Am mulţumit Domnului că n-am fost eu în locul ei!

Stephen privea atent ţigara care ardea singură. Se întunecase şi abia se mai vedeau, dar chiar şi aşa Stephen părea foarte slab şi tras la faţă. El se ridică şi aprinse lumina. Verona duse mâna la ochi, dar nu îndeajuns de repede pentru ca el să nu vadă că plângea.

Stephen se simţi dintr-o dată extrem de obosit şi sătul de toată lumea. Dar nu mai avea nimic împotriva ei, ci parcă începuse să se simtă vinovat şi să regrete.

Dacă n-ar fi fost fiinţa insuportabilă care era, ar fi

putut să se poarte mai frumos cu fata asta frumoasă, s-o ia de nevastă. Nu era nici îngustă la minte, nici vreo laşă. Numai că era foarte castă, atât.

Şi nu era vina ei, aşa fusese crescută; îşi dori să fi fost altfel de dragul ei. Dar nu se putea schimba, trebuia să continue să picteze, avea pictura în sânge, era menirea lui.

Şi până când nu-şi satisfăcea ambiţia de a deveni cel mai mare pictor al vremii sale, nu putea deveni soţul nici unei femei.

După o vreme, el zise:

- De ce-mi aminteşti de Pippa? Nu are nici o legătură cu noi, iar Paul i-a cerut ceea ce eu nu ţi-am cerut niciodată, să dea uitării totul să trăiască alături de el...

-Adesea mă întreb dacă n-a fost mai cinstit...zise ea cu amărăciune.

Stephen se înfurie.

- Sunt de acord! Nu sunt cinstit şi sunt un imoral, pe care nu-l poţi considera prieten. Dar sunt sigur că prin căsătoria ta vei pune capăt prieteniei noastre!

- O, dragul meu, zise ea, n-am vrut să te supăr!

- Te comporţi copilăreşte, Verona! Ce-ai vrea să spun despre logodna asta a ta? Vrei să te felicit, să-ţi mulţumesc că datorită ţie nu mai am alături singura femeie pe care am iubit-o vreodată?

Verona simţi că începe să tremure.

El îi spuse cu brutalitate:

- Te rog să nu boceşti, ştii că nu-mi place!

Apoi, se aplecă spre ea, luă una din frumoasele ei

mâini în palmele sale mari:

- Iartă-mă, Verona, tu care eşti un înger. Sunt foarte obosit. Nici nu mai ştiu ce spun şi mă comport ca un mizerabil. Am avut ocazia să fiu fericit cu tine, dar n-am fructificat-o. Aveai dreptul să mă refuzi şi să te măriţi cu acest individ care are ce să-ţi ofere. Dar vreau să crezi că unul dintre motivele pentru care nu te-am cerut de soţie a fost că te iubesc prea mult, pentru a te trage alături de mine în bârlogul ăsta sordid, pe care-l numesc casă.

Când pictez, pot face abstracţie de ce este în jur, de foame, de tot. Probabil nici n-aş observa dacă tu ai mâncat ceva, mai precis dacă este ceva de mâncare. Nu eşti făcută pentru o viaţă de mizerie.

Poate, într-o zi voi, ajunge bogat şi renumit şi ţi-aş putea oferi viaţa pe care o meriţi, dar asta ar putea veni după mult timp, sau ... cine ştie... poate niciodată... Ce să mai aştepţi?

Verona îl asculta nemişcată. Avea o privire aproape speriată. Niciodată nu fusese atât de nesigură de sine, de viaţa pe care o va duce. Iar ce auzea de la Stephen o cam speria. Iar acum nu mai plângea ea; în ochii lui Stephen văzu lacrimi mari de durere, de neputinţă.

Stephen cinicul, cel care se voia un dur, lipsit de sentimente... plângea pentru că o pierdea. Iar ea fusese atât de îndrăgostită de el încât el constituia începutul şi sfârşitul existenţei ei.

Era teribil cum se schimbase totul. Incredibil să ştie că iubea pe altcineva... Dar oare era adevărat? îl

putea iubi pe Forbes aşa cum îl iubise pe Stephen, cu acea pasiune devastatoare a tinereţii? Considerându-l prieten şi dascăl?

Se temea pentru că vorbele lui mai ajungeau încă la ea şi regreta că Stephen n-o lăsase să-şi împartă viaţa cu el.

Tremură când simţi lacrimile lui căzându-i pe mână. Simţea că-l trădează pe Forbes.

Dar nu avea nimic de spus. Nu ştia ce ar fi putut spune, era cam ruşinată că nu-l iubise îndeajuns pe Stephen, pentru a-l aştepta la infinit. Voia siguranţa unui cămin, a unui soţ şi numai Forbes i-o putea da. Cu toate acestea, în adâncul inimii, îl mai iubea pe Stephen Best...

Deodată ea strigă:

- O, nu fi atât de trist, Stephen! Mă faci să mă simt îngrozitor!

Momentul lui de slăbiciune trecu ca prin farmec de parcă vorbele ei ar fi făcut apel la sarcasmul lui. îi sărută mâna şi se ridică. Luă o batistă, îşi suflă nasul cu putere şi zise:

- Sunt un monstru, Verona! N-am nici un drept să te fac să te simţi ca naiba. Ar trebui să fii fericită că te măriţi. Când va fi nunta?

Ea nu-i răspunse. Lăsă capul în jos, jenată.

Stephen reuşise ca întotdeauna s-o scoată din lumea ei de vis şi s-o facă să vadă realitatea. Ei îi plăcuse să fie romantică, să pretindă că multe lucruri erau frumoase, când în realitate nu erau chiar aşa. îi plăcea să-şi imagineze lucrurile aşa cum nu erau în

realitate, dar Stephen o readucea cu picioarele pe pământ.

- Nici un artist nu trebuie să se mulţumească doar cu ce se vede la suprafaţă. De aceea, marii portretişti nu redau figuri care sunt simple măşti. încearcă să redea şi sufletul persoanei respective.

O convertise şi pe ea la acest mod de gândire al lui, dar numai pentru că avea putere asupra ei, iar ea îl asculta orbeşte. Acum însă, avea să se întoarcă la lumea ei de vis, la refuzul de a intra în profunzimea lucrurilor, de a se confrunta cu nefericirea care, de cele mai multe ori, nu se vede de prima dată.

Stephen obişnuia să-i spună că numai acela care merge mai întâi în adâncuri şi apoi începe să urce pe culmi află adevărul absolut şi trăieşte stări de extaz. Dar poate că ea nu era prea puternică pentru a cădea în acela abisuri sau a se ridica pe culmi. Lupta era epuizantă pentru ea.

Oricum, alături de Forbes nu va trebui să mai lupte; el era un bărbat obişnuit, dedat plăcerilor vieţii care nu-i va pune astfel de probleme.

Era nefericită că-l pierduse pe Stephen dar şi că ratase evoluţia ei ca artistă. Se întrebă dacă va veni vreodată ziua în care va obosi de partea facilă din viaţă şi va tânji după lupta alături de Stephen, indiferent ce-i va aduce aceasta.

Dar acum, Stephen trecuse de la tristeţe şi amărăciune la voioşie nejustificată.

El îi spuse:

- Doar n-o să-ţi faci probleme pentru mine, Verona! Eşti şi trebuie să fii fericită. Nu te învinuiesc că m-ai părăsit pentru alt bărbat. Iau asupra mea orice responsabilitate, iar tu mărită-te cu soldatul ăla, draga mea. Dacă vrei, voi veni chiar să dansez la nunta ta, dacă mama ta îmi va trimite invitaţie. Foarte bine, chiar voi da mâna cu mirele tău, vă voi vizita dacă rămâneţi în ţară. O, Dumnezeule, tu, Verona, femeia garnizoanei! Mi se pare fantastic! Dar există şi o parte comică în asta. Nu te supăra dacă râd. Dar schimbarea asta mi se pare comică...am nevoie de o ajustare mentală ca să mă pot obişnui cu ideea.

Verona îl privi cu inima mai uşoară; prefera să-l vadă astfel, pentru ca să-i pară bine că-l alesese pe Forbes.... decât să retrăiască vechea ei adoraţie pentru el.

- Nu consider că situaţia asta are ceva comic, deşi trebuie să admit că viaţa mea se va schimba radical.

- Mă duc să mă bărbieresc, zise el brusc, pentru ca ultima ta amintire despre mine să nu fie a unui individ slab, jigărit şi nebărbierit. Te rog să continui discuţia cu mine cât va dura această operaţiune. Spune-mi totul despre maior, nu ştiu nimic de el. Nici măcar n-am ştiut că l-ai cunoscut.

Verona îşi scoase o ţigară. Era la limită cu nervii, nu mai avea încrederea de sine cu care pornise în această ultimă vizită.

Nu-l vedea pe Stephen, pentru că stătea cu spatele la chicinetă, dar îl putea auzi încălzindu-şi

apa pentru bărbierit. Se gândi cum ar reacţiona Forbes dacă, din întâmplare, ar surprinde-o în încăperea asta sărăcăcioasă, vorbind cu un bărbat care se bărbierea la ora cinci după- amiază.

Desigur, pentru Forbes un bărbat ca Stephen nu avea nici o importanţă, poate că nici nu l-ar considerat o ameninţare. Forbes era un bărbat plăcut, avea umor, ceea ce o atrăsese spre el şi arăta foarte bine. Dar trăia într-o lume total diferită... era disciplinat poate şi din cauza meseriei şi a vieţii de cazarmă. Era întotdeauna foarte curat şi îngrijit. Probabil ar dezaproba felul în care arată Stephen, iar acest aşa- zis atelier i-ar provoca repulsie.

Forbes nu ştia nimic despre artă sau pictură, mai ales, era sută la sută militar.

Iar dacă avea cunoştinţe creatoare acestea se legau strict de mecanică; se pricepea la echipamentele electrice şi motoare.

Mai făcuse în timpul unor vacanţe studii despre covoarele orientale şi cele persane. Aşadar, nu se putea spune că nu avea nici cea mai vagă noţiune despre artă. Dar după cum se gândi Verona, n-ar putea înţelege niciodată cum un om poate să trăiască fără hrană, fără să se bărbierească şi să picteze toată ziua în mizeria şi dezordinea asta. Era geniul pe care el nu-l putea înţelege.

Nu, Forbes şi Stephen nu s-ar putea înţelege.

Stephen o strigă.

- Tot tristă eşti, frumoaso?

Ea încercă să schiţeze un zâmbet.

- Nu, Stephen, mă gândeam doar.

- Mi-ai spus de atâtea ori că te deranjează şi te întristează să gândeşti la viitor, aşa că n-o mai face. Vreau să-mi povesteşti totul despre bărbatul care-ţi va fi soţ, iar eu nu voi fi sarcastic sau necuviincios.

Ea ezită o clipă, apoi începu să-i relateze totul, aşa cum le-ar fi vorbit prietenilor. Dar faptul că fumă ţigară după ţigară făcând asta, era concludent.

îi povesti cum îl cunoscuse pe Forbes, prin verişoara ei Betty Lang, apoi fusese cu el la Londra, la o reuniune a tinerilor ofiţeri. Forbes fusese în permisie la vremea aceea, din Palestina.

Stephen o asculta, simţind gelozie pentru felul în care se lăuda Verona cu acest Forbes şi isprăvile lui. Era incredibil cât îl durea s-o piardă pe Verona în faţa acestui individ.

Dar acum trebuia să lase gelozia la o parte şi s-o facă să simtă că făcuse alegerea potrivită. Cu toate că era convins că Verona făcea o mare greşeală măritându-se cu un om de arme.

- Continuă, zise el, vreau să ştiu totul.

- Chiar vrei? îl întrebă ea.

- Nu te-aş întreba, dacă n-aş vrea.

Verona trecu repede peste detaliile şi felul în care-l cunoscuse pe Forbes, impresia bună pe care i-o făcuse. Betty i-l arătase; era organizatorul petrecerii. Era preocupat, vesel şi eficient. Arăta foarte bine în uniforma sa de gală, era foarte frumos, aranjat şi îngrijit; totul strălucea la el. Era înalt, cu umerii largi, drept, ca orice militar. Avea părul blond, mustaţă, şi era frumos bronzat, cu toate că roşea adesea. Denota sănătate şi bună dispoziţie de cum îl văzuse. O privise cu nişte ochi albaştri inteligenţi, îi zâmbise cu o dantură perfectă.

Mai apoi, după ce se mai descotorosise de obligaţiile de organizator, se aşezase lângă ea şi-i povestise entuziasmat despre munca lui din Palestina, apoi din Egipt şi problemele din Orientul Mijlociu.

în acest fel Verona începuse să primească primele informaţii despre armată. Desigur, mai avusese scurte contacte în timpul războiului dar acum se aflau la Aldershot, cu fanfară, steaguri, tancuri şi atmosfera era plină de bună dispoziţie, molipsitoare chiar. Mulţi tineri îi făcuseră complimente pentru silueta ei desăvârşită.

Era o schimbare faţă de lumea artistică, atât de cunoscută ei. Forbes apăruse în viaţa ei ca pentru a-i lua o greutate de pe suflet, de a o elibera de acele continue căutări sufleteşti, sau conflicte intelectuale cu Stephen.

în seara aceea, dansând cu Forbes, el deschisese

o altă lume pentru ea. Lumea care însemna o anumită situaţie... bani...

Forbes era în permisie şi era dispus să cheltuiască. îi cumpără o orhidee să şi-o pună la rochia de seară, apoi comandă şampanie şi o cină specială.

O făcu cu un aer firesc, de parcă asta era lumea lui. Se observa că-i făcea plăcere să fie o gazdă bună şi să impresioneze lumea. Era foarte iubit de camarazii săi. Avea gusturi şi obiceiuri masculine. îşi petrecuse ultimii zece ani din viaţă într-o tabără, sau cort, la Mess. Voia să ajungă general ca şi tatăl său. Nu avea nici un fel de inhibiţii, era un bărbat cu care te puteai înţelege imediat fără probleme, făcea glume pentru a-i distra pe cei din jur, spunea bancuri, râdea mult. Veronei îi plăcu această faţetă veselă pe care o arăta lumii.

Era un dansator excelent, iar Veronei îi plăcea să danseze, lucru pe care Stephen îl detesta. Dacă se întâmpla vreodată să facă rost de bani, o ducea la vreun film sau un concert.

- Dansezi dumnezeieşte, Verona, îi declarase chipeşul maior. Şi eşti teribil de frumoasă.... de ce nu te-am întâlnit mai devreme?

Ea se îmbujorase, râsese şi murmurase ceva cum că era foarte ocupată cu pictura.

Când auzi că era artistă, o privise uimit şi exclamase:

- Dumnezeule! De ce să faci asta?

Apoi o strânse la piept, spunându-i că este prea

frumoasă şi tânără pentru a se închide într-un atelier cu acele vopsele care miros atât de urât!

Ea îl întrebase ce altceva ar fi putut să facă. Forbes o privise lung.

- Să te distrezi, să te simţi bine. Mă faci să mă cutremur când mă gândesc că pierzi atâţia ani în şcoala aia de arte în loc să fii veselă, să te distrezi şi să laşi naibii studiile.

Vorbele lui sunau a erezie, după doctrina lui Stephen. încercase să-l convingă pe Forbes că picta destul de bine.

El o strânsese şi mai tare la piept, spunându-i că era foarte frumoasă, că ar vrea să-i vadă tablourile, aşa că să i le trimită foarte repede la Mess să şi le pună în cort.

Acest bărbat nu era serios nici o clipă. Avea mai mulţi ani decât Stephen, deşi părea mult mai tânăr. Se vedea că era un om care nu suferise niciodată, viaţa fusese foarte darnică pentru el.

Seara, încercă să afle de la el cum era viaţa lui în afara armatei, dar Forbes nu avu prea multe de spus.

Tatăl lui fusese general, iar el îşi petrecuse copilăria în diferite şcoli, unde staţionase regimentul tatălui său. Participase la război în 1939, la Sandhurts, câştigase câteva medalii, care se vedeau pe tunica sa.

Tatăl său murise cu doi ani în urmă, pe când se afla în India, iar mama şi sora lui, Philippa, şi ea văduvă, locuiau împreună.

Aveau o casă la Camberley.

Philippa avea un băieţel, Nicholas, de patru ani. Un puşti grozav, după cum spunea Forbes. Iar sora lui, Phil, era şi ea o femeie de treabă, nu cu mult mai mare decât Verona.

- Aş vrea să mergi cu mine la Camberley, să te prezint familiei mele, adăugase el. Cred că vă veţi înţelege foarte bine. Nu au multe cunoştinţe artistice, deşi bunica picta în tinereţe. Mai avem şi acum câteva acuarele lucrate de ea, le ţine mama printre „comorile ei“.

Forbes îi spuse toate astea în glumă, aşa cum lua toată viaţa, de altfel. Iar ea nu se putea abţine, molipsindu-se de voioşia lui. îşi închipuia picturile bunicii ca pe nişte catastrofe, pictate de o amatoare, aşa cum se puteau găsi în multe case victoriene. Acele tablouri stângace, de care ea şi Stephen râdeau adesea.

Dar bine că Forbes cel puţin, nu lua în serios picturile bunicii sale. Dar Verona nu putu să nu se întrebe dacă Forbes s-ar amuza la fel de tablourile lui Stephen, sau de orice altă lucrare de artă.

Forbes îi mai spuse şi alte lucruri despre el. Casa din Camberley era ceva pentru care nu simţea mare lucru, pentru că era obişnuit să se mute din loc în loc, nu prindea rădăcini nicăieri. Părea că-şi îndrăgeşte mama şi sora, dar vorbea despre ele, aşa cum vorbea de toată lumea. Făceau parte din existenţa lui.

Stephen îşi adorase mama şi fusese aproape de a-şi pierde minţile când aceasta murise de cancer, la scurt timp după ce-l cunoscuse Verona.

înainte ca seara petrecută alături de Forbes să se încheie, Verona se întrebă dacă acesta era capabil de emoţii profunde. Se despărţiră după ce el îi repetă c-o place şi stabiliseră o altă întâlnire şi-i reamintise să-i trimită picturile ei să şi le atârne în cort.

Verona se gândi mult la el, iar a doua zi verişoara ei o sună să-i spună că-i furase minţile maiorului Jefferton.

Până atunci, el se considerase un holtei convins, dar acum se declara învins de ochii frumoşi ai Veronei şi era gata să renunţe la burlăcie.

îşi aminti de orele petrecute în compania lui, când nu-i dispăruse zâmbetul de pe buze nici o clipă.

Dar când se întorsese la şcoala de arte, printre colegii ei şi ascultase împreună cu Stephen o prelegere minunată despre Leonardo da Vinci, apoi consultase cu acesta un catalog al operelor lui Leonardo, care constituia singurul lucru de preţ al lui Stephen, suferi o metamorfoză. Se ruşină de orele petrecute în compania maiorului Jefferton şi de neseriozitatea acestuia, de faptul că era lipsit de esenţă...Pentru ea aceasta era lumea reală, lumea artei.

Stephen era o persoană reală.

Forbes apela la partea fizică a ei. Stephen, în mare parte la cea mentală. Nu era prea entuziasmată de Forbes şi nu ştia dacă era bine să-l mai întâlnească.

Dar o făcu.

Verona îi mărturisi lui Stephen că Forbes o

invitase de multe ori şi ieşise cu el, la petreceri sau doar ei singuri. Şi cum în cele din urmă el o convinsese să-i dăruiască un tablou, un peisaj pe care-l lucrase cu Stephen având ca model Chanctonbury Ring din Sussex.

Stephen o întrerupse:

- îmi amintesc ziua aceea. Cred că ai realizat atunci cel mai bun tablou al tău. Aş vrea să aud ce crede acest maioraş despre el!

Verona îi ignoră sarcasmul, spunându-i că Forbes apreciase tabloul, pe care şi-l pusese pe peretele din faţa patului. Dar nu-i putuse spune dacă Forbes criticase tabloul pentru că acesta nu vorbea limbajul caracteristic artiştilor.

Cu amărăciune, Stephen remarcase:

- Cred că omul acesta nu vorbeşte aceeaşi limbă cu tine.

Verona făcuse o grimasă.

- Sunt sigură că va învăţa, astfel îşi va îmbunătăţi educaţia, formaţia spirituală.

Stephen nu mai zise nimic. Aruncă aparatul de ras în chiuvetă cu zgomot, apoi spuse:

- N-are rost să discutăm în contradictoriu în privinţa valorilor educaţionale. Mai spune-mi despre viitorul tău soţ. Pare un tip vesel, bonom. Când ai început să te îndrăgosteşti de el şi cum? N-aş fi crezut că o femeie ca tine se poate îndrăgosti de acest gen de bărbat! Eu nu m-aş înscrie niciodată în categoria asta, nu, iubito?

Verona roşi. Era pe punctul de a-i mărturisi lui

Stephen că poate tocmai de aceea se îndrăgostise de Forbes, pentru că fiind atât de diferit de ceea ce ştia ea, o intrigase. Dar Stephen nu-i dăduse nici cea mai mică speranţă de căsătorie, pe când lui Forbes i se părea imposibil să ceară altceva de la ea decât să-i devină soţie.

îi povesti apoi despre week-endul petrecut la Camberley, în casa famiiei Jefferton. Stephen îi aminti că-l minţise parţial spunându-i că-şi va petrece week-endul cu nişte prieteni dar că nu-i spusese unde. El lucrase zi şi noapte atunci, având de onorat o comandă.

Poate dacă ar fi fost gelos pe ea atunci, lucrurile ar fi căpătat altă întorsătură. Dar Stephen nici nu-şi imaginase că ar putea fi îndrăgostită de alt bărbat.

Verona îl simţise foarte străin de ea, aşa cum era când picta foarte intens.

Forbes o condusese la Camberley cu maşina sa.

Verona fu foarte impresionată de faptul că Forbes se mândrea cu ea. Surorii sale, care-i primi la poartă, îi spuse:

- Ea este Verona. Nu ţi se pare extraordinară?

Râseseră cu toţii.

Philippa, cu părul blond şi ochii albaştri ca ai fratelui ei, o tânără care făcea mult sport, probabil, o primi cu prietenie şi curiozitate pe Verona.

- Fratele meu nu vorbeşte decât despre tine. Nici nu ştii cât de bine ne pare că te-a cunoscut. Eu şi mama eram deja cam îngrijorate, ni se părea că-l interesază mai mult maşinile şi aparatura decât tinerele de vârsta lui. Eşti prima femeie pe care ne-o prezintă.

Verona se lăsă impresionată de cuvintele Philippei. Dar după ce petrecu în acea casă vreo oră fu şi mai impresionată. Toţi o considerau extrem de frumoasă, toţi îi văzură tablourile, spuneau că este foarte talentată, că este o făptură aparte şi altele; era o schimbare faţă de lumea celor în care se obişnuise să fie considerată neimportantă şi fără prea mult talent.

Stephen se înclinase şi el în faţa frumuseţii ei, dar ea suferea un complex de inferioritate în prezenţa lui.

în casa Jefferton, era considerată o mare achiziţie.

Doamna Jefferton era o femeie mică de statură, cu părul alb, slabă, ridată după mulţii ani petrecuţi sub soarele Indiei. Ca şi fiul ei, trăise toată viaţa în cazarme, alături de soţul ei. Nu uita niciodată să menţioneze că era fiică şi soţie de general. Iubise mult acei ani de armată în care se mutaseră dintr-o garnizoană în alta.

îi plăcea să organizeze petreceri, să se îngrijească

de soţiile şi copiii militarilor, să facă acte de caritate. Se bucura de o sănătate bună, era o fire veselă, lucru pe care-l transmisese şi fiului ei.

Femeia îşi adora fiul. Tot ce făcea sau spunea el era excepţional.

Sora lui îl adora şi ea. Dar el accepta sentimentele lor în felul lui superficial fără a fi prea interesat de ele. Se purta frumos cu ele, dar mai ales cu nepotul său, Nicholas.

Moartea cumnatului său, căpitanul Clayton, o lăsase pe Philippa doar cu o pensie de pe urma lui, iar acum profita de pe urma generozităţii lui Forbes, după cum i se lăudă doamna Jefferton Veronei. Forbes se ocupa de educaţia nepotului său, care era destinat desigur, carierei militare.

Verona părăsi acea casă uşor cam confuză şi ameţită de atâtea detalii militare, dar şi foarte impresionată. Erau continuatorii tradiţiei, o familie de patrioţi.

îşi aminti cu o strângere de inimă povestirile lui Stephen care detestase anii în care fusese în marină.

Forbes fusese născut şi crescut să fie militar.

Părăsi Camberley cu convingerea că Jeffertonii erau o familie unită şi foarte prietenoasă. O acceptaseră ca pe „prietena“ fiului lor, o primiseră frumos.

Apoi, pe drum, Verona decantă informaţiile; nu fusese într-o casă în care trăiau oameni cu un

deosebit simţ al frumosului, nu aveau gust în alegerea decoraţiilor şi mobilierului.

îi arătaseră desigur peisajul cam neinspirat pictat de bunică, lucru pe care doamna Jefferton îl făcu foarte mândră, iar Verona se străduise mult să-şi ascundă dezamăgirea.

Dar după cum i se păru, nici unul din Jeffertoni nu lua în serios munca ei ca artistă. Era doar un hobby în ochii lor. Zâmbeau de câte ori le spunea că-şi câştigă existenţa pictând.

Mult timp Verona considerase casa din Hampstead unde crescuse, ca fiind perfectă. Mama ei nu era altceva decât o bună gospodină, care gătea minunat şi cosea rochiile sale şi ale frumoasei sale fiice.

Domnul Lang fusese directorul unei bănci, iar acum avea un mic venit de pe urma anilor serviţi. Casa se depreciase cu trecerea anilor şi devenise mult prea mare pentru ei, dar el refuza să renunţe la grădină, pentru că era un pasionat al trandafirilor.

Numai când începuse să aibă manifestări artistice şi ajunsese în compania lui Stephen, Veronei începuse să-i displacă acea casă părintească. I se părea comună, o deranjau draperiile înflorate, şi covoarele cu motive florale. Ea fusese formată să recunoască alăturările reuşite de culori.

Iar Stephen, deşi nu-şi putea permite să cumpere nimic, ştia multe despre antichităţi. Discutaseră deja despre casa pe care o vor avea imediat ce-şi vor permite; una simplu decorată, în care se va afla doar

o capodoperă a lui.

La Camberley, observase că nu se regăsea nimic din ceea ce o învăţase Stephen despre bunul gust. Fusese un pic dezamăgită din acest punct de vedere. Dar uită această dezamăgire, pentru că familia se purtase foarte frumos cu ea.

De aceea, când Stephen îi ceru detalii despre familia lui Forbes, fu destul de reţinută. De parcă i-ar fi fost ruşine să admită că făcuse un pas greşit şi nu evoluase artistic căsătorindu-se cu Forbes.

Nu-i spusese decât că Forbes avea o casă încântătoare.

Acum, Stephen terminase bărbieritul, se pieptănase. Părea foarte slab, cu ochii înfundaţi în orbite. îşi puse ochelarii pe nas.

Verona îşi aminti cum fuseseră prima oară la un optician, pentru că Stephen avea probleme cu vederea.

Cu mâinile în buzunare, o privea acum zâmbindu-i detaşat, după cum i se păru.

- Aşadar, zise el, în timpul acesta micuţa mea Verona a umblat cu maioraşul ăla, de aceea nu mai venea pe aici seara. Şi tot de aceea a început să picteze atât de prost.

Ea roşi. Stephen reuşea mereu s-o facă să nu se simtă bine.

Forbes, în schimb, o trata ca pe o prinţesă.

O scotea din minţi faptul că niciodată nu putea fi ea cea care controla situaţia cu Stephen.

Dacă o adora, era ceva care dura câteva minute,

apoi mintea lui care lucra foarte activ, era prinsă cu alte lucruri mai interesante. Aici probabil stătea farmecul lui; era intangibil. Dar această intangibilitate a lui o ucisese pe ea în timp, o făcuse să renunţe la orice speranţă. Nu putea continua astfel cu Stephen.

Tocmai atunci apăruse Forbes în viaţa ei ca o rază de speranţă.

-Aşadar totul s-a încheiat cu o cerere în căsătorie pe care ai acceptat-o aseară?

- Exact, răspunse ea.

El o privi ciudat.

- Avea şi inelul pregătit?

Verona roşi şi mai tare.

- Da, îl avea, era un inel care-i aparţinuse bunicii lui.

- Este valoros, remarcă Stephen apoi adăugă: îmi pare rău că n-am putut să-ţi ofer eu un asemenea inel.

- N-a fost să fie, Stephen, spuse ea simplu.

- Iar acum vei fi doamna Forbes Jefferton.

- Da.

- Nevastă de militar.

- Ţi se pare prea puţin?

- Nu, nici vorbă, dar este ceea ce vrei? Crezi că te vei simţi bine? Parcă spuneai că-ţi doreşti o casă frumoasă, cu un atelier mare, cu vedere spre lac sau deal... Sau un apartament pe malurile Tamisei... Draga mea, cu soldăţelul tău nu vei avea nimic din toate astea. Vei locui în corturile armatei şi te vei muta de colo colo. Mă miră că te-ai schimbat într-atât

încât să alegi un militar ca soţ.

Verona îşi strângea şi desfăcea degetele neputincioasă.

- Nu mi-am dorit să fiu soţie de militar, dar aşa s-a întâmplat. Trebuie să accept profesia soţului meu.

- Chiar înţelegi ce înseamnă să duci o astfel de viaţă?

- Cred că nu este prea plăcută, dar nici atât de înspăimântătoare cum vrei tu s-o prezinţi. Forbes mi-a spus că există şi case frumoase, mai ales pentru cei căsătoriţi.

- Sunt casele şi lucrurile altora, pentru a fi folosite de toţi ofiţerii care staţionează în acele locuri. Am mai auzit minuni de-astea. Abia te aşezi undeva şi soţul tău este trimis în altă parte. Şi schimbi locul în fiecare an. Niciodată nu ştii unde te afli, sau ce te aşteaptă.

- Forbes crede că-mi va face aceste călătorii foarte plăcute.

- Aşa crede Forbes? Sigur că da! Doar te vrea! Sigur că-ţi prezintă o viaţă roz, dar nu va fi aşa. Draga mea, tu eşti genul de femeie care trebuie condusă; trebuie să gândească altcineva pentru tine.

Verona se ridică şi stinse nervoasă ţigara.

- Nu fi ridicol, Stephen! Exagerezi cu grosolănie!

- Vrei să fiu şi mai exact? Vei abandona totul, etica, artele care ţi-au fost atât de dragi, ambiţia de a deveni o bună pictoriţă. Vei fi doar doamna Jefferton. Viaţa şi dorinţele tale nu vor însemna nimic pentru acest bărbat. Nu va mai exista nimic din Verona Lang; asta-ţi doreşti?

Verona scutură capul, uşor disperată.

- Consider că exagerezi. De ce n-aş putea continua să pictez dacă mă mărit? De ce să renunţ la artă şi la obiceiurile mele?

- Pentru că aşa se va întâmpla. Poate vei mai ţine o dată sau de două ori pensula în mână, dar nu vei avea timp pentru studiu, nici nu te vei putea concentra pentru a ajunge ce ţi-ai dorit. Va trebui să te îngrijeşti de gospodăria soţului tău, să-i cultivi amicii. Dimineaţa vei bea cafeaua cu alte soţii, vei face cumpărături în bazaruri....Nu ţi se potriveşte, Verona, viaţa asta nu va fi pentru tine. Tu eşti o femeie sensibilă, Verona, iubeşti arta frumosul, eşti însetată de cunoaştere ca şi mine. Vei trăi o viaţă searbădă în acea atmosferă cazonă, care ucide spiritul. Te vei plictisi de moarte. Pentru o nevastă de militar ar trebui să fii mai dură, mai puţin cultivată, să nu te intereseze altceva decât profesia soţului tău. Ştii să joci bridge? Nu. îţi plac petrecerile în care se consumă alcool peste măsură? Nu.Va trebui s-o cultivi pe soţia superiorului soţului tău pentru ca acesta să promoveze mai repede...

Verona nu răspunse. Era palidă şi tremura de indignare. Era furioasă pe Stephen. îşi dorea cu disperare ca Forbes să fi fost prezent. să-i poată răspunde, s-o apere.

- Văd că vrei să mă sperii cu orice chip, Stephen. Forbes m-a prevenit că ar putea fi o viaţă puţin cam limitată, dar nu una rea; voi putea avea cărţi, acces la cultură. Chiar ieri mi-a spus că superiorul lui.

colonelul este un meloman.

Stephen rânji dispreţuitor.

- Poate că ascultă vechiturile de la radio. Nu poţi conta pe faptul că Forbes va fi trimis într-un loc civilizat. Dacă ajungi în deşert?

- Acolo aş putea picta deşertul, ce mă opreşte?

- Nimic, numai că nu vei mai avea timp. Va trebui să te ocupi de casa acestui individ... să-i faci copii, viitorii militari ai glorioasei noastre armate... carne de tun...

Verona îşi prinse faţa în mâini şi începu să tremure violent. Ce crud era Stephen!

- Eu te iubesc la fel de mult, Verona, îl auzi. Numai dacă aş putea avea curajul să te cer de nevastă, numai dacă aş avea dreptul să fac asta! Cred că l-ai da uitării pe Forbes. Sau nu?

Verona nu mai putea rosti nici un cuvânt. Aproape leşinase în braţele lui. Nu voise să ajungă astfel.

Cu toate astea urma să se mărite cu Forbes, bărbatul care nu-i ridica astfel de probleme. Era blând, tandru. O făcea să se simtă în siguranţă alături de el.

Deodată, Stephen o împinse cu brutalitate forţând-o să se ridice.

- Este mai bine să pleci, despărţirea asta nu face bine nici unuia. Iar eu n-am nici un drept să încerc să te distrag de la drumul pe care l-ai ales. Nu mă pot însura cu tine acum, de fapt cu nici o femeie. Tu mărită-te cu maiorul tău şi fii fericită.

Verona îşi duse din nou mâinile la obrajii plini de

lacrimi.

Stephen o privi cu ochi reci.

- Nu voi veni la nunta ta, nici dacă mă vei invita. Sper că vei înţelege, nu?

Ea încuviinţă, ştergându-şi ochii. Se simţea foarte singură pierzând prietenia lui Stephen. Era conştientă că-l iubea şi că-l va iubi întotdeauna.

Cu toate acestea, era foarte hotărâtă să se despartă de el în această seară. Cu cât ieşea mai repede de sub influenţa lui, cu atât mai bine. Trebuia să înveţe să-l iubească numai pe Forbes, să se bucure de viaţa pe care i-o oferea el.

îşi luă haina, apoi îşi puse eşarfa. Stephen o urmărea, cu inima frântă. Nu-şi închipuise că tânăra din faţa lui va ajunge să însemne atât de mult pentru el.

Era o lovitură mortală pentru el să ştie că urmărea pentru ultima oară gestul ei de a-şi pune eşarfa în jurul gâtului, apoi îşi va scoate părul castaniu şi atât de frumos peste reverul hainei. Verona îşi punea mănuşile cu blană pe care le primise în dar Crăciunul trecut şi care începuseră să se uzeze.

Stephen ştia că va suferi cumplit după plecarea ei.

Verona veni supusă înaintea lui, implorând o reacţie din partea lui, cu ochii ei atât de frumoşi, de expresivi.

Stephen simţi nevoia să îngenuncheze la picioarele ei, s-o implore să nu-l părăsească.

Ea spuse cu greutate:

- Rămas- bun, Stephen, şi iartă-mă pentru tot.

- N-ai făcut nimic rău pentru care să-ţi ceri iertare, iubita mea. N-ai fost a mea niciodată şi ai dreptul să te măriţi cu bărbatul pe care ţi l-ai ales.

Ea făcu un gest greu de interpretat altfel decât că regreta că nu era mai puternică.

- Iartă-mă că sunt... aşa cum sunt...O, Stephen, am cunoscut atâta fericire alături de tine, îţi datorez atât de mult! M-ai învăţat tot ce ştiu!

El forţă un zâmbet.

- Vei uita imediat tot ce te-am învăţat.

- Nu va fi aşa, am nevoie de tot ce am învăţat de la tine. Şi nu ai dreptate în privinţa armatei; voi continua să pictez.

Stephen era sigur că Verona suferea din cauza despărţirii de el, dar nu voia să prelungească agonia despărţirii; nu putea oricum să creadă că ea va fi fericită cu Forbes.

- Du-te acum, Verona, murmură el.

Ea se simţi respinsă. Culoarea îi reveni în obraji.

- Rămas- bun, Stephen, şopti ea.

El o conduse în hol şi-i deschise uşa cu o curtoazie care nu-i era caracteristică. Ea îl mai privi o dată ca un animal rănit. El îi ignoră privirea. Cum deschise uşa se simţi aerul foarte rece, căci la parter cineva uitase uşa deschisă, probabil.

- Este foarte frig, murmură ea.

- Vrei să-ţi caut un taxi?

Nu-i mai făcuse o astfel de ofertă până acum.

- Nu este nevoie, voi merge cu autobuzul.

Verona îl privi pentru ultima oară. în lumina slabă a becului îi observă din nou chipul uscăţit, chinuit, cu cearcăne adânci. Simţi că nu-l poate părăsi. Deodată, îşi pierdu controlul:

- O, Stephen, ne vom mai vedea vreodată? O să ne scriem? De ce trebuie să se termine prietenia noastră astfel?

Forbes ştie...

- Ce ştie? Că am fost împreună zi de zi în ultimii doi ani, că am făcut planuri de viitor, este adevărat mult prea îndepărtat....

- Ştie că eşti un foarte bun prieten. De fapt, când m-a întrebat dacă am mai fost îndrăgostită i-a răspuns că am crezut că te iubeam.

- Ce diplomaţie! exclamă Stephen. De ce naiba vrei ca bietul om să te suspecteze de ceea ce n-a existat?

Verona se înfurie din nou.

- Eşti imposibil, Stephen! Am vrut să rămânem prieteni. N-am fost a ta niciodată, iar asta nu-ţi dă dreptul să te porţi aşa. După ce ai spus în seara asta, nu cred că ai fost un adevărat prieten, Stephen. Eşti doar genul clasic de bărbat gelos şi posesiv. Afecţiunea, loialitatea mea au fost mult mai puternice. Acum sunt bucuroasă că totul s-a sfârşit, pentru că am reuşit să te cunosc cu adevărat. Nu ne vom mai vedea niciodată, sper!

Verona porni în fugă pe scări.

Stephen se aplecă peste balustradă şi strigă:

- Verona, întoarce-te! Tot ce ai spus acum este adevărat, m -am purtat foarte urât. Te rog, întoarce-te şi iartă-mă, Verona, nu mă părăsi în starea asta...Verona...

Dar ea nu se întoarse. Poate nici nu auzise tot ce-i strigase el. El mai auzi doar uşa de la intrare trântindu-se.

Intră înapoi în atelierul său îşi scoase ochelarii şi începu, fără să vadă prea mare lucru, să scotocească printre schiţele pe care i le făcuse Veronei. Era ea văzută din unghiuri diferite, zâmbindu-i înţelegătoare parcă. Mâinile ei expresive, cele mai frumoase mâini din lume, parcă sculptate în alabastru, stăteau aşezate una peste alta.

Părul îi cădea pe umeri, dezgolindu-i gâtul lung de lebădă.

Deodată le aruncă şi îşi prinse faţa în mâini, plângând disperat.

Cineva bătu la uşă. Pentru o clipă, se gândi că se întorsese Verona. Speranţa reînvie. Dar nu era decât doamna O'Conor îngrjitoarea grasă şi murdară.

- Ce dracului vrei, femeie? o întrebă el dezamăgit.

Femeia îl privi ciudat, convinsă că era băut.

- Nu este un mod prea civilizat de a spune bună seara, domnule Best.

- Bine, ce doreşti?

- Am venit să vă transmit din partea lăptarului că nu vă mai aduce lapte dacă nu-i plătiţi datoria pe săptămâna treută. Iar eu şi tatăl lui Patsy n-o mai lăsăm să vină să pozeze aici. Nu este bine.

- Nu este bine... repetă Stephen. Dezamăgit că nu

Verona era cea care bătuse la uşă se întoarse spre şevaletul pe care se afla portretul fetiţei, îl scoase cu părere de rău pentru că Verona spusese că era cea mai reuşită pictură a sa şi-l puse în mâinile femeii.

- Poftim, ia-l, nu este gata, dar dacă nu este bine după cum ai spus ca Patsy să vină aici, nu este nevoie să mai vină. Uite banii pentru lapte.

Femeia îl privi uimită, se uită la portretul neterminat al fiicei sale şi-i spuse:

- Dacă vreţi să-l terminaţi, domnule Best...

Dar Stephen strigă la ea.

- Ieşi! Nu vreau să-l termin! Ieşi, am zis!

Convinsă că domnul Best era băut, femeia ieşi imediat.

Stephen se aruncă pe pat, dând drumul lacrimilor.

Capitolul 3

Veronei îi trebui o oră să ajungă acasă. Ceaţa se lăsase deasupra Londrei, iar autobuzele circulau foarte încet. Când ajunse la casa ei din Hampstead, era îngheţată bocnă şi arăta atât de rău încât mama ei o trimise direct la culcare.

-Ai răcit, Verona! Du-te în pat; o să-ţi aduc o gură de scotch de-al tatei să te încălzeşti, exclamă doamna Lang văzând-o.

O ajută să-şi scoată haina, iar ea nu protestă. Era epuizată atât fizic cât şi psihic şi nu mai avea putere să reziste nimănui, mai ales mamei. Doamna Lang era convinsă că fiica ei se afla în acea stare datorită faptului că răcise şi făcu tot posibilul s-o facă să se simtă bine.

-Ti-am spus că nu mai este cazul să te duci la acel Stephen, zise ea, grăbindu-se să umple cu apă caldă o buiotă. Ştiai doar că se va lăsa ceaţa şi vei răci.

Verona nu răspunse. Simţea că are ceaţă mai ales în suflet şi nu mai putea raţiona. Fugise ca o apucată din atelierul lui Stephen. I se păruse că-l aude strigând-o, dar fusese ceva abia schiţat, iar ea nu reacţionase. Se hotărâse să nu-l mai lase să-i influenţeze viaţa în vreun fel. Voia să-l uite, să se dedice trup şi suflet lui Forbes, să fie fericită cu viaţa pe care i-o va oferi acesta.

îi promisese să se mărite cu el înainte de Crăciun, peste şase săptămâni. Abia avea timp să-şi pregătească trusoul, iar Forbes să afle unde urma să se stabilească o vreme, căci numirea lui la Aldershot

se apropia de sfârşit şi aştepta o numire mai bună, posibil în străinătate. Era mai bine aşa. Cu cât se depărta mai mult de Londra, cu atât mai bine.

Doamna Lang îşi vedea visul cu ochii; i se căsătorea fiica.

Frumoasa ei Verona se mărita în cele din urmă cu un om care era un gentleman perfect, cu o carieră de succes. Şi slavă Domnului scăpase de acel Stephen!

Cu toate că abia aşteptase ca fiica ei să se despartă de Stephen Best, doamna Lang, care era o femeie cinstită şi cu conştiinţă, nu uită să-i spună:

- Te-a sunat acel Stephen, zise ea şi i-am spus că te-ai culcat deja.

Verona îşi ascunse chipul îmbujorat sub pernă.

- Ce dorea?

- Nu ştiu, să discute cu tine.

- Oh, exclamă Verona, eu nu vreau să mai vorbesc cu el!

Doamna Lang se înveseli subit.

- A fost o prostie să te duci până acolo pe vremea asta.

- Dar n-o voi repeta, mamă.

- Aş vrea să te cred, draga mea.

Dimineaţa, doamna Lang îi aduse fiicei sale o mulţime de scrisori printre care şi un plic pe care sta scris“ Miss Verona Lang“, scrisul inconfundabil al lui Stephen.

Desigur, îl deschise primul pe acesta. Se odihnise bine peste noapte şi nici nu se simţea rău după ceaţa din seara trecută, luase un mic dejun săţios. Aştepta să înceapă cumpărăturile, aşa că era într-o stare de

spirit bună când citi scrisoarea lui. Inima începu să-i bată necontrolat. Nu mai voia să primească nimic de la el, voia să-l dea uitării.

El însuşi adusese această scrisoare şi o pusese devreme în cutia de scrisori. Era o altă nebunie de-a lui Stephen, îşi spuse ea să străbată aasemenea distanţă prin vânt, ceaţă şi ploaie .

„ Am simţit că-mi pierd minţile după ce ai plecat, Verona, şi mă detest pentru felul în care te-am tratat. Te rog să mă ierţi. Dar te rog să pui totul pe seama faptului că te iubesc atât de mult şi însemni atât de mult pentru mine, încât abia suport ideea că vei deveni soţia altui bărbat. îmi vei lipsi, numai Dumnezeu ştie cât de mult. Deja mă simt abandonat şi singur, aşa cum nu cred că se mai simte vreo altă fiinţă omenească. Te rog să nu mă părăseşti definitiv. Nu-mi lua tot ce mai am, Verona. Mai dă-mi de ştire despre tine din când în când, ca unui prieten. Viitorul tău soţ nu-ţi poate interzice o astfel de prietenie. Scrie-mi când ai timp, iubita mea, spune-mi cum îţi merge, ce faci...şi nu uita lucrurile pe care le-am învăţat împreună. O, Verona dacă simţi că trebuie să mă părăseşti, n-o face de tot, mai precis nu părăsi şi arta. Continuă să pictezi. Dacă vreodată vei avea nevoie de mine mă vei găsi la fel, neschimbat. îţi doresc din toată inima fericire în noua ta viaţă. Dacă voi mai fi capabil să pictez bine îţi voi trimite un tablou ca dar de nuntă.

Fii binecuvântată, draga mea.“

Stephen

Toată supărarea împotriva lui îi trecu. Avu, fără să

ştie de ce, sentimentul că va avea nevoie de Stephen mai mult decât îşi imagina, în anii pe care-i va petrece ca soţie a lui Forbes.

înainte de a pleca să-şi cumpere trusoul, îi scrise un bilet lui Stephen.

„Mă bucur că mi-ai trimis această scrisoare; vom rămâne întotdeauna prieteni. îţi promit că voi continua să pictez. Te rog să te simţi fericit, Stephen, şi îţi mulţumesc.“

Verona

Pe drumul spre magazine, simţi că scrisoarea pentru Stephen o arde.

***

Seara, prietena ei Margaret veni în vizită şi discutară îndelung situaţia Veronei, care, după aceea, se simţi foarte rău, ba chiar începu să se teamă de viaţa pe care o va duce cu Forbes.

Margaret era o tânără foarte directă, mereu în căutarea adevărului, indiferent dacă părea astfel cam lipsită de tact. Ea îi declară Veronei că n-o înţelegea şi că nu era de acord cu decizia ei subită de a se căsători cu Forbes.

- Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat când ai fost ieri la bietul Stephen, zise ea.

- Nimic, îi răspunse Verona evitând s-o privească.

Cele două tinere erau singure în camera de zi a familiei Lang. Părinţii Veronei se duseseră la culcare. Doamna Lang le pregătise ceaiul apoi se retrăsese, scuzându-se că avusese o zi cam obositoare cu pregătirea trusoului fiicei sale.

- Cum i-ai făcut asta lui Stephen? explodă ea.

Verona roşi.

- Nu înţeleg de ce vezi astfel lucrurile. De ce spui că i-am făcut asta lui Stephen? Ştii ce mi-a făcut el mie? Vara trecută m-aş fi dus cu el până la capătul pământului, numai că el n-a vrut să se însoare cu mine.

- Da, şi a avut dreptate. Tu ai spus întotdeauna că Stephen este un geniu. Trebuie să dedice mulţi ani picturii, să evite responsabilităţile unei căsnicii, care l-ar trage mult înapoi.

- Foarte bine! Aşadar nu s-a însurat cu mine iar eu n-am acceptat să-i fiu amantă.

- De ce n-aţi păstrat relaţia voastră de prietenie?

Verona întinse mâinile de parcă ar fi fost deznădăjduită şi ar fi cerut ajutor:

- Ştii că nu poate exista o relaţie platonică între doi oameni care sunt atât de atraşi unul de celălalt.

Margaretei îi scăpă un pieptene din păr. îl ridică şi şi-l puse la loc încruntându-se:

- Ar fi trebuit să aştepţi puţin să dobândească un

nume în pictură. De fapt, eşti foarte tânără, de ce nu mai aştepţi?

Verona îşi muşcă buzele.

- Poţi să crezi ce vrei, Margaret, dar eu chiar îmi doresc un cămin, un soţ şi copii, aşa că nu puteam aştepta la nesfârşit ca Stephen să capete renume în portretistică. Iar Forbes a apărut la momentul potrivit, asta a fost...

- Asta înseamnă că nu l-ai iubit cu adevărat pe Stephen.

Verona se ridică nervoasă şi începu să străbată încăperea cu
paşi mari. Singura sursă de lumină din încăpere era o lumânare care ardea pe şemineu. Se simţea teribil de nefericită.

Margaret o urmărea cu atenţie. Verona simţi ceva ciudat faţă de ea ca şi când ar fi urât-o în clipele acelea. Deodată, îi spuse:

- Nu este adevărat, l-am iubit pe Stephen. L-am iubit atât de mult încât uneori abia mai puteam suporta dragostea asta. Era ca un zeu pentru mine, dar n-am mai putut suporta. Mă strivea.

Margaret o privi cu mai multă înţelegere de data asta. Şi ea simţea la fel, că anii lor de prietenie nu mai contau şi c-o ura pe Verona că-l părăsea pe Stephen. într-un fel era geloasă pe Verona pentru că în anii aceştia Stephen avusese ochi doar pentru ea şi nu mai văzuse nici o femeie din jur. Cum o invidia!

- Acum că ai terminat cu Stephen, vei termina şi

cu mine, probabil. Cred că maiorul Jefferton te va îndepărta de toţi prietenii.

- Nu are nici o legătură...zise Verona nu fără amărăciune în glas. Cu excepţia ta n-a mai cunoscut pe nimeni din cercul nostru şi te-a admirat, deşi nu ştie aproape nimic despre sculptură...şi mi s-a părut că şi ţie ţi-a plăcut...

- Este un bărbat prezentabil, un militar tipic.

- Şi ce este rău în asta?

- Nimic, numai că nu vorbeşte acelaşi limbaj cu mine şi cred că nici cu tine. Asta mă face să cred că nici tu nu eşti o artistă adevărată.

- Poate că nu, admise Verona cuprinzându-şi faţa în palme. Poate sunt o femeie obişnuită, care-şi doreşte o viaţă obişnuită, dar asta nu înseamnă că nu l-am iubit pe Stephen...

Margaret se ridică veni mai aproape de ea şi o îmbrăţişă.

- Verona, draga mea, nu mai plânge, n-am vrut să te aduc în starea asta. Voi încerca să te înţeleg în privinţa lui Forbes, dar am fost cu toţii şocaţi. Ştii cât ţin la Stephen, iar el este teribil de afectat.

- Margaret, eşti ultima persoană cu care aş vrea să mă cert. Şi chiar Stephen mi-a promis că vom rămâne prieteni.

Margaret ridică din sprâncene.

- Cred că în noua ta viaţă nu vei mai avea ocazia să-l vezi pe Stephen sau pe vreunul din noi.

- Te asigur că nu voi rupe legătura cu voi. Nu mă face să simt că prietenia noastră se sfârşeşte aici şi că greşesc măritându-mă cu Forbes.

- îţi doresc multă fericire cu ofiţerul tău, o viaţă frumoasă şi mulţi copii, iar acum să nu mai discutăm decât despre lucruri plăcute.

Nici una nu mai pomeni numele lui Stephen.

***

Cu o seară înainte de căsătorie, Verona cină cu logodnicul ei la Dorchester. Forbes insistase să meargă în acest loc, pentru că acolo se cunoscuseră. El îi reaminti felul în care se cunoscuseră privind-o drăgăstos.

- îmi place cum spui că încă de atunci te-ai hotărât deşi nu ştiai dacă eu voi accepta.

- Cred că am fost destinaţi unul altuia, zise Forbes, plin de voie bună ca întotdeauna.

Verona nu se gândea decât la faptul că începând de a doua zi şi până moartea îi va despărţi, va sta faţă în faţă cu el în fiecare zi la masă, că-i va aparţine, iar viaţa ei va depinde de a lui.

îşi împărţea timpul între Camberley şi Londra; începuse s-o îndrăgească pe doamna Forbes, pe sora acestuia şi chiar pe el. Forbes n-o dezamăgise cu nimic. Era un curtezan perfect, încântător şi corect.

Ea şi mama ei avuseseră la dispoziţie o sumă mult prea mare de cheltuit şi reuşiseră să achiziţioneze toalete foarte frumoase.

Cununia urma să aibă loc într-o bisericuţă nu departe de casa Veronei. Petrecerea în sine se organiza în casa ei, care se preta pentru aşa ceva, avand două încăperi foarte mari la parter, cu o uşă care putea fi deschisă. O firmă de catering aducea mâncarea, precum şi şampania aleasă de dragul ei tată.

Până în acest moment, totul mergea ca pe roate.

Urmau să plece la Paris în luna de miere, apoi petreceau Crăciunul la Greenhill. Cea mai mare dorinţă a doamnei Jefferton era ca fiul şi nora sa să-şi petreacă Crăciunul acasă.

Pentru Verona asta era o mare bucurie. Dar după aceea nu mai făcură nici un aranjament, pentru că Forbes urma să fie mutat la altă unitate, şi nu ştia unde se va afla după Anul nou.

- Dau un ban pentru gândurile tale, iubito, îi spuse el la un moment dat.

- Mă gândeam şi eu...

- Cred că eşti cam istovită după toată alergătura pentru toalete şi răceala pe care ai avut-o săptămâna trecută.

Ea încuviinţă.

- Acum mă simt bine, noroc că mi-a trecut pentru că o mireasă care strănută şi tuşeşte nu este prea plăcută.

- Eu tot aş vrea să mă însor cu tine chiar dacă nasul ţi-ar fi ca o pătlăgică.

Dragul Forbes, gândi ea. îi plăcea felul în care o privea şăgalnic trăgând din ţigară. Era elegant şi arăta foarte bine.

Umorul nu-l părăsea niciodată. Se căsătorea cu un bărbat bine dispus, plăcut, şi bun la suflet. Forbes fusese foarte atent cu ea cât fusese la pat, îi trimisese flori şi venise s-o viziteze. Nici o tânără nu-şi putea dori un viitor soţ mai atent ca el. Cum mai avusese momente de ezitare?

în tot acest timp, nu primise nici o veste de la Stephen, nici nu auzise nimic despre el.

Tabloul pe care i-l promisese ca dar de nuntă nu-i parvenise.

Margaret nu mai spusese nimic despre el, şi nici ea n-o întrebase.

Câteodată, se gândea cum se îndrăgostise de Stephen.

Era ciudat că acum când începea o viaţă nouă, se mai simţea atât de puternic legată de trecut.

După ce terminară masa, Forbes o conduse acasă. El trebuia să se ducă la Ministerul de Război unde avea o întâlnire cu cineva. în taxi îi luă mâna.

- Abia aştept ziua de mâine, iubita mea, murmură el cu emoţie în glas.

Ea vru să prelungească acest moment.

- Forbes, dragul meu, voi fi o soţie bună!

- Nu mă îndoiesc, iubita mea. Nici nu va trebui să te străduieşti prea mult, tot ce faci tu îmi este pe plac. Iar eu voi face totul pentru a te şti fericită.

Ea îl privi chiar cu dragoste.

-Aşadar, nu te vei supăra dacă din când în când mă voi duce la Paris să pictez?

El o sărută.

- Nu ştiu dacă vei avea timpul necesar iubito, dar vom vedea...

Verona îşi dori ca el să nu fi rostit aceste cuvinte care veniră ca un duş rece. Ar fi vrut ca Forbes să aprecieze pictura ei. Visul că se va plimba cu el prin Montmartre, că-şi va alege locul potrivit pentru a picta, se spulberă.

Ce vor face tot timpul? Se vor duce la teatru, la cinema, la restaurante? Ce risipă de timp şi de bani! ar spune Stephen. Dar nu cu el se mărita, îşi aminti cu tristeţe.

Simţi pornirea de a lua mâna lui Forbes şi a şi-o duce la obraz.

- Spune şoferului să aştepte şi intră puţin, zise ea.
- De ce, iubito?
- Nu ştiu. Poate vreau să mai fii câteva clipe cu mine.

El se uită la ceas. Era un gest care începuse deja s-o irite. Forbes era un tip mult prea precis prea riguros, făcea totul cu ceasul în mână.

- Bine, pot sta câteva minute. O să-i salut şi pe ai tăi.
- Nu pentru asta te-am rugat să rămâi. Oricum, nu cred că sunt acasă. Vreau doar să mă ţii o clipă în

braţe, atât.

El observă că Verona era palidă şi emoţionată. Nu înţelegea din ce motiv dar era îndrăgostit nebuneşte de ea şi abia aştepta s-o ţină în braţe.

Lăsă taxiul să-l aştepte şi intră.

Primul lucru pe care-l văzu imediat ce intră în hol fu un pachet mare care nu putea fi decât un tablou. Forbes îşi scoase pălăria şi mănuşile.

- Un alt cadou?
- Cred că da, zise ea.
- Grozav! exclamă el. Ce poate fi la dimensiunile astea?

îl luă şi-l duse în camera de zi.

- Ia să vedem ce este aici...

Verona ar fi vrut să-i spună; nu, nu acum, vreau să mă iei în braţe...dar nu zise nimic. Se uită cum Forbes desface pachetul cu ochii strălucind ca ai unui copil. Verona se temea de ceva fără să ştie de ce anume, dar când hârtia căzu

inima i se strânse pentru că era tabloul de la Stephen.

Tabloul promis ca dar de nuntă, un portret al ei.

Era îmbrăcată într-o rochie de seară verde, cu o capă de satin care-i căzuse de pe umeri, lăsându-i dezgoliţi. Capul îi era uşor lăsat într-o parte, părea abandonată în aşteptarea unui sărut, cu părul căzut puţin pe faţă acoperindu-i un ochi.

De ce i-l trimisese pe acesta? Acest tablou stătuse tot timpul deasupra patului lui din atelier. îţi aminti cum îl pictase într-o seară de vară, apoi aruncase

deodată pensulele şi o luase în braţe.

-Eşti splendidă, iubita mea, ai un aer unic în această rochie verde.

Erau îndrăgostiţi nebuneşte pe atunci, iar pasiunea şi
iubirea acelor zile îi reveniră cu putere, dar îşi aminti imediat că urma să se mărite cu Forbes Jefferton. Roşi privind portretul, urându-l, urându-se pe sine şi pe cel care i-l trimisese.

Forbes luă cartea de vizită care însoţea tabloul.

„Nu ţi-am putut trimite ceva mai bun decât acest tablou; primeşte-l cu toată inima, ca semn al viitoarei tale fericiri.“
Stephen Best

- Dumnezeule, ce tablou urât ! exclamă Forbes. Aduce puţin cu tine, dar te transformă foarte mult, te face să semeni cu ... cu nu ştiu ce...începu el să râdă.

Verona era ciudat de palidă.

- Nu-mi pace deloc, continuă el.

Verona îşi duse mâinile la tâmple, speriată de propriile-i simţiri. Forbes avea o părere foarte bună despre ea. Pentru el era femeia perfectă. Pentru Stephen nu fusese mare lucru, sau poate reprezentase un chip frumos, atât.

Dar ce ştia Forbes despre ea?

Forbes o întrebă:

- Cine este acest Stephen Best?

Ea se auzi îngăimând:

- Ti-aminteşti, ţi-am mai spus despre el... este unul dintre colegii mei de la şcoala de arte. De fapt, era cel mai bun dintre noi. Acest portret va fi foarte valoros, cred.

Forbes mai privi tabloul o dată, încruntându-se. O văzuse întotdeauna pe Verona ca pe o fiinţă angelică, nicidecum ca pe una voluptuoasă cum o prezentase Stephen Best.

Forbes, care era un bărbat fără prea multă imaginaţie, avea această imagine a ei în minte şi i se părea ciudat că altcineva o receptase diferit. Nimeni nu-l putea face să creadă că Verona ar putea arăta ca femeia din tablou.

Capitolul 4

Stephen lucra la ilustraţia unei cărţi; era ceva ce-i displăcea teribil, dar din asta putea trăi. Picta cu repeziciune, pentru că lumina făcea loc întunericului. Afară ploua cumplit de tare. Stephen era dintre cei care nu suportau sunetul ploii pe ferestre. întotdeauna ploaia îl deprima şi-i amintea de momente foarte neplăcute din viaţa lui.

Nu-i plăcuse ploaia încă de când copil fiind, la şcoală se uita pierdut la trotuarele ude, părăsite, la străzile goale, la terenurile de joacă goale şi ele. Nu-i plăcuse niciodată şcoala şi ura zilele în care era dus cu forţa la trenul care-l ducea la şcoală, la închisoare, cum îi spunea pe atunci.

Libertatea era lucrul cel mai apropiat de sufletul lui Stephen. O, cum plânsese după ea în anii războiului! Urâse viaţa pe mare, mai ales atunci când ploua, tortura de a sta ud până la piele ore întregi, de a înfrunta furtunile din marea Nordului.

Când iubita lui mamă murise fusese, o vreme la fel de câinească, plouase neîncetat timp de o săptămână. îşi aminti cum stătea alături de ea, ţinându-i mâna în palmele sale mari, întrebându-se de ce o femeie atât de bună şi frumoasă trebuia să sufere astfel.

Uneori când lucra pe o astfel de vreme, deschidea aparatul de radio să nu mai audă zgomotul ploii.

Lăsă pensula deoparte, se dădu un pas înapoi să vadă mai bine ce lucrase şi consideră că era destul

de reuşit şi că-i va aduce nişte bani buni, dar se dispreţuia că recurgea la astfel de lucrări pentru a-şi duce existenţa.

Soneria îl trezi din gânduri.

Dacă era din nou doamna O'Connor o va strânge de gât. De când îi dăruise portretul lui Patsy aceasta venea implorându-l să-l termine. Dar el nu mai avea chef să mai vadă fata în atelierul lui după ce i se spusese.

Stephen deschise nervos uşa. Când în lumina slabă de pe hol văzu figura dragă a Veronei, păli şi inima începu să-i bată necontrolat.

Ea îl privi de parcă şi-ar fi cerut scuze că-l deranja. Era îmbrăcată cu o scurtă de blană şi căciulă, pentru că venise direct de la restaurantul în care luase masa cu Forbes. Stephen o văzuse o singură dată îmbrăcată astfel. De obicei, purta un pardesiu albastru. Dar acum nu arăta bine de loc. Era udă, părea dezorientată şi foarte nefericită.

El rupse tăcerea, izbucnind într-un râs sălbatic.

- Am trăit s-o văd şi p-asta! Cum se face că-mi acordaţi această onoare, miss Lang? Frumoasa mireasă vine în vizită la un vechi prieten, în ajunul nunţii. Mare scofală!

Verona simţi că inima îi bate tot mai tare, că trupul îi tremură violent. Se întrebase cum va reacţioa Stephen la vederea ei şi reacţia lui îi confirmase aşteptările.

Nu voia să se mărite cu Forbes a doua zi.

îl iubea încă pe Stephen Best. întotdeauna îl

iubise, Margaret avusese dreptate.

Iar acum, când îi auzi observaţiile critice, când văzu dragostea din ochii lui, atelierul acela mizer dar atât de drag, simţi că venise acasă.

- Stephen! murmură ea.

El se înclină.

- Intră, draga mea, arăţi ca o pisică plouată. Nu vrei să te aşezi lângă foc, să-ţi dau o cană cu lapte?

Ea îşi scoase blana udă şi o aruncă pe podea. Rămase tremurând în faţa lui. Apoi, reuşi să spună:

- Nu pot merge înainte, Stephen!

El o privi de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

- Ce vrei să spui?

Stephen era îmbrăcat în vechii lui pantaloni de catifea reiată, plini de vopsea, un pulovăr la fel de vechi şi destrămat la coate, şi era ciufulit.

Ea făcu un pas spre el.

- Nu mă pot mărita cu Forbes... te iubesc încă...

Se lăsă tăcerea. El făcu un pas înapoi, scuturând din cap.

- O, draga mea, nu-mi poţi face asta.

- Ce să-ţi fac, Stephen?

- Să vii aici să-mi spui asemenea lucruri. Eşti nebună. De fapt mie îmi plac nebunii pentru că nici eu nu stau prea bine la acest capitol. Dar nu sunt într-atât de nebun. Mi-a luat câtva timp să mă obişnuiesc fără tine şi nu vreau s-o luăm de la capăt. Cred că stai prost cu nervii.

- Nu, zise ea, aşteptând o reacţie mai caldă din

partea lui. Forbes era cu mine când am primit tabloul tău. El l-a desfăcut. Nu i-a plăcut, iar eu nu mă pot mărita cu el acum.

- De ce nu i-a plăcut? întrebă Stephen curios.

Verona cu obrajii aprinşi, făcu un gest greu de înţeles.

- Din multe motive. Nu l-am întrebat, dar am văzut asta. El n-o cunoaşte pe acea Verona. N-ar înţelege-o.

Alt moment de tăcere. Stephen nu-şi luă privirea de pe chipul ei. Apoi începu să râdă.

- O, nu-mi spune că n-a descoperit focul de sub stratul de gheaţă?

- Eşti oribil, Stephen! zise Verona iar braţele îi căzură de-a lungul corpului.

- Aşa este, întotdeauna am fost aşa. Dar tu ai găsit gentlemanul perfect în milităraşul tău. De ce vii acum să-mi spui că nu te poţi mărita cu el? Ar fi mai bine să te îmbraci, să te duci acasă, Verona, să te trezeşti la realitate.

- Asta încerc să-ţi spun, Stephen. Am realizat că nu pot continua cu Forbes.

- Verona, ce spui este foarte serios, mâine te măriţi, pentru numele lui Dumnezeu! Nu cumva vrei să renunţi?

- Da, şopti ea.

- Numai pentru că individului nu i-a plăcut portretul? Sau pentru că nu te-ar înţelege?

Verona scutură din cap.

- Nu numai pentru asta... simt că mariajul nostru n-ar fi unul reuşit.

- Vrei să spui că nu ţi-ai făcut debutul cu succes în lumea armatei?

- Să nu luăm lucrurile astfel. Nu mă înţelegi deloc. Forbes este foarte atent cu mine, dar eu tot la tine mă gândesc Stephen, acesta este adevărul, nu mi te pot scoate din minte. Aş dori să revin la viaţa de aici din acest atelier...

Stephen o prinse în braţe şi o sărută, trecându-şi degetele prin părul ei des, aşa cum făcuse de multe ori. Deodată Verona deveni ca o păpuşă în braţele lui.

- Stephen, aş vrea să mă aşez.

El o conduse spre un scaun, o aşeză cu grijă apoi îngenunche lângă ea încălzindu-i mâinile mici.

- Biata mea, Verona!

Lacrimile care stăteau să izbucnească, începură să curgă nestingherite. Era foarte frig în atelier dar ea nu simţea gerul.

- Nu mă pot mărita cu el, Stephen, nu-i aşa?

- Dacă nu—l iubeşti, sigur că n-o poţi face. Dar am crezut că te-ai îndrăgostit de el.

Ea îşi plecă încet capul.

- Am crezut că m-am îndrăgostit de Forbes.

- Şi atunci, de ce te-ai mai logodit? Dacă pe mine mă iubeai, de ce m-ai părăsit?

- Tu ştii prea bine răspunsul la aceste întrebări.

El se îndreptă spre masă de unde luă cu mâini

tremurânde o ţigară, dar găsi acolo una pe jumătate fumată.

- Nu te înţeleg, Verona.

- Tu mă înţelegi, Stephen, dar el nu mă poate înţelege. Nu avem nimic în comun.

- Ti-am spus că relaţia voastră n-o să meargă, Verona, tu eşti mult prea artistă.

- Acest lucru nu contează prea mult ci doar faptul că sunt încă îndrăgostită de tine.

Trăsăturile dure ale lui Stephen se îmblânziră brusc. îşi scoase ochelarii şi-i puse pe masa de lângă el. Se aşeză lângă ea o prinse după umeri iar ea-şi puse capul pe umărul lui.

-Mi se pare extraordinar să aud aceste vorbe după coşmarul prin care am trecut în ultimele şase săptămâni. Dar la ce bun?

- Nu mă mai iubeşti?

El se ridică şi o privi lung, apoi se răsti la ea:

- Cu poţi face o afirmaţie atât de stupidă, Verona? Ştii prea bine că te iubesc. Ce crezi c-am făcut de când te-am pierdut? M-am distrat? M-am simţit bine? Află că n-am făcut altceva decât să pictez ca un nebun, până când nu mai vedeam nimic. M-am abandonat picturii pentru a uita că tu în vremea asta îţi pregăteai trusoul pentru a te mărita cu maioraşul tău.

- Aş vrea să mă întorc.

- Unde să te întorci, Verona?

Ea roşi, apoi lăsă ochii în jos.

- La prietenia noastră.

El stinse ţigara.

- Nu. Vrei să te măriţi cu mine şi nu cu Forbes.

Verona simţi nevoia să-şi umezească buzele.

- Stephen, nu fi atât de dur cu mine!

- Nu sunt nici pe jumătate din cât de crudă ai fost tu întorcându-te la mine.

- Dar ţi-am spus că te iubesc pe tine, strigă ea revoltată. Aş fi vrut să-ţi spun atâtea, iar în după amiaza asta am realizat că n-aş mai putea îndura...

-Verona, am ştiut că va durea teribil despărţirea de tine, dar ţi-am spus atunci şi-ţi repet că nu mă pot căsători cu tine. Nu pot, repetă el. Te iubesc din tot sufletul, dar trebuie să pun pictura pe primul plan. Trebuie să fiu liber să pot lucra. Nu vreau să port pe umeri răspunderea unei familii, pe care ştiu că n-o pot întreţine deocamdată. O familie, un copil poate mi-ar ucide inspiraţia, creativitatea. Nu sunt pregătit pentru asta. {tiu că te dezamăgesc cumplit, dar asta este.

Verona începu să tremure violent. Stephen îi mai spusese aceste lucruri care o răniseră teribil, iar acum le repeta.

- Ai vrea să te măriţi cu mine, nu? o întrebă el.

- Da, admise ea.

- {i dacă ţi-aş propune să continuăm relaţia noastră devenind amanţi, ai fi de acord?

Ea şopti:

- Nu asta vreau, dar dacă nu se poate altfel...

- O, nu! o întrerupse Stephen. Să încheiem

discuţia asta. Nu vreau eu să ajungem în situaţia asta. {tiu că eşti o fată cu anumite principii la care nu vreau să renunţi pentru mine, nu am ce-ţi oferi în schimb.

Ea făcu un gest disperat.

- Dar parcă nu erai de acord să mă mărit cu un bărbat care are o anumită situaţie şi mă poate întreţine.

- Să renunţăm la discuţia asta, intrăm într-un cerc vicios. Am greşit cerându-ţi să devii amanta mea; oricum, trebuie să rămânem credincioşi principiilor noastre.

-Atunci să continuăm aşa cum am fost; eram fericiţi în felul nostru.

- Eu n-am fost fericit cu adevărat, am vrut mai mult de la tine, ştii asta prea bine. Ar fi mai bine să te întorci acasă să te mai gândeşti. Dar nu-mi cere să te opresc aici, nu vreau. Mi-aş dori asta din tot sufletul dar nu ne-ar duce la nimic bun. Ai sfârşi urându-mă. Părinţii tăi nu mă plac. Te-ai înstrăina de ei şi n-ai putea fi fericită. Ai putea continua să vii aici şi să pleci, chinuindu-mă aşa cum ai făcut în ultimul an, dar acum nu mai vreau nici asta.

- Bine, atunci plec, zise ea cu glas pierit.

- îmi pare teribil de rău, iubito.

- Şi mie, Stephen, iartă-mă că am venit.

- Nu te grăbi să tragi o concluzie şi nu face nimic pripit. Nu vreau să-ţi strici viaţa din cauza mea.

Verona îşi luă haina şi căciula cu mişcări de robot,

continuând să tremure.

- Mă duc să-ţi caut un taxi ; n-are rost să răceşti tocmai acum.

Coborîră scara în tăcere. Verona rămase în hol iar el ieşi după o maşină. Reveni după câtva timp cu una; era ud până la piele. îşi scoase ochelarii uzi şi o privi cu o privire greu de interpretat.

- Rămas -bun, iubita mea. Te rog, alege viaţa care crezi că ţi se potriveşte mai bine. Pe mine scoate-mă din gândurile tale.

Ea nu mai zise nimic ci urcă în taxi cu capul plecat.

Stephen intră în clădire pe o ploaie blestemat de violentă, cu zgomotul făcut de ploaie pe pavaj şi de cel al roţilor taxiului care o ducea departe pe Verona. Se despărţiseră definitiv pe ploaie. {tia că, de data asta, Verona nu va mai reveni.

***

în taxi, Verona parcă începu să revină la realitate, conştientă dintr-o dată de situaţia în care se afla. Nu avea habar cum s-o rezolve. Se dusese la Stephen într-o clipă de nebunie şi indecizie. Fusese încă de pe atunci conştientă că între ei doi nu mai putea fi nimic. El îi spusese asta clar şi răspicat. Putea fi cu el doar într-o anumită situaţie dar aceasta era ceva de neacceptat pentru ea. Stephen o respinsese, fusese mai puternic decât ea.

Cum avea să procedeze cu Forbes? Urma să se mărite cu el a doua zi, la ora unsprezece. Toate

aranjamentele fuseseră făcute, prietenii invitaţi la nuntă.

Abia acum realiză că era prea târziu să mai schimbe ceva.

Oare nu-l mai iubea pe Forbes? Dragul ei Forbes, care fusese atât de bun şi înţelegător cu ea. Oare putea să-i spună că nu se va mai mărita cu el?

Avea nevoie de puţin curaj pentru asta.

Dacă nu mai avea loc această căsătorie lucrurile ar fi fost grele nu numai pentru Forbes, ci şi pentru părinţii ei, care abia aşteptau ziua de mâine. Pe umerii ei apăsa o mare responsabilitate; în mâinile ei stătea fericirea şi liniştea atâtor oameni.

Luă hotărârea să se ducă la Forbes să-i spună despre Stephen, să ştie exact ce simţea. îl va lăsa pe el să ia decizia finală. Forbes ar putea fi foarte afectat, poate va dori să rupă logodna.

Se va simţi teribil de singură fără el şi Stephen. Dar avusese întotdeaua conştiinţă şi acum trebuia să dovedească acest lucru. Nu se putea mărita cu Forbes fără să-i spună adevărul.

Se aplecă spre şofer, spunându-i:

- Mergem la clubul armatei, pe Pall Mall.

Ştia că Forbes va fi acolo. Mama şi sora lui veneau dimineaţa de la Camberley, iar Forbes organizase o petrecere a burlacilor împreună cu ordonanţa sa, Tony Darell.

Dar în momentul acela, un alt taxi opri în faţa

clubului şi din el coborî Forbes Jefferton.

Verona tocmai plătea cursa ei. îl văzu imediat pe Forbes, care zâmbea ca de obicei. O, Dumnezeule, făcuse un bărbat să ajungă la disperare iar acum şi lumea lui Forbes se va prăbuşi curând.

O zări şi el şi se grăbi spre ea.

- Verona, iubito... ce cauţi aici?

- Trebuia să te văd, să-ţi vorbesc.

- Dar ce s-a întâmplat? Nu te simţi bine? Eşti udă până la piele!

- Nu sunt bolnavă, dar trebuie să-ţi vorbesc.

- Să intrăm în club, să găsim un loc liniştit.

- Nu vei întâlni nici o cunoştinţă?

- Nimeni cu care să trebuiască să vorbesc. Tony nu apare decât la şapte. Masa cu băieţii este la opt la Cafe Royal. De fapt, începem aici dar nu ştim unde o vom termina, încheie Forbes cu un zâmbet.

Verona îl urmă în club. Găsiră un colţ mai retras cu două fotolii mari, iar Forbes o ajută să-şi scoată blana udă şi-i comanda un brandy.

- Ai nevoie de ceva tare, draga mea.

Verona se prăbuşi realmente într-un fotoliu, încercând să se relaxeze o clipă.

Forbes îi aprinse o ţigară.

Verona îl privi lung remarcând încă o dată că arăta foarte bine; era chipeş, elegant, spilcuit ca întotdeauna. Proaspăt bărbierit, cu un costum bine croit, pantofii bine lustruiţi.

Forbes îi spuse cu blândeţe:

- Draga mea, încearcă să-mi spui ce te apasă. Văd că eşti schimbată. {tii că nu trebuie să ai secrete faţă de mine, nu?

- Adevărat, Forbes? Nu te vei supăra pe mine?

El începu să râdă.

- Sper că nu-mi vei da niciodată motiv să mă supăr pe tine. De fapt, sunt cam greu de scos din sărite.

- în acest caz, îmi asum riscul să te văd supărat pe mine sau nervos pentru că trebuie să fiu foarte cinstită cu tine, Forbes. Nu mă pot mărita mâine cu tine fără să-ţi fi spus adevărul.

- Ce solemnă eşti, îngerul meu!

- Forbes, n-aş putea merge cu tine în faţa altarului simţind ce simt acum.

- Ce simţi, iubito? Nu mă mai iubeşti? Ce s-a întâmplat? De ce spui asta?

- îţi aminteşti portretul pe care l-am primit ca dar de nuntă?

- Da.

- Ti-am spus că este pictat de un anume Stephen Best.

Acest nume îl făcu să se încrunte. Era individul care o
imortalizase pe Verona lui într-o ipostază care lui nu-i plăcea. Dar de ce era ea acum îngrijorată?

Peste câteva clipe, Forbes află tot adevărul. Verona i-l spuse încet, cu curaj. îi povesti cum ea şi

Stephen fuseseră colegi când se înscrisese cu doi ani în urmă la şcoala de arte. Cu un an în urmă simţiseră dragoste unul pentru celălalt.

Verona îi explică de ce Stephen nu putea să se însoare cu ea, apoi motivele pentru care ea hotărâse să rupă relaţia. Până în acest moment, lui Forbes nu i se păru nimic deosebit.

Oricum, nu se aşteptase, deşi Verona era foarte tânără, să nu mai fi avut şi alţi curtezani, pentru că era foarte frumoasă. Dar nu suportă ideea că un individ ca Stephen o tratase astfel, indiferent de motivele sale. Era doar un nevrotic din cei care se joacă adesea cu culorile. Cum putea un astfel de individ să respingă iubirea unei femei ca Verona? Nu, Forbes nu găsi că avea vreun motiv de îngrijorare. Dar când auzi şi sfârşitul relatării, buna dispoziţie îi cam pieri.

- Vrei să spui că încă-l mai iubeşti pe acel individ şi că te-ai înşelat în privinţa mea?

- Aşa este, Forbes.

- Dumnezeule! exclamă el apoi dădu paharul peste cap şi mai comandă alte două.

- Nu, mulţumesc, eu nu mai beau. îmi pare teribil de rău, Forbes. Sincer, nici nu ştiu ce mi s-a întâmplat, poate când am văzut portretul acela... Stephen este încă parte din viaţa mea.

- Dar păreai fericită cu mine! Ne puteam înţelege foarte bine. Eram convins că mă iubeşti!

- Forbes, aş vrea să-ţi pot da o explicaţie, dar nu pot, din păcate, pentru că n-o deţin nici eu.

- Mă tem că nu te pot înţelege, eşti prea complicată pentru mine.

- L-am cunoscut pe Stephen când eram foarte tânără şi lipsită de experienţă. Presupun că nu m-am putut împotrivi dragostei lui. M-a învăţat multe despre viaţă şi mai ales despre pictură şi toate celelalte lucruri pe care le iubesc. Cred că-l consideri un tip oribil, dar nu este aşa, Forbes.

-Nu pot fi de acord cu tine, nu-i găsesc nici o scuză pentru felul în care s-a purtat cu tine. Nu avea dreptul să-ţi ceară să fii amanta lui! Te-a insultat teribil!

- Acum nu mai contează oricum, dacă Stephen este un om bun sau nu. Oricum, nu-l vei cunoaşte niciodată.

- Cred că dacă l-aş prinde vreodată, l-aş încarcera o vreme apoi l-aş trimite la instrucţia specială pentru astfel de caractere.

- Stephen a fost în marină a luptat în război pe submarine şi a fost lăsat la vatră după ce a fost grav rănit.

Forbes ridică din umeri.

- Mă surprinde să aud asta. Marina trebuia să-l facă să gândească mai corect. Verona, ce mi-ai spus este al naibii de încurcat şi naiba să mă ia dacă ştiu ce să spun!

Ea îl privi cu ochii plini de lacrimi.

- Trebuia să ştii, nu? Nu era drept să mă mărit cu tine fără să-ţi fi spus!

- Nu, sigur că nu. Şi cred că eşti o femeie deosebită pentru că mi-ai spus adevărul; alta n-ar fi făcut-o.

- Forbes, eu n-am trăit cu Stephen, adăugă ea cu jumătate de glas.

Figura lui se înseninã.

- Eram convins că n-ai făcut-o! Dar nu asta mă îngrijorează ci faptul că te-ai dus să-l vezi pe acest individ cu o zi înainte de nunta noastră. Probabil că-l mai iubeşti încă.

Verona trase aer în piept.

- în parte, este adevărat. Şi cu toate astea te iubesc şi pe tine, Forbes.

El o privi uimit.

- Nu prea te înţeleg, Verona, ce-mi spui nu are sens, nu poţi iubi doi bărbaţi în acelaşi timp.

- Nici eu nu cred, dar sunt puţin confuză în acest moment. Pe tine te iubesc într-un fel diferit de cum l-

am iubit pe Stephen.

El o privi şi mai surprins.

-Vrei să spui că te-ai mărita cu mine dacă aş insista?

Ea-şi ţinu respiraţia. Ştia că adevărata criză abia cum începea.

- Forbes, sunt foarte tulburată şi poate nu gândesc corect acum. Te-ai mai căsători cu mine după tot ce ţia-m spus?

El trase aer în piept şi nu zise nimic câteva clipe. Era şi pentru el un moment critic. Ceva, o voce interioară şi spunea să fugă de această femeie indiferent cât de mult o iubea... ar fi fost o nebunie să se mai însoare cu ea după ce i se confesase că iubea alt bărbat. Dar Forbes nu era un bun psiholog. Nu-l interesaseră niciodată relaţiile interumane. Nu-şi putea imagina că un bărbat care poseda mintea şi gândurile unei femei deţinea mai mult decât cel care o poseda fizic. Cu toate acestea reţinuse că Verona nu se culcase cu acest bărbat.

Oare mai voia să se căsătorească cu ea? Aceasta era întrebarea. Sigur că voia! Era convins c-o va face să-l uite. Se va dărui cu trup şi suflet lui, soţului ei. în simplitatea sa Forbes era convins c-o va face să-l iubească.

Luă mâna Veronei în palmele sale mari.

-Verona, iubito, îi spuse el, sper că nu vrei să anulezi nunta, nu?

- O, Forbes, exclamă ea, mă mai iubeşti ştiind

acum adevărul?

- Trebuie să-ţi arăt că te iubesc şi să-ţi arăt toată încrederea mea. Cred că totul se datorează faptului că ai un suflet prea bun, iubito. Simt că ţi-a părut rău pentru acest individ, aşa este? Pare o persoană demnă de compătimire.

Verona închise ochii. Nu, cu siguranţă Stephen nu era un bărbat pe care să-l compătimeşti. Forbes se înşela în privinţa lui. Nu din bunătate sufletească se îndrăgostise de Stephen, ci pentru că îl considerase unul din cei mai grozavi bărbaţi din lume. Era unul dintre cei mai buni portretişti, căruia persoane de vază îi încredinţau lucrări.

îl lăsă pe Forbes să vorbească, să-i spună că o iubeşte, că dădea uitării informaţiile ei de parcă nici nu le-ar fi auzit. Forbes mai spuse că era absurd să anuleze nunta.

în cele din urmă, Verona zise:

- {tii că ţin mult la tine, Forbes, şi dacă mă mai vrei încă...

- Sigur că te vreau! Dar tu, iubito?

Ea simţi o tandreţe infinită pentru acest bărbat. Se decise să-l dea uitării pe Stephen şi sufletul lui complicat. Consideră că avusese un scurt moment de nebunie, dar îl va iubi doar pe Forbes şi vor fi fericiţi.

- Cred că dacă vei avea puţină răbdare, vom fi fericiţi.

Forbes răsuflă uşurat.

- Slavă Domnului! Draga mea, aş vrea să te pot

săruta acum, dar nu-mi pot permite acest lucru pentru că ne aflăm într-un loc public. Iubita mea, mi-ai dat emoţii, dar cred că în afară de asta nu-mi mai spui nimic rău, nu?

- Da, totul va fi bine, dragul meu.

-A, uite că a apărut Tony, te va duce acasă, este cu maşina. Zâmbeşte-mi, iubito, să nu vadă că ai plâns.

Verona se forţă să zâmbească şi arăta şi mai frumoasă ca de obicei, cu ochii ei imenşi, măriţi şi mai mult din cauza emoţiei şi a încordării.

Se simţea relaxată acum. Forbes ştia adevărul şi tot mai voia să se însoare cu ea; simţi nevoia să-l facă fericit pentru bunătatea lui.

Capitolul 5

Ningea la Londra în dimineaţa în care Forbes şi Verona se întoarseră de la Paris, din luna de miere. Şi la Paris ningea, dar cel puţin soarele îşi făcuse apariţia făcând oraşul să arate mai frumos, sub mantia de zăpadă. Dar atmosfera încărcată de la Londra o făcu să se înfioare, chiar dacă aici era ceva mai cald ca la Paris.

Forbes părea fericit şi mulţumit de cursul pe care-l luase viaţa sa, deşi era tot mai înclinat spre căscat, admiţând că obosise după nopţile petrecute la diferite petreceri, iar ficatul îl cam deranja din cauza hranei mult prea consistente.

Verona, după părerea lui, arăta mai bine ca oricând. Era o femeie adorabilă şi se declara satisfăcut de ea şi de mariajul lor. Dăduse uitării orice îngrijorare legată de destăinuirile ei dinaintea cununiei. El obişnuia să ia lucrurile aşa cum erau, iar Verona îi părea mulţumită. Nici un bărbat nu putea cere mai mult decât el de la proaspăta sa soţie.

- Am avut o vreme minunată la Paris, nu? o întrebă el.

- Grozavă, Forbes. Deşi luna noastră de miere a fost cam scurtă; mi-aş fi dorit să rămânem acolo.

- M-am grăbit cu întoarcerea pentru că trebuie să-mi clarific situaţia. Poate mi-a sosit o scrisoare cu informaţiile necesare.

- Crezi că există posibilitatea să rămâi în Anglia?

- Cred că, mai degrabă, mă vor trimite în străinătate.

- Unde?

- Iubita mea, acum că eşti soţie de ofiţer, va trebui să înveţi că nu trebuie să aştepţi răspuns la astfel de întrebări. Numai Dumnezeu ştie răspunsul. Sunt multe locuri în care aş putea fi trimis: Orientul Mijlociu, cine ştie, nu am nici cea mai vagă idee. S-ar putea să aflăm în seara asta, totuşi.

Verona încuviinţă şi privi pe fereastră. Fulgii mari, pufoşi, se lipeau de ferestrele automobilului.

La Paris, viaţa alături de Forbes fusese agreabilă, până la un punct. Avusese şi câteva momente în care-l călcase pe nervi şi el reacţionase; se întâmplase în dimineaţa în care fuseseră la Luvru. Verona, care studiase arta, se delectase cu frumuseţile expuse, uitând complet de Forbes, pierzându-se extaziată în faţa Monei Lisa. Vedea în sfârşit originalul!

Forbes, plictisit, o întrebase de câteva ori dacă nu i-a ajuns cât a văzut, dar entuziasmată de ce vedea, începu să-i explice modul în care percepea acele tablouri, lăsându-l pe bietul Forbes fără replică. Ce spunea era de neînţeles pentru el. El se amuză chiar auzind despre efectul bi şi tridimensional, sau făcu diferite comentarii idioate cum că Van Gogh aruncase vopseaua direct din tuburi folosind un cuţit în locul pensulei. îi strică plăcerea cu comentariile lui de ignorant.

Verona se întorsese revoltată spre el în câteva rânduri.

- Forbes! îl admonestase ea, cum poţi face astfel de comentarii? Nu trebuie să reduci o capodoperă la

un nivel vulgar!

El pufnise în râs.

- Bine, mica mea artistă. Se vede că nu sunt deloc educat şi nu înţeleg astfel de lucruri. Este deja unu şi jumătate, să mergem la Fouquet să mâncăm o friptură cât mai mare, mi-e foame.

Ea încercase să nu-şi amintească de Stephen la Paris. Nu luase cu ea pensulele nici vopselele, pentru a nu simţi impulsul să se apuce de lucru stricând astfel luna de miere cu impulsurile ei artistice. Voia să-l facă pe el să se simtă bine, atât, nu conta ce simţea ea.

Dar amintirea lui Stephen o urmări pretutindeni la Paris. Chiar o înspăimântă forţa amintirii. Era conştientă că era o slăbiciune din partea ei să se lase hăituită astfel de o imagine.

Forbes fusese neaşteptat de atent şi de tandru, deşi cam lipsit de imaginaţie. Cu toate acestea, ceva lipsea relaţiei lor, deşi ei îi era greu să spună ce anume. Ştia doar că nu se va simţi niciodată împlinită alături de Forbes, pentru că indiferent cât de aproape s-ar fi simţit fizic de el, gândurile le erau total separate. Legătura spirituală nu exista între ei şi nici nu va exista vreodată, realizase ea.

Forbes citea doar cărţi cu caracter strategic şi militar, legate de război.

- Toate criticile, felul în care diseci lucrurile îi face pe oameni foarte nefericiţi, îi spuse el. Avem o singură viaţă şi trebuie să ne bucurăm de ea, fără să ne punem prea multe întrebări.

Această afirmaţie o făcuse să râdă, amintindu-şi fără să vrea ce comentarii ar fi avut Stephen.

Nu regreta încă mariajul cu Forbes. Spera doar ca slujba lui să-i ducă departe de Londra şi de amintirile ei.

***

Luară masa în ziua aceea la Greenhill. Verona părea chiar fericită, dar sora lui Forbes, Philippa, le strică bucuria apărând cu nasul roşu, cu febră, informându-i că şi mama ei se simţea la fel de rău.

- Este o gripă grea şi imaginează-ţi că mai sunt doar două zile până la Crăciun!

Forbes era şi el dezamăgit, dar nu lăsă să se vadă.

- Nu contează, surioară, o să ne descurcăm, acum avem forţe noi!

Verona zise:

- îmi pare rău pentru Mabs!

Soacrei ei i se spunea Mabs, de la Mabel şi era o femeie foarte prietenoasă.

Şoferul taxiului le duse bagajele în hol, iar după ce Forbes îl plăti, plecă şi închiseră repede uşa după el. în casă domnea frigul pentru că micul Phil, care se lupta singur cu toate grijile casei, nu reuşea să rezolve totul.

- Phil, mi se pare că şi tu ai temperatură, observă Verona. Ce-ar fi să te duci imediat în pat?

- Nici doamna Tooms n-a putut să vină de două zile pentru că fiul ei are pojar, o informă puştiul. Eu am făcut cumpărăturile, focul, ceaiul...

- De acum mă voi ocupa eu de toate, zise Verona

foarte hotărâtă. Tu te duci direct în pat, iar eu voi rezolva totul.

Verona preluă controlul casei îngrijindu-şi soacra si cumnata răpuse de gripă. Forbes spălă vasele.

Seara, Forbes observă că nu arăta prea bine si că avea cearcăne.

- Draga mea, nu vreau să te oboseşti, să te îmbolnăveşti cumva. Să mergem la culcare.

Ea se lăsă prinsă în braţe şi se îndreptară spre camera destinată lor, când sună telefonul.

Forbes vorbi destul de mult, iar când reveni lângă ea era foarte revoltat.

- }i-am spus că nu mă aşteptam la nimic bun! începu el. Amicul meu Tony mi-a spus că sunt trimis, unde crezi? în Grecia!

- Grecia! exclamă Verona, cu mâna la colierul primit dar de nuntă de la soţul ei.

- Da, la naiba, plec într-o misiune specială. Aş fi fost mulţumit înainte dar acum este o lovitură, pentru că nu te pot lua cu mine. Sunt probleme acolo şi n-aş avea unde să te cazez, de asta sunt nervos.

- Am crezut că soţiile pot merge cu voi oriunde!

- Da, în majoritatea cazurilor. Dacă eram trimis în Egipt, Libia, nu era o problemă, dar aici... trebuie să mă prezint pe douăzeci şi şapte.

- Dar mai eşti în permisie încă! se revoltă Verona.

- Da, se pare că mi-au scurtat-o. Ministerul de Război nu acceptă argumente de genul că sunt proaspăt căsătorit. Acum chiar că mi-au stricat Crăciunul!

Pe moment, Verona începu să înţeleagă implicaţiile numirii lui Forbes şi consecinţele asupra cuplului abia format.

îşi muşcă buzele. începu să înţeleagă că oricât ar fi iubit-o Forbes, ea venea pe planul doi după pasiunea lui pentru slujbă.

- Eu ce mă fac? murmură ea.

El îşi aprinse pipa şi începu să tragă din ea. Era deprimat şi dezamăgit, dar deja în minte i se conturau problemele legate de noua sa numire în Grecia, detalii tehnice şi idei interesante şi nici nu auzi întrebarea Veronei. începu să-i spună numele camaradului care va fi şeful misiunii din Grecia, apoi trecu la situaţia militară din zonă.

Verona îl întrerupse:

- Presupun că vom fi separaţi luni de-a rândul, eu ce voi face?

- Iubita mea, nu avem casă şi sper că mă vei urma curând.

- Speri doar, nu?

- Este o chestiune de timp. Dacă nu te voi putea lua în Grecia, voi cere să fiu transferat. Dar nu pot cere asta imediat, nu pot să încep să mă plâng când abia ne-am căsătorit.

Ea rămase tăcută, crunt dezamăgită. Perspectiva care se deschidea nu era una plăcută. Forbes susţinea că va putea locui oriunde, la părinţii lui sau ai ei, dar nici una din aceste variante n-o încânta. Voia să aibă casa ei.

Deodată, izbucni:

- O, urăsc armata!

Şocat, Forbes se apropie de ea simţind că i se topeşte inima de mila ei.

- Iubita mea, ştiu ce simţi! îmi pare foarte rău, dar şi eu simt la fel.

- Dar pentru tine nu este o problemă pentru că-ţi place armata. Eşti obişnuit.

- Şi tu te vei obişnui, iubito. Nu vreau să te văd nefericită, ştii că voi face totul pentru a te aduce lângă mine.

Ea scutură dezamăgită din cap.

Fusese prevenită că s-ar putea să fie despărţiţi o vreme nu numai de către Forbes, ci de toată lumea. Până şi Stephen...

Gândul la el o sperie.

- Dragul meu, nu vreau să mă laşi singură aici.

El o strânse în braţe, fericit că Verona îi va simţi lipsa, căci atât înţelegea.

-Vino să te duc la culcare, iubito, zise el. Pari foarte obosită; lucrurile vor fi altfel dimineaţă.

Dar ea se gândea: Forbes pleacă în Grecia iar eu rămân singură, doamna Jefferton cea fără soţ. Voi vrea să-mi continuu pictura, să mă întorc la şcoala de arte, dar nu se va putea din cauza lui... Stephen...

Dacă se întâlnea întâmplător cu Stephen? Cu Margaret se va întâlni desigur şi va afla veşti despre el.

Tocmai de asta se temuse. Voise să scape de el şi de magia pe care o exercita asupra ei, dar viaţa nu-i

dădea această şansă. îl urmă ca un automat pe Forbes.

***

Era o zi cenuşie, mohorâtă, cu chiciură şi vânt, când Margaret Shaw plecă de la şcoala de arte spre casa lui Stephen. Căpătase obiceiul de a trece pe la el zilnic, după ore pentru a-i găti câte ceva. Stephen nu mai venea la şcoală, îşi terminase studiile. în ultimele luni pictase ca un disperat pentru a-şi pregăti o expoziţie.

Margaret ştia mai bine ca oricine cât de mult muncise şi sacrificiile pe care le făcuse în acest scop.

Margaret aştepta mai mult de la Stephen de când Verona dispăruse din viaţa lui. îl iubea ca o disperată, iar el nu dădea semne că i-ar împărtăşi sentimentele. Din când în când, îşi amintea să-i înapoieze banii cheltuiţi de ea pentru a-l hrăni. Ca să nu mai spunem că uneori îi şi mulţumea, ceea ce pentru Margaret era destul pentru a o încuraja să continue.

Acesta pretindea că n-o mai iubeşte pe Verona, iar Margaret îşi dorea în secret să fi arătat la fel de bine ca Verona, să aibă ochii ei languroşi care-l fermecaseră pe Stephen.

Margaret o ura pe Verona pentru că fusese iubirea lui Stephen şi pentru că mai era încă. Simţea acest lucru, deşi Stephen nu vorbea niciodată despre Verona. Dar când, o dată din greşeală, el scosese dintr-un maldăr de pânze una pe care se văzu pictat chipul Veronei, îl privise lung şi ea îi citise durerea din priviri. Aruncase pânza, fără a scoate o vorbă.

Tăcerea lui fusese dovada că nu uitase iubirea pentru Verona.

în această dimineaţă, după ce sună de două ori Margaret avu de aşteptat.

Deodată, se deschise uşa şi apăru Evelyn Turner, lucru care-i readuse disperarea în suflet Margaretei.

Dar când intră observă că se aflau acolo şi gemenii. Noel îl ajuta pe Stephen să strângă nişte pânze, iar Evelyn probabil le înfăşura pentru că avea o bucată mare de hârtie şi o foarfecă în mână.

- îmi cer scuze că n-am putut să răspund de prima dată pentru că aveam mâinile ocupate. îl ajut pe Noel să împacheteze, apoi bifez tablourile pe listă.

- Dar ce se întâmplă aici? întrebă Margaret după ce intră.

Stephen stătea în genunchi pe covor cu un maldăr de pânze
în faţă. Părea foarte implicat în ceea ce făcea, dar şi foarte fericit. îi mărturisi că ţinuse în secret ceea ce făcea nu numai faţă de ea ci şi faţă de gemeni.

Cu două săptămâni în urmă, tatăl vitreg al lui Noel, care avea un magazin de antichităţi şi de bijuterii, invitase un olandez, Sion Van Orga. Un nume în lumea artei, critic de reputaţie internaţională. Noel îi arătase portretul lui Evelyn pictat de Stephen. Van Orga îl apreciase şi ceruse să vadă mai multe lucrări ale lui Stephen.

Asta fusese cu două zile în urmă, iar Van Orga îi oferise lui Stephen un cec cu o sumă destul de importantă, după ce mai achiziţionase alte două

pânze ale lui. Sugerase ca Stephen să deschidă o expoziţie imediat, apoi el urma să organizeze una adevărată de mari dimensiuni, la un salon de pe strada Bond.

- Mai am mult de lucru, zise Stephen, trebuie să muncesc ca un apucat până joia viitoare. Iar astea trebuie înrămate imediat, adăugă el arătând nişte pânze dintr-un colţ.

Aici interveni Evelyn.

- Eu am auzit ce-a spus Van Orga despre Stephen. Vei avea succes, băiete, pentru mine este foarte clar. Eşti tânăr şi mai ai mulţi ani de muncă înainte, dar sunt sigur că eşti un mare talent. I-au plăcut mult culorile îndrăzneţe folosite de Stephen.

Margaret se întoarse spre el.

- Mă bucur mult pentru tine, Stephen!

- Mulţumesc, răspunse el întorcându-se spre Noel.

- Nu uita că vrea peisajul acela în ulei, cu pescarii, Noel, cel din dreapta.

- Dar ai unul mai bun, răspunse Noel.

Stephen îl privi uimit, apoi începu să se scarpine nedumerit în cap.

- Şi ce-am făcut cu el?

Margaret îl urmărea cu inima strânsă de durere. Observase încă o dată că ea nu conta nici măcar ca sclavă pentru Stephen. Succesul, banii, faima, recunoaşterea, apăruseră peste noapte în viaţa lui. Ea rămânea un personaj lipsit de semnificaţie pentru el, probabil pentru totdeauna. Abia o observa.

Deodată, Stephen zise:

-A, ştiu, i l-am dăruit Veronei! Era unul dintre cele mai bune tablouri ale mele. I-am dat şi acel portret pe care i l-am făcut. Era superbă, cu ochii aceia mari, cu părul lăsat pe umerii goi.

- N-ai putea s-o rogi să ţi le împrumute pentru expoziţie? îl întrebă Noel.

Stephen zise cu răceală în glas:

- Unde este Verona, ştie cineva?

- La părinţii ei, la Hampstead, răspunse Evelyn.

- Soţul unde-i este? întrebă Stephen.

- în Grecia, răspunse tot Evelyn.

Margaret îl văzu cum păleşte şi se simţi şi mai frustrată.

De ce naiba nu plecase Verona cu soţul ei? Ce făcea ea oare? Cum mai arăta?

- Verona cum naiba de a rămas acasă? întrebă Stephen nervos.

- Cred că nu-i este prea uşor să se adapteze unei vieţi noi, o scuză Evelyn.

- Eu am văzut-o, arăta grozav! se confesă Noel. Se mai împlinise.

Margaret roşi de furie, aşa că preferă să iasă din încăpere.

- Verona va fi întotdeauna frumoasă, zise Stephen. Avea pometii aceia proeminenţi, ochii superbi, gâtul de lebădă...un exemplar rar!

- Şi căsătoria n-a schimbat-o defel! Este tot atât de frumoasă, poate chiar mai frumoasă!

- Pictează?

- N-am apucat s-o întreb, mărturisi Evelyn.

- Sunt sigur că ţi-ar împrumuta tablourile pentru expoziţie, zise Noel.

Mai apoi, după ce gemenii plecară, Stephen i se adresă Margaretei:

- Margaret, nu te mai obosi să-mi găteşti pentru mâine. Voi fi foarte ocupat câteva zile pentru a pregăti expoziţia.Trebuie să-mi cumpăr şi un costum elegant; ştii, celor ca Van Orga le plac oamenii eleganţi, de bun- gust... poate că-mi voi permite o casă mai bună şi-mi voi angaja o menajeră...

Margaret izbucni:

- Stephen, nu mă îndepărta de tine!Te iubesc atât de mult!

Stephen o privi uluit.

- Nu se poate! Ai fost o prietenă minunată, Margaret, dar atât! Du-te acasă, te rog, şi uită-mă. îţi mulţumesc încă o dată pentru ajutor.

- Eşti un mare prost Stephen...te rog, uită ce ţi-am spus...

***

Verona se simţea foarte singură şi pierdută, de parcă această căsătorie trecuse deasupra ei ca un val ce o scosese din cadrul ei natural şi o aruncase pe un ţărm pustiu.

Nici nu mai încercă să se întoarcă la şcoala de arte. Se închidea câteodată în camera ei, încercând să picteze. Dar nu fu mulţumită de rezultate, nu mai avea inspiraţie. Tablourile începute zăceau peste tot, schiţe în creion, acuarele, dovada incapacităţii şi a lipsei de putere creatoare.

Era deprimată. Continua să-i scrie mereu lui Forbes, exprimându-şi dragostea, spunându-i că-i lipsea. Dar cu toate acestea, simţea o foarte vie dorinţă de a-l vedea pe Stephen.

Erau momente în care ar fi dat orice să se poată duce la el, să stea de vorbă să se simtă reînviată spiritual; s-o ia în derâdere, s-o critice pentru ca să se poată simţi vie şi nu acea creatura apatică, dezolată care se măritase cu un ofiţer în misiune peste graniţă.

Se afla într-o asemenea stare de deprimare când Margaret Shaw veni s-o vadă.

- Ce bine îmi pare că te văd, Margaret!

Margaret se simţi vinovată pentru gândurile ei faţă de Verona. Verona era la fel de frumoasă, ochii ei erau la fel de mari şi de patetici, lucru care o făcu să resimtă afecţiune faţă de ea.

- Şi mie îmi face plăcere să te revăd, Verona.

- M-ai evitat în ultimul timp, Margaret? o întrebă ea.

Margaret roşi.

- Poate, murmură ea.

- De ce, Margaret? Eram prietene...

- Ştiu, dar presupun că mariajul tău ne-a despărţit.

- Nu se poate spune că mariajul meu nu mi-a lăsat timp şi pentru prieteni, zise Verona cu un zâmbet amar. Mă simt destul de singură de când Forbes a plecat în Grecia.

Margaret îi evită privirea.

- Nu-l poţi urma?

- Deocamdată, nu. Nici nu ştiu cum este să trăieşti într-o tabără.

- Cred că ai călcat cu stângul în căsătoria asta, constată Margaret.

- Mă simt lipsită de orice bucurie sau satisfacţie, nici nu ştiu ce să mai fac.

- Nu pictezi?

- Am încercat, dar nici asta nu merge.

Privirea Margaretei alunecă spre tabloul dăruit de Stephen.

- Te-a sunat unul din gemeni?

- Nu; de fapt telefonul nostru a fost deranjat în ultimul timp.

Margaret răsuflă uşurată; Verona nu aflase încă.

Margaret se hotărâse să facă orice pentru a o ţine departe pe Verona de Stephen. Simţea nevoia să-i lovească pe amândoi. Venise umilită de la Stephen, dar drumul lung până în Hampstead îi mai calmase intenţiile răzbunătoare. Margaret era de felul ei o fată simplă, decentă şi sensibilă. Primise o altă lovitură la Stephen acasă, dar nebunia şi supărarea îi mai trecuseră. Ajunsese acasă la Verona cam ruşinată de propriile-i gânduri.

O întrebă pe Verona:

- Ce mai ştii despre Stephen?

Verona roşi, figura ei revenind la viaţă, parcă. Aşadar îl mai iubea pe Stephen!

Verona zise:

- Ce este cu Stephen? Nu mai ştiu nimic de el.

Margaret o informă pe scurt despre succesul lui Stephen, iar
Verona se bucură din suflet pentru succesul lui.

- Este minunat, Margaret! Acest lucru trebuia să se întâmple cu mult timp în urmă. Stephen a muncit foarte mult pentru acest succes.

- Verona, Stephen are nevoie de cele două tablouri care sunt la tine, de peisajul de la Dieppe şi de portretul dăruit la nunta ta. Sunt două dintre cele mai bune lucrări ale lui.

- Sigur că i le voi înapoia. Portretul meu este împachetat în pod, îl aduc imediat.

- Stephen mi-a spus că ar dori să te vadă, când îi duci aceste tablouri. A mai spus să iei un taxi, pe cheltuiala lui.

Margaret o studie pe fata frumoasă din faţa ei pe care Stephen o iubea şi pe care o pictase adesea.

Verona nu se gândea decât la Stephen. Dar în mijlocul acestei bucurii pentru succesul lui Stephen îşi aminti fără să ştie cum de Forbes, soţul ei. Forbes care ştia de Stephen. Forbes n-ar ierta-o dacă ar afla că s-a dus din nou acasă la Stephen. Aşadar nu trebuia să facă acest pas. Era o greşeală, mai ales că simţea o nevoie imperioasă de a-l vedea pe acesta.

- Din păcate nu pot merge la Stephen, aştept

nişte musafiri. Nu-i poţi duce tu tablourile?

Margaret simţi o mare bucurie inundându-i sufletul.

- Sigur că pot, Verona. Dar tu nu vrei să-l vezi pe Stephen?

Verona se întoarse spre locul în care se afla tabloul lui
Stephen, pe care-l dădu jos de pe perete. îl privi lung. Acel port vesel, plin de culoare, era amintirea unei zile minunate de vacanţă, când fuseseră amândoi în Franţa. Deodată, simţi dorinţa nestăvilită de a-l vedea, de a-i vorbi, deşi acum era soţia lui Forbes.

- Poate ar fi mai bine să-i duc eu tablourile, o auzi pe Margaret.

- Da, zise Verona după o lungă pauză, cred că ai dreptate, n-are rost să mai reînvii amintirile, dar te voi ruga pe tine să-i duci tablourile. Să-i transmiţi, te rog, salutările şi urările mele de bine. O să mă duc în pod, să-l aduc pe celălalt...

Când se întoarse cu cel de al doilea tablou, îi spuse Margaretei:

- Te rog, transmite-i lui Stephen că pe acesta nu-l mai vreau înapoi, va şti de ce, i-am spus. Lui Forbes nu-i place. Dar Dieppe îmi este foarte drag.

- Dar ce ştie Forbes al tău despre pictură? zise Margaret.

- Nu ştie nimic.

- Eşti fericită, Verona?

Ea roşi, evitându-i privirea.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Margaret, sunt

măritată doar de două luni, şi am trăit cu soţul meu zece zile!

- Păcat! Poate că te vei duce curând la el.

Verona îşi dori ca Forbes să apară de undeva din fulgii de afară s-o ia cu el, s-o ducă departe de aceste locuri. Nu mai voia să stea în Londra să trăiască această viaţă searbădă.

Era atât de singură şi de dezamăgită încât îşi dori să fie deja însărcinată, să aibă un copil care să-i umple viaţa.

Dar înainte de a pleca, Forbes îi spusese clar că nu-şi puteau permite copii, până nu se aşezau undeva.

Privind-o, Margaret înţelese că lucrurile nu mergeau chiar atât de bine pentru Verona. De fapt, era vina ei îşi spuse. O cunoştea pe Verona, îi ştia calităţile şi slăbiciunile. Ştia că Verona nu putea răni pe cineva cu intenţie. Cu toate acestea, nu dovedise prea mult discernământ renunţând la dragostea unui bărbat ca Stephen pentru un ofiţer oarecare.

îi părea rău pentru Verona dar şi mai rău pentru că Stephen n-o iubea pe ea.

Dar nu trebuia să-i fie milă de Stephen; fusese prea egoist şi astfel pierduse fata iubită făcând-o nefericită, aruncând-o în braţele primului venit.

Mai vorbi o vreme cu Verona, având în tot acest timp în minte faptul că-l va revedea pe Stephen şi-i va face o bucurie ducându-i tablourile.

- Sper că măcar la expoziţia lui Stephen te vei duce săptămâna viitoare.

Verona răspunse fără nici un fel de emoţie.

- Desigur, o să mă duc cu mama, într-o dimineaţă.

După plecarea Margaretei, Verona începu o scrisoare către Forbes; ar fi vrut să-i dea veşti care să-l intereseze, să-i facă bucurii, dar nu ştia ce să-i spună. Gândurile ei zburau doar spre Stephen şi expoziţia pe care i-o organiza Van Orga. Cu ochii minţii o urmări pe Margaret care plecase direct spre casa lui Stephen şi o văzu chiar urcând scările şi pe Stephen deschizându-i.

Va fi dezamăgit când o va vedea pe Margaret? O voia pe ea să-i ducă tablourile?

Dar apoi îşi spuse că Stephen îşi dedicase viaţa artei, iar pe ea o sacrificase în acest scop.

***

Soarta îi era potrivnică Veronei. Ar fi vrut să procedeze corect şi de aceea se decisese să nu meargă la expoziţia lui Stephen, să nu-l trădeze astfel pe Forbes. Şi pentru a reuşi să reziste tentaţiei, îşi sună soacra anunţând-o că vine la Greenhill câteva zile.

Dar pentru prima oară de la plecarea fiului său, doamna Jefferton se scuză că nu avusese concediu de doi ani şi hotărâse să plece la o prietenă din Penzance.

Philippa plecase cu fiul ei la mare, iar servitoarea primise şi ea liber o săptămână.

După această conversaţie telefonică Verona se simţi cam deznădăjduită pentru că lucrurile îi erau potrivnice şi era sortită să stea în Londra. Cum putea evita vizita la galeria lui Stephen? Şi dacă se întâlnea cu foştii colegi, cum le putea explica absenţa de la un

asemenea eveniment?

în ziua expoziţiei, vremea se schimbă brusc, soarele începu să strălucească vesel, ceea ce o făcu pe Verona să se decidă în favoarea lui Stephen.

Dar nu-i putea cere mamei s-o însoţească, fiind cam suspicioasă şi mai ales ştiind că nu-i plăcea Stephen.

Primi o scrisoare de la Forbes, care o bucură. Forbes aştepta o nouă mutare în martie în Egipt.

„Fayid se numeşte locul. Este în zona Canalului de Suez, o să-ţi scriu mai mult despre asta data viitoare. Există o colonie mare în mijlocul deşertului, unde ofiţerii locuiesc cu soţiile.
Camerele de zi şi sufrageriile sunt comune. Am vorbit cu un tip care a venit de acolo şi mi-a spus că deşi nu este chiar raiul pe pământ, nici foarte rău nu este acel loc. El şi-a dus soţia la un hotel din Ismailia, care este la opt kilometri. Aş putea face şi eu acelaşi lucru dacă nu te vei acomoda la Fayid. Nu are rost să-mi fac planuri până ce mutarea nu devine oficială, dar sunt sigur că la Paşte vom fi împreună.“

După aceea urma un paragraf scurt în care îşi repeta sentimentele faţă de ea şi asta fu de- ajuns s-o facă să spere. Orice i se părea mai bine decât să fie singură la Londra.

îi răspunse imediat entuziasmată:

„Nu contează cât de lipsit de confort este locul acela... dacă mă poţi aduce acolo imediat ce ajungi în Egipt, fă-o, dragul meu, abia aştept.“

Puse scrisoarea la poştă pe drumul spre strada Bond.

Totul fusese incert până acum, dar iată că speranţa înflorise. în această stare ajunse la galeriile Van Orga, unde avea loc vernisajul expoziţiei lui Stephen.

Imediat ce intră, Forbes şi vestea lui îi pieriră din minte. Studie catalogul şi imediat se lăsă absorbită de calitatea exponatelor. I se părea minunat să vadă, în sfârşit, acele tablouri ale lui Stephen expuse, multe dintre ele bine cunoscute ei. Fiecare dintre acestea îi amintiră de el, de ocazia în care fuseseră pictate. Venise multă lume la acest vernisaj. Verona îl recunoscu pe unul dintre cei mai importanţi critici de artă ai momentului. Mai veniseră doamne foarte bine îmbrăcate, cu bijuterii şi parfumuri scumpe, dar şi studenţi de la arte. Toţi erau entuziasmaţi de portretele lui Stephen. Unii estimau chiar că unul din tablourile lui se va afla anul viitor la Royal Academy.

Cunoscuţii o întrebară şi pe ea ce mai pictează, ce-i face soţul, dacă l-a mai văzut pe Stephen.

Le răspunse cu amabilitate tuturor, aşa cum îi era caracteristic, dar în tot acest timp scruta cu ochii mulţimea să-l vadă pe Stephen. Era îngrijorată că acesta nu apărea.

Unul din criticii pe care i-l prezentase Stephen, veni spre ea:

- Ce faceţi, domnişoară Lang? Aţi fost modelul care a inspirat unul din studii, după cum am observat.

Roşind, Verona îl corectă:

- între timp, m-am căsătorit; acum mă numesc

Jefferton.

Acesta o felicită şi-şi continuă discuţiile cu ceilalţi. Verona îl
auzi spunând cuiva:

-Acest Stephen Best este cel mai interesant pictor al tinerei generaţii.

Verona lăsă ochii în jos pentru a nu se vedea că privirea îi era împăienjenită. Cât aştepta să-l vadă pe Stephen! Dar de ce nu-şi făcuse apariţia?

într-un târziu, se decise să plece.

Când se îndreptă spre ieşire îl văzu în sfârşit pe Stephen, în compania unui bărbat scund, solid, roşu la faţă: Van Orga.

Verona rămase blocată; trecuseră două luni de când nu-l mai văzuse pe Stephen, timp în care ea devenise alt om, şi ducea o altă viaţă. Pe moment, Stephen i se păru un străin. Abia îl recunoscu pe acel tânăr bine îmbrăcat într-un costum gri bine
croit, bine bărbierit cu pălărie de fetru. Era atât de diferit de vechiul, sărăcăciosul Stephen! Şi nici nu mai părea tras la faţă.

în clipa aceea o văzu şi el. Privi pierit tânăra aceea frumoasă, elegantă, cu blană de vulpe argintie, cu căciulă la fel de elegantă pe capul acela drăgălaş pe care-l cunoştea atât de bine, pe care-l pictase în diferite ipostaze. Pe care-l iubise.
Inima începu să-i bată. Se scuză faţă de Van Orga şi veni spre ea.

- Ce mult mă bucur c-aţi venit la expoziţia mea, doamnă Jefferton!

Verona îi observă chipul, plecăciunea pe care i-o făcuse neştiind dacă Stephen chiar se bucura c-o vedea sau îşi bătea joc.

- Trebuia să vin, Stephen.

- N-am crezut c-o vei face. Margaret mi-a spus că nu mi-ai adus tu pânzele pentru că nu vrei să mă mai vezi.

- Nu este adevărat.

- Oricum, zise el îţi mulţumesc că mi-ai împrumuttat cele două tablouri. Van Orga consideră că portretul tău este cel mai valoros. I-am spus că soţul tău ţi-a recomandat să-l urci în pod. Redevenise vechiul Stephen, cel care ştia să lovească în punctul vulnerabil.

Verona îşi muşcă buzele.

- Nu este chiar aşa, numai că el a plecat imediat şi n-am avut timp să-l fixăm undeva.

Stephen începu să râdă.

- Draga mea, nu încerca să-mi cruţi sentimentele. Chiar tu mi-ai spus că nu i-a plăcut. Nu-i nimic, o să i-l vând lui Van Orga şi-o să-mi cumpăr o maşină cu banii încasaţi.

Verona nu mai zise nimic. El o examină din cap până în picioare.

- Ce-ar zice maioraşul tău dacă m-ar vedea astăzi aici, Verona?

Verona se simţi ofensată.

- Da, arăţi schimbat. Dar n-am venit aici să te aud insultându-mi soţul, Stephen.

- Vino să ne plimbăm prin expoziţie, vreau să fiu văzut la braţ cu cel mai frumos model al meu. Vino să te prezint lui Van Orga. Te-a admirat de când a văzut portretul care nu-i place domnului maior.

Verona ridică din umeri, se simţse întotdeauna dezarmată în prezenţa lui Stephen. Era evident că nu se schimbase; era acelaşi bărbat dificil care avea puterea de a o ridica la stele pentru ca mai apoi s-o îngroape până la umeri în pământ.

Ar fi vrut să fugă de el, dar Stephen o ţinea strâns de braţ. Palidă, încapabilă de a i se opune, îi asculta vorbele care nu erau puţine, mare parte jignitoare. Apoi se mai potoli, şi începu să-i vorbească despre vânzarea tablourilor sale, despre încurajările lui Van Orga, ale altor critici importanţi. Iar o doamnă, o frumuseţe din înalta societate, voia să-i pozeze.

- Cred că vrea s-o fac să arate ca pe tine, Verona, iubito, i se confesă el. Dar cred c-o voi dezamăgi pentru că te tine te-am pictat cu sentiment.

Van Orga apăru ca din senin alături de ei; era un domn foarte politicos care-i sărută mâna şi-i spuse că era mult mai frumoasă ca în tablou. Apărură foşti colegi de la şcoala de arte şi i se adresară de parcă lucrurile nu s-ar fi schimbat de loc, iar ea ar fi fost tot prietena lui Stephen. Dintr-o dată, Verona se simţi foarte fericită, ochii începură să-i strălucească.

Rămaseră câteva clipe singuri, iar Stephen o trase într-un colţ mai retras.

- A fost minunat, Verona, ca pe vremuri. Mi-ai lipsit mult.

Ea nu îndrăzni să-l privească.

- Şi mie mi-a lipsit prietenia ta, Stephen. I-am mărturit adevărul despre relaţia noastră lui Forbes.

Stephen ridică din sprâncene.

- Mare prostie!

- Nu, ar fi fost o mare greşeală să mă mărit cu el fără să ştie!

- Şi după ce-a aflat, tot s-a căsătorit cu tine?

- Da.

- Şi tu?

- O, Stephen, ce rost are să mai discutăm acum? Ştii cum a fost. Ştii că m-ai îndepărtat, iar Forbes începuse să-mi fie drag, aşa că am considerat corect să mă mărit cu el.

Stephen scoase o ţigară din pachet, cu ochi trişti, evident afectat de vorbele ei.

- N-ar fi trebuit să se întâmple asta, am fost un prost că te-am lăsat să pleci. Pe atunci, credeam că vor trece ani buni până să ajung să am succes şi uite că au trecut doar două luni. De ce oare nu m-ai aşteptat?

- Nu ai dreptul să-mi faci astfel de reproşuri! izbucni ea. Ai spus că nu vrei să te căsătoreşti.

Cu aceeaşi durere în priviri, el îşi aprinse ţigara.

- Iar tu ţi-ai salvat virtutea, te-ai măritat, aşa că ar trebui să fii fericită.

Se făcu tăcere. Verona nu se simţise niciodată atât de rău.

- Eşti fericită, Verona? insistă el.

- Da, Forbes este un soţ foarte bun.

- Zău? Stai să vedem! Aţi fost împreună vreo zece zile după care te-a lăsat singură, nu? Şi îţi convine să trăiţi astfel, despărţiţi?

Ea îi evită privirea.

- Nu, dar curând va fi mutat în Egipt, unde îl voi însoţi.

- Egipt! Tu, Verona, în deşert! Verona pe malul Nilului! Sună exotic!

- Nu este chiar aşa. Vom staţiona într-o tabără unde nu va fi nimic exotic, dar mie o să-mi placă. Abia aştept să plec.

- Oare aşa este? întrebă Stephen cu blândeţe.

Verona îi înfruntă privirea, deşi simţea că genunchii începuseră să-i tremure. în clipa aceea nu ştia dacă-l iubea sau îl ura, ştia doar că amintirea lui Forbes, ca şi inelul de căsătorie, nu erau nişte amulete atât de puternice împotriva pericolului care-i ameninţa sufletul.

- Cred c-ar fi mai bine să plec, zise ea.

Stephen făcu un pas spre ea.

- Dacă aşa doreşti...

Verona îşi puse poşeta sub braţ simţind dintr-o dată că-i este frig. Toată bucuria şi strălucirea îi pieriră de pe faţă.

Ştia acum că nici căsătoria cu Forbes, nici faptul că pleca în curând la mare depărtare nu puteau distruge iubirea pentru Stephen. Ea ştia asta şi o ştia

şi el. Dar el nu făcu nici o încercare de a o reţine. Şi el suferea în felul lui. Realizase că fusese un mare prost, că lăsase iubirea să se piardă. Pusese altele înaintea iubirii pentru ea.

Nu putea spune nimic, nu putea face nimic, pentru că acum Verona aparţinea altui bărbat. Ştia doar că îi era foarte greu să îndure viaţa fără ea, la gândul că Forbes Jefferton era acum stăpânul iubitei sale Verona.

Sperase că va veni la vernisajul lui, dar la ce bun? între ei se ridicase o barieră insurmontabilă.

- îţi mulţumesc c-ai venit, Verona, şi iartă-mă că te-am mai supărat încă o dată. Am fost ca întotdeauna egoist. Rămas-bun, Verona, fii fericită.

Ea schiţă un zâmbet care fu mai mult o grimasă.

- La revedere, Stephen. Te felicit pentru reuşită. îţi doresc să mergi din succes în succes.

- îţi mulţumesc, Verona, răspunse el gândindu-se că nu mai avea nici o importanţă acum dacă ajungea cel mai mare pictor al lumii, atâta timp cât Verona nu mai era alături de el.

Verona părăsi galeria, iar el simţi un gust teribil de amar văzând-o cum pleacă.

Van Orga veni spre el.

-Stephen, tocmai am discutat cu Vincent Collins. Cred că mâine toată presa te va elogia. Vino să te prezint unui prieten, un olandez care vrea să faci portretul fiicei sale. Cred că poţi să-i ceri o sumă serioasă de acum, fiind un artist consacrat. Este o fată foarte frumoasă, Stephen. Vrei să ne vedem la

masă?

- Ea a plecat, zise Stephen scurt.

- Se mai întorce? întrebă Van Orga.

Stephen privea pierdut portretul Veronei, în faţa căruia se adunaseră mai mulţi admiratori.

- Nu, Verona nu se mai întoarce.

Capitolul 6

Era cea de a douăzeci şi patra aniversare a Veronei; Forbes organizase o petrecere la clubul ofiţerilor din Fayid, de care beneficiau familiile ofiţerilor staţionaţi în zona canalului de Suez.

în ultimii doi ani, Forbes fusese detaşat în această zonă. Scăpase destul de repede de acea numire din Grecia. Imediat ce primise numirea cea nouă făcuse rost de un apartament la Ismailia şi o adusese acolo neoficial, în aşteptarea unui spaţiu la Fayid.

Timp de un an, Verona ocupase acel apartament, într-o zonă plină de verdeaţă pe malul Canalului de Suez şi nu fusese chiar nefericită acolo. Totul era nou şi interesant pentru ea.

După câteva luni, lui Forbes i se repartizase un apartament cu două camere din cele opt existente, chiar în tabăra de la Fayid.

Verona se afla în dormitor luptând cu părul care i se uscase foarte tare din cauza climei, încercând să-l aranjeze cumva. De acum se obişnuise cu Egiptul. La început, căldura excesivă îi luase toată vitalitatea, suferise de dizenterie, fiind chiar internată în spital două săptămâni, iar când ieşise Forbes o dusese în Cipru, unde clima fiind mai blândă, îşi revenise.

Se obişnuise cu Egiptul, cu praful care se depunea peste tot cu o repeziciune fanfastică, şi cu muştele de care nu putea scăpa pentru că se rupsese plasa de la geam, pe care Forbes nu avea de gând s-o repare. Erau nevoiţi ca din cauza căldurii să doarmă şi noaptea cu geamurile deschise, dar asta producea

foarte puţin curent.

începuse să urască vântul care se stârnea din senin din zona lacului din apropiere, ura deşertul, această tabără în care nu se putea vedea nimic interesant în afară de echipamente militare, blocuri de piatră, sârmă ghimpată, camioane, soldaţi şi nevestele lor, toată lumea îmbrăcată în kaki.

Erau şi soţii cărora le plăcea acest loc; era mereu soare, aveau totul la dispoziţie, nu mai erau nevoite să gătească. Numai generalii aveau case şi servitori sudanezi. Restul gradelor trăiau în aceste apartamente şi mâncau la popotă.

Verona era distrusă, tânjea după acel apartament din Ismailia, unde putea să-i facă singură menajul. Dar pentru Forbes fusese prea obositor să facă zilnic drumul până la tabără şi înapoi. De fapt lui îi plăcea să trăiască al Al Fayid. Era militar şi obişnuit cu viaţa de campanie.

Verona nu comentase mutarea în tabără, dar ura acest loc. Nu mai suporta sufrageria cu pereţii vopsiţi verde şi mobilierul de campanie; două paturi, o masă şi patru scaune. Trăia ca într-o baracă, nu avea unde să se ascundă.

Pentru a ajunge la baia comună trebuia să traverseze o zonă cu nisip, şi chiar s-o împartă cu familia unui alt maior aflat şi el cu soţia.

în această seară, poate şi pentru că era ziua ei de naştere, Verona simţea tot mai mult dorul de casă. încercă să-şi amintească alte aniversări şi felul în

care le petrecuse, dar apoi renunţă. Reuşise să se pregătească pentru petrecere îmbrăcată în rochia albă lungă, care-i plăcea mult lui Forbes. îşi pusese chiar şi o floare în păr. Era pregătită pentru petrecere, deşi se simţea foarte slăbită şi transpiraţia îi curgea pe frunte. Indiferent cât de des îşi ştergea fruntea, aceasta era mereu umedă.

Verona era foarte slabă. Alte soţii începuseră să se îngraşe după venirea în acest loc, pe când ea...

Aveau şi terenuri de sport, bazine de înot, dar ei îi lipseau copacii din Anglia cu coroanele lor bogate, se simţea deprimată de întinderile nesfârşite de nisip.

Se putea bucura ca artistă doar de apusuri, când lacul din preajmă strălucea ciudat, părea chiar violet în lumina de apus.

Iar noaptea, când era lună plină, peisajul căpăta o tentă anume. Nopţile Egiptului aveau o frumuseţe aparte greu de redat în cuvinte. Toate acestea erau frumoase când se afla în compania altor persoane dar când rămânea singură era foarte nefericită, iar Egiptul era pentru ea cea mai neprietenoasă ţară.

Nici măcar nu-şi scosese pensulele şi vopselele din bagaje.

Iar în această seară, gândurile îi zburau tot mai des spre Stephen. Cât trecuse din ziua vernisajului când se văzuseră ultima oară? Doi ani sau două sute? Nu mai aflase nimic despre el din acea zi. Evelyn Turner îi mai scria câte ceva. îi spunea că Stephen întreabă adesea de ea, vrând să ştie unde se mai

află.

El devenise un artist cunoscut, locuia acum într-un apartament superb, unde-şi avea şi atelierul, pe strada Tite, avea menajeră, dădea uneori petreceri, dar în general era acelaşi bărbat. Uneori lucra în atelier în aceeaşi pereche veche de pantaloni de catifea reiată de pe vremea Veronei.

în afară de scrisorile Evelynei, Verona mai aflase despre el din ziare, unde întrunea aprecierile unanime ale criticilor. Stephen Best era un nume consacrat.

O dată, pe ultima pagină a unui ziar pe care-l citea Forbes Verona găsi fotografia unui tablou expus de Stephen la Academie. Forbes nu-l observase sau poate o făcuse dar nu comentase.

Dar Verona tăie fotografia şi continuă s-o privească zile la rând. I se părea ciudat că de mult fusese alături de acest bărbat ajuns celebru acum. Cu toate acestea, nu era surprinsă.

Ea ştia mai bine ca oricine că Stephen era un mare artist. Numai că nici unul nu crezuse că succesul lui va apărea atât de curând.

Exista vreo femeie în viaţa lui? Asta era întrebarea dureroasă pe care şi-o punea deseori. Dar Evelyn n-o informa niciodată în acest sens, iar ea nu putea să întrebe.

Iar în această seară îşi aminti de el în mod special, pentru că petrecuse şi cu el o aniversare specială. Dar acea Verona care împlinise douăzeci de

ani pe atunci, care mâncase crenvurşti şi băuse bere cu toţi prietenii în atelierul lui Stephen, era moartă.

Devenise o nevastă tipică de militar. Aşa voise Forbes, iar ea îl însoţise în străinătate cu un singur gând în minte: să uite trecutul, să fie o soţie bună şi credincioasă pentru Forbes.

îşi luă şi o slujbă. Se alătură trupelor SAFA şi-şi petrecu dimineţile sub comanda unei soţii de colonel, Katherine Bourne. Era o doamnă cu părul grizonant devotată soţului şi armatei, dar care-i înţelegea pe cei care nu aveau chemare în acest sens.

Forbes fu foarte încântat să observe că soţia sa era agreată de nevasta unui superior. Şi chiar remarcă acest lucru, ca un merit al ei.

Curând, Verona începu să se gândească la ideea de a avea un copil. Dar Forbes era reticent şi nu voia să mai adauge şi această sarcină pe umerii ei pe lângă cea de a sta cu el în Egipt. Degeaba argumentase ea că zeci de soţii născuseră copii chiar şi în aceste condiţii, el nu era de convins. Erau prea tineri, spunea el, şi puteau aştepta până se întorceau în Anglia.

Dar ea continua să se gândească la copil ca la singura soluţie pentru problemele ei. Ceva care să-i umple golul din suflet.

în această seară se simţea foarte nesigură, neîmplinită şi nu era nicidecum în formă pentru petrecere. Dar trebuia să se adapteze situaţiei pentru că Forbes insistase să-i organizeze această

petrecere. El o dusese cu o zi înainte la Port Said unde îi cumpărase o sticlă mare de Channel şi nişte cercei de aur foarte frumoşi, pe care-i purta în această seară.

Auzi vocea soţului ei ca şi alte voci, iar el se scuză cuiva că intrase primul. Verona încercă să aibă un aer normal.

-Am sosit, draga mea, putem începe cheful.

Forbes îşi şterse faţa şi gâtul cu un şerveţel. Se cam îngrăşase după doi ani de căsătorie şi de Egipt, dar nu-i stătea rău.

Mai veniseră trei persoane cu el. Pe două, Verona le cunoştea; Bunny Kintell, un bărbat înalt bronzat căruia părul începuse să i se rărească pe la tâmple, cel mai bun prieten al lui Forbes. Doamna Kintell se numea Brownie. Era o femeie mică de statură, cu ochii foarte mari deşi nu avea alte trăsături deosebite. Era însă plină de viaţă, tunsă paj, cu o voce de copil, care nu se potrivea vârstei ei; era cu zece ani mai mare ca Verona.

Mai era un bărbat pe care nu-l cunoştea; un bărbat îmbrăcat în uniformă kaki, un colonel medic, după cum i-l prezentă Brownie.

- Sper că nu te deranjează că mai avem un invitat, draga mea, zise Forbes. Stephen, mai precis colonelul Caulder tocmai a fost repartizat la unitatea noastră venind de la Londra. Este un medic minunat. Ea este soţia mea, Verona, sărbătorim ziua ei de naştere.

Colonelul îi întinse mâna.

Pe moment Verona simţi că va leşina, auzind numele colonelului. Stephen! De fapt, fu mai afectată de asemănarea dintre el şi Stephen.... al ei. Colonelul era însă mai în vârstă, se apropia de cincizeci de ani. Oricum, asemănarea dintre Stephen şi acest colonel era uluitoare.

Era ultimul lucru care-i trebuia acum Veronei pentru a-i zdruncina şi puţina încredere de sine. Făcu un efort să-şi revină, pentru că nu trebuia să se facă de râs în faţa acestor oameni. Deodată îl auzi spunându-i:

- Staţi puţin jos, doamnă Jefferton, nu-mi place cum arătaţi. Verona simţi că totul începe să se învârtă cu ea. Se trezi
aşezată, iar apoi simţi braţul lui Forbes în jurul umerilor ei. Auzi vocile celor din jur:

- Dragă, ce s-a întâmplat cu tine?

- Repede, aduceţi nişte brandy!

- Este din cauza căldurii, nu se simte nici măcar briza... Când îşi reveni simţi gustul de alcool, îl văzu pe Forbes
îngenuncheat în faţa ei, iar Brownie îi freca tâmplele cu apă de colonie. îşi pierduse cunoştinţa, iar acum îşi revenea încetul cu încetul. Stephen Caulder îi lua pulsul.

- Te simţi bine acum?

Colonelul îi zâmbea peste ramele ochelarilor. încet, culoarea îi reveni în obraji şi inima reîncepu să-

i bată normal. Nu se putea uita la străinul pe care-l adusese familia Kintell. O, Dumnezeule, de ce trebuia s-o privească peste ramele ochelarilor, aşa cum obişnuia şi Stephen?

Numele şi asemănarea erau o adevărată problemă pentru ea. încercă să se ridice.

- îmi pare rău, Forbes, cred c-a fost din cauza căldurii. Am mai simţit că leşin când m-am îmbrăcat. Acum mă simt bine, vă rog să beţi, să vă simţiţi bine, apoi să mergem la club.

- Ce bine am făcut că l-am adus pe doctor! exclamă Brownie, a fost la momentul oportun.

Toţi începură să râdă. Ea se duse în dormitor pentru a-şi pudra nasul. Ce-o fi crezut doctorul despre ea?

Stephen Caulder se simţea atras într-un mod ciudat de tânăra soţie a lui Forbes. Oare de ce leşinase? El avea reputaţia

unui foarte bun ginecolog, dar şi psiholog. Ceva anume îl făcea să creadă că leşinul fusese cauzat de ceva din trecutul tinerei doamne Jefferton. Era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată.

Colonelului îi plăceau femeile, deşi nu fusese niciodată căsătorit. Singura dragoste din viaţa lui fusese o femeie pe care o cunoscuse în India, pe nume Laura. Această Laura era căsătorită cu o brută. Integritatea profesională îl oprea pe Stephen să-i declare dragostea pentru că el o tratase.

Suferiseră amândoi teribil din cauza despărţirii, iar la câteva luni după ce el plecase din India, ea murise într-o epidemie. Dar nu murise înainte de a-i transmite printr-o asistentă că-l iubise mult.

Trecu multă vreme până ce o altă femeie să-i capteze atenţia, ca această tânără soţie a lui Forbes Jefferton.

Mai târziu, în acea seară, Caulder avu ocazia să stea singur de vorbă cu Verona. Cinaseră la clubul ofiţerilor din Fayid, aflat pe malul lacului, într-un cadru minunat, unde dansaseră pe terasă sub lumina lunii, vegheaţi de stele. Forbes comandase un meniu special şi şampanie.

La început, când dansase cu Verona, aceasta încercase să pară veselă; dar era dureros de slabă, iar veselia ei se vedea că este forţată. Băuse cam multă şampanie.

- Ce-ai zice să abandonăm dansul şi să ne plimbăm pe malul lacului ca să ne mai răcorim un pic? propuse el.

- Da, ar fi mult mai bine, zise Verona.

Acolo, departe de zgomot şi aglomeraţie, Verona realiză că era foarte obosită şi că avusese nevoie de acest moment de respiro.

Stephen îşi aprinse un trabuc. Verona simţi mirosul şi-l aprecie:

- Miroase foarte bine. îmi aminteşte de tata înainte de război. Un trabuc era bucuria lui după fiecare cină, dar acum nu-şi mai poate permite acest lucru. Aş vrea să-i pot trimite trabucuri de aici, mi se pare o crimă ca noi să avem totul aici, iar ei acasă să aibă totul raţionalizat.

- Nu-ţi prea place aici, observă Stephen.

- Urăsc acest loc, recunoscu Verona.

Femeia cu care vorbea colonelul Caulder era foarte tânără, frumoasă, dar şi foarte tristă.

- Aş vrea să-mi spui Stephen, să lăsăm formalismul deoparte. Sau nu-ţi place numele meu?

Ea roşi.

- Cum poţi pătrunde atât de repede în inima şi mintea unei femei, doctore?

- Am studiat psihologia, draga mea, bolile femeilor, atât fizice cât şi psihice. Am observat că atunci când m-a prezentat Brownie aproape ai leşinat. Ai vrea să-mi vorbeşti despre tine?

- O, câtă perspicacitate!Te rog, nu mă face să

vorbesc, nu trebuie, trebuie să fiu veselă pentru că este petrecerea mea.

Lui i se păru ceva atât de patetic.

- Ti-am studiat mâinile toată seara, sunt visul oricărui sculptor, draga mea. Eşti o tânără foarte frumoasă, dar locul tău nu este aici, nu eşti genul de femeie care să fie fericită ca soţie de militar.

- Semeni foarte mult cu un bărbat care se numea tot Stephen, se confesă ea, de asta am leşinat când te-am văzut. Nu-ţi pot spune Stephen tocmai de aceea.

- Te rog să nu plângi de ziua ta Verona, nu vreau să fiu eu motivul. Cred că soţul tău m-ar împuşca pentru asta!

Ea începu să râdă.

-Mă bucur că m-ai adus aici să stăm de vorbă, eram la capătul puterilor. Acest Bunny Kintell este un idiot care face glume proaste şi mă oboseşte. Colin Chard este bun prieten cu Forbes, dar nu ştie să poarte o conversaţie nici să danseze.

- Nici eu, se confesă Stephen.

- N-am observat.

- Probabil că ai băut cam mult, draga mea. Mie nu-mi place să dansez aşa că mă mulţumesc să joc bridge la petreceri. Dar spune-mi de ce nu te bucuri de această petrecere? Pentru că-ţi amintesc de celălalt Stephen?

- Poate că da, zise Verona lăsând ochii în jos.

- De ce nu-mi vorbeşti mai mult despre tine,

Verona? Tot ce-mi vei spune rămâne secretul nostru. Uite, consideră-te pacienta mea în seara asta. Să zicem că eşti bolnavă şi cred că şi eşti; nu vreau să spun că sunt probleme cu corpul tău deşi ar trebui să te îngraşi puţin, dar mintea şi inima îţi sunt bolnave. Asta pentru că ai închis emoţiile, ideile şi trăirile în subconştient. La vârsta ta! Dumnezeule, eşti o copilă! Scoate toate aceste gânduri şi emoţii la suprafaţă, asta îţi va face bine. Ai încredere în mine?

- Da, simt că ţi-aş putea spune totul. Sunt conştientă că mintea îmi este bolnavă, nu numai inima. Uneori starea asta de rău este mai puternică decât mine. Am încercat atât de mult, mai precis, am luptat din greu aceşti doi ani, de când sunt cu Forbes...

- De ce ai luptat, Verona? De ce eşti nefericită?

- Forbes este foarte bun cu mine. Tin mult la el, îl respect. Dar tot mai cred c-am greşit măritându-mă cu el.

- Şi de ce ai făcut-o?

De ce se măritase cu Forbes? Verona închise ochii şi clătină din cap. De câte ori nu-şi pusese această întrebare!

începu să-i vorbească despre dragostea ei pentru Stephen Best, tot ce împărtăşiseră în numele artei la început, mai apoi în al dragostei. Cum prietenia lor devenise pasiune, dar Stephen pusese pictura înaintea ei. Obosind să tot aştepte, îşi orientase gândurile spre Forbes Jefferton care-i oferea totul.

- Am avut îndoieli chiar în seara dinaintea nunţii, dar el m-a asigurat că totul va fi bine, am simţit că-l voi distruge dacă-l voi părăsi. De ce să sfârşească toată lumea cu inima frântă?

- Păcat că pictorul tău nu te-a apreciat aşa cum trebuia. Cunosc acest gen de bărbat cu geniu. Este un pericol pentru orice femeie să se îndrăgostească de un astfel de bărbat. Numele lui Gauguin îmi vine chiar acum în minte. Acest Stephen te-a rănit mult.

- Dar şi el a simţit la fel!

- Nu mă îndoiesc, dar putea să se însoare cu tine!

- L-aş fi aşteptat oricât. Ştiu asta acum.

- Poate ai fi avut ani mulţi de aşteptat. Stephen a avut noroc, după cum spui. Eu nu te învinuiesc că te-ai măritat cu Forbes, pentru că-ţi doreai un cămin şi o familie. Nu trebuie să-ţi faci prea multe probleme din cauza lui Forbes, nici să trăieşti cu gândul că n-ai procedat corect cu el. Forbes este un bărbat matur, care ştie să-şi poarte singur de grijă.

- Dacă n-ar fi fost atât de bun cu mine, aş fi avut o scuză să mă întorc la Stephen. Oricum, mi-aş dori foarte mult să mă pot duce acasă, să-l văd pe Stephen...

Stephen Caulder o privi lung.

- Cred că ai fi foarte nefericită dacă ai face asta. Desigur, pictorul tău te-ar sfătui să divorţezi, să te măriţi cu el, dar sunt sigur că vei fi foarte afectată şi Forbes ar fi un nefericit. N-ai vrea asta, nu?

- Ai dreptate, zise ea, n-ar fi drept să fac asta, voi

continua să încerc să-l fac fericit pe Forbes.

Verona părea un copil atât de nefericit, încât colonelul Caulder simţi nevoia s-o prindă în braţe, atât de mult semăna Verona în aceste clipe cu fosta lui iubită, Laura!

- Draga mea, vreau să-ţi dau un sfat care să te ajute puţin în viitor. Nu te mai gândi atât la pictorul tău imaginându-ţi că ţi-ar fi oferit o viaţă mai bună decât cea cu Forbes. Este o greşeală să-ţi imaginezi că poţi scăpa de o eroare comiţând alta. Ai fi de o mie de ori mai nefericită dacă te-ai întoarce la pictorul tău lăsându-l pe Forbes. Forbes este un bărbat de treabă, te divinizează, te răsfaţă, nu cred că ai putea suporta cu uşurinţă acum nepăsarea acelui Stephen! Uite ce vom face; vom mai vorbi din când în când despre asta. între timp apucă-te de pictură, comportă-te ca o femeie normală. Lucrurile se agravează dacă nu au aer şi lumină. Scoate totul la suprafaţă

până când vei vedea că vei putea vorbi deschis şi fără emoţii despre pictorul tău. Nu mai tânji după trecut, înfruntă greutăţile prezentului decât să le eviţi.

- Nu-mi pot permite să fiu foarte deschisă cu Forbes, n-aş putea să-i spun ce ţi-am spus ţie în seara asta, nu-i pot declara că uneori mă simt foarte nefericită.

- Când simţi nevoia să discutăm caută-mă, voi fi mereu la dispoziţia ta, mica mea prietenă.

- îţi mulţumesc din inimă, colonele Caulder! Eşti un om minunat!

- Draga mea copilă, nu te entuziasma prea mult în ceea ce mă priveşte, şi eu sunt tot un fel de Forbes, numai că am nişte ani în plus. îmi place meseria mea, golful, trabucul... sunt materialist, dar meseria m-a ajutat să aflu multe despre sufletele oamenilor. Şi eu am avut un frate care obişnuia să picteze, mai am şi acum două din tablourile lui pe care le port peste tot cu mine. O să ţi le arăt, să le priveşti cu un ochi critic.

- Abia aştept! exclamă Verona.

- Te-aş ruga să nu-mi mai spui Stephen, ci Doc. Aşa mi se spunea în India.

- Mulţumesc, Doc, aşa voi face şi-ţi voi fi mereu recunoscătoare.

Colonelul o ajută să se ridice.

- Chiar dacă sunt foarte bătrân faţă de soţul tău, cred că dacă nu te duc acum înapoi la petrecere

acesta va apărea cu pistolul şi va ieşi vreun scandal, tânără doamnă. Uite, nici n-am venit bine la Al Fayid şi am şi ruinat reputaţia unei tinere femei!

Verona începu să râdă, iar Doc o prinse de braţ spunându-i:

-Aş vrea acum să te văd dansând cu soţul tău, care este un bărbat atât de chipeş, şi dă uitării regretele. Consideră-mă confesorul tău de acum.

- Te consider prietenul meu, zise Verona simplu, apoi adăugă: o, uneori semeni atât de mult cu Stephen! Este chiar absurd!

-Aşa eşti şi tu, o mică absurdă, atât de frumoasă încât poate fura minţile oricui. De fapt, eşti un pericol şi te voi duce imediat la soţul tău.

Colonelul o conduse înapoi la petrecere şi Verona simţi că dintr-o dată parcă toate necazurile şi grijile i se şterseră din minte şi simţi că poate să râdă din nou. Amintirea lui Stephen dăinuia desigur, dar parcă n-o mai afecta atât.

Se duse direct la Forbes.

-Vreau să dansezi cu mine! îi spuse ea râzând.

- Unde ai fost, draga mea? Te-am văzut plecând cu colonelul.

-Am stat de vorbă o vreme, lângă lac.

Forbes era fericit s-o vadă mai bine dispusă. în timp ce dansară, Verona îi spuse:

- Dragul meu, mulţumesc pentru această petrecere minunată!

Forbes fu surprins de vorbele ei şi privind-o, realiză că niciodată nu fusese atât de frumoasă. O strânse fericit la piept.

- Mă bucur că ţi-a plăcut, iubita mea. A fost o petrecere minunată, într-adevăr. Caulder este un om minunat, nu?

- Da, zise Verona.

Când petrecerea se termină şi se întoarseră în apartamentul lor, Verona era încă sub impresia acelei conversaţii cu Doc, oarecum fericită de soluţia sugerată de el. Forbes era plin de afecţiune ca de obicei, şi în acest cadru, o idee nouă, salvatoare se contură în mintea ei. Era în pat deja, iar Forbes, ca de obicei, îşi fuma ultima ţigară discutând cu ea.

Era ora două noaptea, el pornise ventilatorul din tavan căci temperatura devenise suportabilă.

Verona purta doar o cămaşă de noapte foarte subţire, de şifon, iar părul ei, minunatul ei păr castaniu, era risipit pe pernă. Forbes observă o lumină ciudată în ochii ei, dar nu putu să remarce decât că avea o nevastă foarte frumoasă.

Verona îl prinse după gât cu braţele.

- Forbes iubitule, cred că am aşteptat prea mult. Vreau un copil. Nu crezi c-ar fi minunat? Oricum, anul viitor plecăm acasă. Eu aş putea pleca mai devreme să nasc în Anglia şi gândeşte-te că la întoarcere te-ar aştepta o mică făptură, copilul nostru. O, Forbes, n-ar fi grozav?

El fu puţin surprins, dar atât.

Verona era deosebit de tandră, plină de dorinţă,

nu mai era loc pentru Stephen în gândurile ei în acel moment. Ascultase sfaturile lui Doc şi încerca să-l facă fericit pe Forbes, considerând că un copil ar fi o legătură puternică între ei, care ar alunga pentru totdeauna din mintea ei amintirea lui Stephen Best.

Capitolul 1

în ajunul Crăciunului, în acel an, maiorului Jefferton şi soţiei acestuia li se arătă foarte multă atenţie. Mai ales lui, care se văzu în situaţia de a petrece Crăciunul singur. Verona fusese dusă cu o ambulanţă la spitalul din Al Fayid în acea dimineaţă; era foarte bolnavă. Cu două luni în urmă, mai fusese în acel spital unde fusese operată de urgenţă şi-şi pierduse orice speranţă de a mai deveni vreodată mamă. Fusese chiar foarte aproape de a-şi pierde viaţa.

Forbes se purtase extraordinar. încercase să arate că nu-i păsa că pierduse copilul şi că nu va mai putea avea altul o vreme, dar ea simţea că este afectat. Ajunsese să fie şi el entuziasmat de ideea că ar fi putut avea un copil şi chiar începuseră să pregătească lucruşoarele acestuia.

Verona ieşise din spital într-o stare foarte proastă.

Forbes primise o permisie pentru a-şi duce soţia undeva, într-o zonă cu multă verdeaţă, pentru a o ajuta să-şi revină. Plecaseră la Luxor, de unde cu toată frumuseţea acelor locuri, Verona se întoarse şi mai deprimată.

Nici măcar sfaturile lui Doc n-o mai ajutau acum şi nici nu se mai putea resemna, aşa cum făcuse înainte. Doc îi spusese lui Forbes să nu-şi facă probleme, că era normal să se întâmple astfel după pierderea copilului.

în felul său simplu de a fi, Forbes spera că festivităţile de Crăciun o vor ajuta să-şi revină.

Primiseră foarte multe invitaţii la petreceri la Ismailia şi Moascar. Şi acum...

Urmă cel de al treilea atac de dezinterie şi cel mai greu pentru ea.

Forbes nu merse la nici o petrecere de Crăciun. Soţia sa era pe lista bonavilor în stare critică. Cu toate tratamentele aplicate, medicii se temeau că Verona nu va supravieţui. Forbes se temea c-o va pierde. Telegrafie părinţilor ei şi primi răspunsul mamei Veronei care îl anunţa că venea să-şi îngrijească fiica.

în acele zile grele, Doc Caulder fu sprijinul lui Forbes şi-l vizită foarte des, lucru pe care-l făcea doar când pleca de la căpătâiul Veronei. în ziua de Crăciun, când avea febră foarte mare şi delira, Verona îl chemă pe Stephen.

Forbes se afla şi el în salon. îşi aminti ce-i spusese Verona înainte de căsătorie despre relaţia ei cu acel pictor şi rămase uluit că nu şi-l scosese din minte nici după trei ani.

Nu mai scoase o vorbă şi rămase lângă patul ei, cu umerii căzuţi, urmărind chipul acela de nerecunoscut pe care se instalase masca morţii. Buzele ei nu mai aveau culoare, ochii duşi în fundul capului din cauza febrei, iar ea şoptea neîncetat:

- Stephen...

Privirile lui Forbes şi ale lui Doc se întâlniră. Doc nu suportă durerea pe care o citi atunci în ochii soţului Veronei. I se păru că este bine să ia asupra lui totul, să încerce să-l cruţe pe bietul om. Era mai bine

ca Verona să moară fără ca acesta să fie convins că în tot timpul cât fusese căsătorită cu el tânjise după celălalt.

- Sunt aici Verona, draga mea, murmură Doc, luând palma Veronei în mâinile sale. Nu-ţi face probleme, te vei însănătoşi.

Apoi îi zâmbi lui Forbes:

- Dragul meu, să nu te mire că mă strigă pe mine şi nu pe tine, dar are impresia că eu i-am salvat viaţa.

Forbes îl privi uluit.

- Pe tine te strigă?

- Da, doar mă numesc Stephen!

Forbes roşi. Apoi răsuflă uşurat, deşi nu complet eliberat de emoţii şi îndoieli.

Doc Caulder trase aer în piept, disperat de situaţia la care asista. Verona era totul pentru Forbes, dar îl chema neîncetat pe celălalt.

Curând, Forbes părăsi spitalul, iar Caulder plecă şi el lăsând-o pe Verona în grija asistentei. Nu se vedea nici o schimbare. Verona era foarte bolnavă şi deşi foarte tânără, nu mai avea putere să lupte, sau poate nici nu mai voia. Biata Verona, se gândi Caulder. Dacă ar fi putut da naştere unui copil, poate viaţa ei s-ar fi schimbat în bine, ca toate femeile de pe aici. Iar chiar dacă şi-ar reveni, ar fi aproape o invalidă câteva luni, dacă nu pentru totdeauna. Era teribil de slabă, aproape străvezie. Dacă va supravieţui, se gândi Caulder, Forbes va trebui s-o trimită acasă, în ţară; el ştia cât ura Verona Al Fayidul. întotdeauna va

asocia această localitate cu imposibilitatea de a da naştere copilului dorit, sau cu acele atacuri puternice de dezinterie.

Forbes era un soţ bun, dar n-o putea înţelege; era tentat să ia totul aşa cum i se spunea şi nu punea la îndoială dragostea Veronei. Nici nu comentase prea mult auzind-o pe soţia sa care-şi chema fostul iubit pe nume.

Numai Caulder ştia ce se întâmpla cu Verona, ce gândea ea, cât suferea, cât era de deprimată.

într-o zi, Verona primi o scrisoare care o făcu să sufere şi mai mult. Era de la fosta prietenă, Margaret Shaw, care o informa că se logodise cu un student la medicină. Aceasta voise ca Verona să afle că era în sfârşit foarte fericită. îi mai scria că deşi nu-l mai văzuse de câteva săptămâni pe Stephen Best, acesta avea un succes teribil, iar numele lui era mereu legat de cel al frumoaselor vremii ale căror portrete le picta.

Din nefericire, scrisoarea acestei Margaret îşi atinse scopul. Venise la câteva zile după ce Verona părăsise spitalul, iar veştile despre Stephen erau exact ceea ce nu trebuia să afle. îi spuse lui Stephen Caulder despre această scrisoare.

- M-a afectat teribil... este normal ca femeile să fie atrase de Stephen; este un bărbat foarte interesant şi de succes...

- La naiba cu acest Stephen! exclamă Doc.

Cum avea să se termine această dragoste, pentru biata Verona? Probabil prin moartea ei; Verona arăta teribil de rău...

Colonelul Caulder o îndrăgise mult pe Verona şi

nu şi-o putea scoate din minte. Oare şi această tânără nefericită era destinată a se alătura iubitei lui Laura în lumea umbrelor?

Forbes bău cam mult de Crăciun şi se îmbătă, lucru care nu i se mai întâmplase, dar prietenii îl înţeleseseră. Bobby şi
Brownie Kintell îi luaseră apărarea şi-l scuzaseră în faţa tuturor. Veştile proaste despre starea Veronei impresionaseră pe toată lumea, de fapt.

în prima zi de Crăciun, Forbes stătea la patul Veronei, care era doar pe jumătate conştientă şi-l privea cu ochii ei mari. în cele din urmă, el nu mai rezistă s-o vadă suferind şi plecă. Stephen Caulder rămase.

Nu mai fusese atât de tulburat de la moartea acelei femei, Laura, care-i fusese foarte dragă.

Tenul Veronei căpătase o culoare pământie, ochii îi erau duşi în fundul capului, pulsul abia i se mai simţea.

Deodată, deschise ochii, iar Caulder se aplecă spre ea să audă dacă spunea ceva.

- Stephen.... murmură ea.

Caulder răsuflă uşurat că Forbes plecase, o ridică în braţe, aşa cum făcuse cu ani în urmă cu singura femeie pe care o iubise.

- Da, draga mea, sunt aici. Mă auzi, Verona? Sunt eu, Stephen...

Ea îl privi fără a-l recunoaşte şi reuşi să articuleze câteva vorbe:

- Stephen... vreau să...

- Sunt aici, iubito. încearcă să te linişteşti.

- O, Stephen, mi-am dorit atât de mult să te mai văd o dată....

Caulder nu mai ştiu ce să-i răspundă. Se rugă ca nimeni să nu intre în acea încăpere să n-o audă adresându-i-se. Dar vorbele lui avură un efect nesperat asupra Veronei. Observă că i se colorară obrajii, ba chiar încercă să-i zâmbească.

- O, iubitul meu, Stephen... stai aici cu mine...

- Voi sta, promise el. Acum, încearcă să dormi, Verona, iar eu te voi veghea.

Verona mai reuşi doar să închidă ochii ,dar el observă că pulsul îi era mai puternic. Biata copilă, se gândi el, fericit că pe moment izbutise s-o facă să doarmă fericită, crezând că Stephen era cel care-i vorbise.

Se deschise uşa şi intră asistenta de noapte, care-i verifică Veronei pulsul. Deodată, îl privi mirată dar şi fericită pe colonelul Caulder, spunându-i:

- Se simte mai bine, domnule colonel... este un miracol...

Forbes, care reveni la scurt timp, începu să spere că soţia lui
va trăi.

Curând, toată tabăra află că micuţa doamnă Jefferton va trăi. Katherine Bourner, o femeie cu credinţă în Dumnezeu se rugase tot timpul pentru viaţa Veronei şi iată că acesta îi ascultase ruga, iar Verona ieşise din starea critică.

Doar colonelul Caulder ştia adevărul şi se felicita

că reuşise să găsească soluţia salvatoare pentru sufletul Veronei care se aflase la graniţa dintre viaţă şi moarte.

După alte zece zile, Verona putea mânca normal. Arăta încă foarte rău, ca o nălucă, dar putea vorbi normal.

- Mi-ai salvat viaţa, Doc, nu? Ştiu ce ai făcut...

El îi zâmbi.

- Nu contează cine te-a salvat, tânără doamnă. Important este să te însănătoşeşti.

- Dar aş vrea să ştiu... insistă Verona.

- Ce să ştii, micuţă doamnă?

- Ce ai făcut, ce mi-ai spus încât m-ai ajutat să nu mor?

Doc îşi scoase ochelarii datorită cărora ea îl asemăna mereu cu Stephen al ei. îl urmări cum le şterge lentilele apoi şi-i aşază din nou pe nas. Verona observă că în timpul în care fusese între viaţă şi moarte Doc îmbătrânise mult, avea foarte multe fire albe în păr. îi era atât de devotată, de recunoscătoare pentru căldura şi înţelegerea lui!

Viaţa fusese foarte grea pentru Verona, după ce pierduse sarcina. Realizase că nu poate face nimic bun în lumea aceasta în care trăia cu Forbes; nu era locul ei aici. Dar dragul ei Forbes fusese atât de atent cu ea, de înţelegător! Cu toate acestea, doar Doc o cunoştea cu adevărat. întinse din nou mâna spre el.

-Am crezut c-a venit Stephen aici şi că-mi vorbeşte, ştii Doc? Cred că asta m-a salvat. Dar acum ştiu că n-a fost el ci tu, Doc.

Doc păru dintr-o dată încurcat şi începu să tuşească stânjenit.

- A, da, cred că m-ai confundat cu el, draga mea.

- Mulţumesc, Doc, întotdeauna ai fost un om minunat cu mine, îţi mulţumesc pentru tot.

- N-am făcut mare lucru, draga mea.

- Am crezut că a venit Stephen, oftă ea. în braţele tale, Doc, am adormit, câtă răbdare ai avut cu mine!

- Şi Forbes săracul a stat tot timpul aici! Te iubeşte foarte mult. Te-a şi auzit chemându-l pe acel Stephen.

- O, Dumnezeule! rosti Verona.

- A fost o situaţie foarte jenantă, dar i-am spus că pe mine mă chemi de fapt, pentru că ai impresia că-ţi pot salva viaţa. A luat explicaţia mea drept bună.

- Trebuie să fi fost un moment extrem de jenant pentru tine, Doc! Trebuie să-ţi mulţumesc pentru atâtea!

- Nu trebuie să-mi mulţumeşti, aş vrea doar să ştiu că sunteţi fericiţi.

Verona îl privi cu ochii ei mari şi trişti.

- Chiar nu-ţi poţi găsi liniştea alături de Forbes, draga mea? Este un om atât de bun..

- O, Doc! îl întrerupse ea. Ştiu toate astea! Se poartă foarte frumos cu mine şi am sperat că dacă-i voi face un copil lucrurile se vor aranja. Dar ştii cum s-a terminat totul... nu cred că voi mai avea vreodată copii...

- Vei avea, Verona, numai că trebuie să-ţi doreşti să-i ai. Te vei însănătoşi şi lucrurile se vor schimba în bine. Nu văd de ce n-ai mai încerca să ai un copil.

Ea scutură din cap.

- Nu cred că voi putea.

- Nu în starea în care eşti, dar sunt sigur că vei reuşi.

- Nu mă refer la starea mea de acum, ci la faptul că nu mai pot trăi cu Forbes. Nu pot. îl iubesc ca pe un frate mai mare, mă îngrozeşte ideea de a-i fi în continuare soţie. O, Doc ce mă voi face?

Stephen Caulder era şi el încurcat; nu ştia răspunsul la această întrebare. Era ciudat că aceasta tânără din faţa lui se măritase cu un bărbat care o acceptase necondiţionat, iar timpul nu crease nici un fel de legătură între ei.

Verona nu mai aflase nimic de Stephen Best de vreo trei ani, dar îl iubea mai mult ca oricând.

Doc îşi stinse ţigara şi o privi cu milă.

- Chiar că nu ştiu ce ar trebui să spun, draga mea. Totul este foarte trist, nu văd nici un viitor relaţiei voastre. Dar dacă tot nu vei putea fi niciodată cu bărbatul iubit, de ce nu încerci să te împaci cu ideea că vei fi mereu soţia lui Forbes?

Ochii ei erau din nou plini de lacrimi.

- Ştii că am încercat asta de multe ori.

- Ştiu, draga mea. Mă gândesc că acum trebuie să faci totul pentru a te însănătoşi, să trăieşti clipa, cum se spune, nu te mai chinui cu amintirile.

Seara, Forbes veni după serviciu să se asigure că soţia lui se simţea mai bine. Era într-o dispoziţie foarte bună şi-i spuse că avusese o discuţie cu generalul său, care-i promisese că peste câteva luni va fi avansat la gradul de locotenent colonel.

Verona privi lung figura lui plină de bucurie, ştiind ce mult înseamnă cariera pentru el.

- Draga mea, imaginează-ţi că vom putea pleca la Londra, o vreme! Apoi, după cum mi s-a spus, voi primi o misiune în Germania, se pare.

Verona îl privi cu calm, îl felicită pentru avansare, realizând ce mult conta pentru el. Apoi privi în jur; salonul în care se afla era plin de flori aduse de soţul ei, de prietenii lor, care fuseseră foarte buni cu ea. Ascultându-şi soţul vorbind, Verona observă că vremea de afară era ceva mai bună în această perioadă a anului, numai ea era complet detaşată de totul, de parcă în timpul acestei boli ceva murise în sufletul ei şi numai corpul i se mai afla aici. Se privi în oglinda de lângă pat şi observă că boala o

îmbătrânise mult. Până şi părul ei atât de frumos îşi pierduse strălucirea.

Chiar şi Forbes observă la un moment dat că soţia lui nu mai arăta ca altădată. Era apatică şi indiferentă, la orice i s-ar fi spus.

- Draga mea, te simţi mai bine? o întrebă el la un moment dat.

- Ceva mai bine, răspunse ea.

- Am înţeles că mai ai de stat aici o săptămână, apoi te întorci acasă. Cred că te-ai săturat de spital!

Ea încuviinţă, gândindu-se că acasă, cum spunea el, se va simţi şi mai rău, încercând să înveţe să trăiască alături de el, făcând eforturi să-l facă fericit. De ce oare nu m-a lăsat Doc să mor? se întrebă ea. Nu pot face pe nimeni fericit...sunt lipsită de speranţă!

- Cred că abia aştepţi să vii acasă, să fim din nou împreună, iubito, nu-i aşa? continuă Forbes.

Ea îl înfruntă.

- Nu-mi mai doresc decât să mă întorc în Anglia. Nu cred că mai pot sta aici câteva luni, Egiptul ăsta m-a doborât. Am atâtea amintiri în apartamentul nostru ... dureroase... de pildă, croşetatul lucruşoarelor pentru copil...

- Draga mea, înţeleg ce simţi. Dar Doc spune că va veni şi ziua în care vom avea alt copil.

- Nu, nu vom putea, Forbes, şi nici nu mai vreau să încerc.

El rămase perplex, dar încercă să-i zâmbească, trebuia s-o

facă să se simtă bine.

- Lasă-mă să mă duc în Anglia, Forbes, imediat ce voi putea călători, vreau să fiu puţin cu mama, vreau să plec direct de aici din spital...

El se simţi foarte dezamăgit. Fusese foarte singur fără ea, pentru că soţia lui fusese cam tot anul în spital. Abia aşteptase s-o ducă acasă, să ducă o viaţă normală. Desigur, dacă ea voia să se ducă direct în Anglia...

- Dacă aşa vrei, draga mea.. voi face totul să te trimit cu un vas cu condiţii mai bune. Apoi poate vom fi împreună în Germania.

Verona răsuflă uşurată că obţinuse consimţământul lui. Deocamdată nu se gândea la Stephen Best. Voia să fie înapoi la Londra, la familia ei, să mai vadă o dată cerul londonez mereu înnorat să vadă grădina tatei cu margaretele pe care acesta le iubea, toate astea însemnau pentru ea acasă. Voia să fie singură.

- Ştii c-am primit o scrisoare de la mama azi dimineaţă? Este singură. Abia te aşteaptă să te duci să vă ţineţi de urât una alteia!

Verona închise ochii. Nu putea sta cu doamna Jefferton în starea în care se afla. Aceasta era singură pentru că sora lui Forbes se recăsătorise cu un văduv, care avea o fiică din prima căsătorie. Phil se afla acum cu soţul ei la Colombo şi părea foarte fericită.

Doamna Jefferton rămânea o problemă pentru că nu mai era activă ca altădată din cauza astmului şi se simţea foarte singură fără fiica ei.

Verona era conştientă că era sarcina ei să se ducă să stea cu soacra când va ajunge în Anglia. Dar oare va scăpa vreodată de aceste sarcini?

Capitolul 8

Stephen Best simţea că nu va putea picta în această după- amiază de februarie. Lumina nu era prea bună, Londra era acoperită de o perdea de ceaţă, cum nu mai fusese de mult. îşi curăţă pensulele şi le aruncă pe podea. Apoi îşi şterse mâinile şi se întoarse spre femeia care se afla cu el în atelier.

- Gata, zise el, nu mai lucrez pe lumina asta.

Ea se ridică de pe scaun, se întinse ca o pisică leneşă şi-i zâmbi.

- Foarte bine! Să mai punem nişte lemne pe foc şi să nu ne mai pese de nimic altceva decât de noi.

Stephen nu-i răspunse. îşi scoase ochelarii şi privi pânza fără ei, luând un aer dispreţuitor.

Femeia veni lângă el, aplecându-se peste umărul lui.

- Astăzi nu eşti în toane bune, iubitule! Ce se întâmplă cu tine?

Stephen se dădu într-o parte, iritat parcă de apropierea ei.

- Nu-mi place să lucrez prost. Primul tablou pe care ţi l-am pictat a fost mult mai bun, avea personalitate, dar ţie nu ţi-a plăcut pentru că te reda prea exact. Dar ăsta, zise el arătând spre pânza la care lucrase, este portretul unei femei cu zece ani mai tânără. Am vrut să-ţi fac o plăcere, dar n-am de gând să semnez tabloul.

- Stephen, nu înţeleg ce ai astăzi! Nu este deloc

flatant ce-mi spui. La naiba! Nu sunt chiar atât de bătrână!

El se întoarse îşi puse din nou ochelarii şi o privi cu o insistenţă care o făcu să roşească.

- Nu pot înţelege de ce voi, femeile, vă temeţi de trecerea timpului. Iar ţie ţi-am explicat că şi un chip marcat de timp, ridat, are frumuseţea lui. Este păcat că vă vopsiţi părul şi faţa. Nu puteţi suporta realitatea.

Femeia îl privi furioasă de data asta şi se duse mai aproape de şemineu.

- Cred că eşti conştient că te urăsc în clipele astea!

Stephen simţea acelaşi lucru. Se ura şi pe sine pentru că nu
avusese curajul de a-i spune cu mult timp în urmă că relaţia lor se terminase. Stephen îi datora mult acestei femei. îl prezentase multor doamne din înalta societate cărora le făcuse portretele, de pe urma cărora câştigase foarte mult.

Ar fi preferat să picteze femei fără bani, dar cu figuri mai expresive sau mai inteligente. Oricum, îşi dori să n-o fi cunoscut pe Julia Delymon.

Artistul Stephen Best trebuia să admită totuşi că era încă frumoasă. Şi ar fi fost şi foarte expresivă, dacă n-ar fi încercat să ascundă urmele timpului cu tot felul de farduri. Dar era speriată de bătrâneţe şi pentru a o ascunde ravagiile timpului, folosea tot felul de creme care o îmbătrâneau, făcând-o să arate

mai mult de patruzeci şi doi de ani.

Fusese măritată de trei ori, prima oară la nouăsprezece ani, avea un fiu şi o fiică şi recent devenise bunică, lucru pe care-l ascundea cât putea de bine.

La prima întâlnire, cu şase luni în urmă, i se păruse foarte frumoasă. Era foarte slabă, desigur că ţinea o dietă riguroasă, pentru că era scundă. Rămăsese cu bani de pe urma ultimilor doi soţi, dar cu toate îngrijirile îi apăruse bărbia dublă şi pielea obrajilor i se cam lăsase. Cu toate acestea, avea cei mai frumoşi ochi albaştri, cu o expresie inocentă, deşi nu acesta era adevărul.

Avusese o piele frumoasă cândva, dar şi-o stricase cu prea mult machiaj. Părul, cândva castaniu, era vopsit strident în roşu, cu bucle în dreptul urechilor. Se îmbrăca extravagant, deşi cu bun- gust. O plăcuse la început pentru că era inteligentă, avea simţul umorului şi-i plăcea să spună lucrurilor pe nume. îşi făcuse chiar de la început clară intenţia că voia să se culce cu el.

Julia era o creatură a senzaţiilor.

Stephen, dezamăgit şi plictisit, o privea pe această Julia gândindu-se că deşi nu trecuse multă vreme de când ieşise din studenţie pictase jumătate din femeile Londrei, câştigase bani şi faimă, dar asta nu-l satisfăcea. Nu mai simţise mulţumirea pe care o simţise în apartamentul sărăcăcios, stând pe podea, mâncând cârnaţi şi bând bere rezemat cu capul de

genunchii Veronei. Şi-o amintea şi acum pe femeia care adusese fericire în viaţa lui.

De la despărţirea de ea fuseseră alte două femei în viaţa lui, dar această Julia ameninţa să devină o povară greu de suportat. Era o femeie dificilă, pentru că fusese foarte răsfăţată.

Se văzuseră destul de mult, pentru că la început Stephen fusese entuziasmat s-o aibă amantă pe lady Delymon. Fusese un foc de paie care trecuse foarte repede, iar acum voia să-i pună capăt definitiv. Nu mai ştia ce să facă pentru a o îndepărta, dar toate insolenţele lui nu făceau decât să aprindă flacăra pasiunii Juliei şi mai tare.

Stephen mai oftă o dată, evitând privirea Juliei care era îmbărcată într-un halat de mătase albastru. Tamisa era acoperită complet de ceaţă acum.

Stephen se gândi că singura soluţie ar fi fost să oprească tot ce avea în lucru şi să plece în străinătate o vreme cu Noel Turner, poate. Asta l-ar fi ajutat şi să scape de Julia. Nu se putea spune că Stephen era foarte bogat pentru că asemenea tuturor artiştilor, câştiga mult dar şi cheltuia pe măsură. Nu avea proprietăţi sau titluri. Julia i le-ar fi dăruit bucuroasă pe ale ei.

- Mă iubeşti măcar un pic, Stephen? îl sâcâi Julia.

- Da, puţin, oricum nu aşa cum ţi-ai dori, Julia.

Ea-şi muşcă buzele.

- Eşti foarte crud cu mine, Stephen.

- Sunt foarte cinstit, asta este, iar asta presupune

şi cruzimea, inevitabil.

- Ştii că eu te ador şi aş face orice să fiu cu tine.

- Nu vreau să faci nimic...

- De ce te-ai schimbat, Stephen? Parcă mă iubeai....

- Julia dragă, am mai discutat problema asta de atâtea ori, încât m-am plictisit. Ti-am spus că-ţi sunt recunoscător pentru generozitate, dar că nu vom avea decât o simplă relaţie. Nu ţi-am spus niciodată că te iubesc.

- Este adevărat; nu mi-ai spus niciodată că mă iubeşti. Cred că nu iubeşti pe nimeni altcineva decât pe tine. Eşti cel mai mare egoist...

El răsuflă oarecum uşurat, pentru că prefera o discuţie în contradictoriu cu Julia unei scene de dragoste.

- Nu înţeleg de ce te porţi astfel, Stephen....

Stephen ridică din umeri, dar nu zise nimic.

- Ai pe altcineva?

- Te asigur că nu şi nici nu va exista nimeni prea curând. Femeile aduc prea multe probleme. Vreau să plec în străinătate cu un amic. Nu-mi face figuri, Julia, n-aş vrea să ne despărţim supăraţi. Am putea rămâne prieteni.

- Prieteni! exclamă Julia, apoi făcu un efort să se controleze. Nu era cazul să se coboare într-atât încât să facă o scenă pentru a păstra un bărbat pe care, după cum se vedea, îl pierduse deja. îşi aprinse o ţigară. Ce fel de prieteni să rămânem, Stephen? Să ne întâlnim, să mai facem dragoste din când în când?

- Regret că vezi astfel lucrurile, Julia, zise Stephen.

- Dar cum te aştepţi să le văd? Cred că nu ai inimă, Stephen...

El făcu un gest plictisit. Ce ştia femeia asta despre inima lui? Nu ştia nimic, nici măcar că nu mai putea face dragoste cu o femeie de care nu mai era îndrăgostit.

- Să lăsăm inima mea, aş prefera să-mi spui că vom rămâne prieteni şi că mă vei lăsa să-ţi termin portretul.

- Ei bine, trebuia să vină şi această clipă... dar să aud aceste vorbe de la bărbatul pe care l-am iubit cel mai mult...

- Atât de rău m-am purtat cu tine? o întrebă Stephen, oprindu-se să nu pufnească în râs.

- Trebuie să recunosc că nu mi-ai făcut promisiuni, a fost foarte clar de la început. Dar ai fost prea dur. Uneori când făceam dragoste, am simţit detaşare şi chiar indiferenţă din partea ta. Cred că încă o mai iubeşti pe fata aceea care s-a măritat cu alt bărbat, Verona, cum o chema?

Stephen n-o mai văzuse de trei ani pe Verona, aflase doar de la fraţii Turner că se afla undeva cu soţul ei. Aparent, era fericită. De multe ori se trezea privind portretul Veronei, iar acum realiza că Julia avea dreptate. Verona fusese singura lui iubire, o făptură blândă, fără putere de decizie, care nu aştepta decât iubirea lui. Iar el o divinizase.

Continua să se uite la portretul Veronei, aflat undeva în spatele Juliei, pe care Verona i-l împrumutase pentru expoziţie şi pe care nu-l mai

revendicase după aceea. Era portretul femeii iubite, aşa cum numai el o văzuse. Sau mai bine zis şi Forbes o văzuse arătând astfel.

De ce naiba pomenise Julia numele Veronei pentru a-i aduce aminte de ea chiar acum?

- Cred că era foarte senzuală, comentă Julia privind şi ea portretul Veronei. Are un păr extraordinar, seamănă cu al meu în tinereţe. Urăsc faptul că am îmbătrânit. Cred că ai greşit mult cu mine făcându-mă conştientă de acest lucru.

Stephen se înduioşă, o prinse în braţe sărutând-o pe creştet.

- Nu te prosti, Julia, arăţi încă foarte bine. Mai bine ţi-ai lăsa părul alb, aşa cum este, şi cu ochii tăi incredibil de albaştri ai arăta extraordinar.

- Asta m-ar face conştientă că sunt deja bunică şi că ar trebui să iau o pereche de andrele în mână.

- Ştii ce, Julia? Hai să facem un ceai, apoi te voi conduce acasă, cu ceaţa asta nu vreau să ai probleme.

Julia îl reţinu o clipă.

- Eu chiar te-am iubit, Stephen.

- Nu meritam dragostea ta, dar ne-am simţit foarte bine împreună şi pentru asta trebuie să-ţi mulţumesc. Aş vrea să rămânem prieteni, Julia dragă.

Julia se întoarse pentru ca el să nu-i vadă lacrimile.

- Să lăsăm ceaiul, Stephen, îmi voi lua imediat haina şi pălăria. Nu mai am dispoziţia necesară pentru o discuţie între amici. Iar portretul... mi-l vei

termina cândva... eu îmi voi recupera soţul numărul trei din staţiunea în care se află, iar tu vei pleca în străinătate.

- Vom termina portretul la întoarcerea noastră.

Julia plecă fără a mai aştepta ca el s-o conducă. Stephen răsuflă uşurat când auzi uşa închizându-se în urma ei. Oftă şi mai puse un lemn pe foc. Avusese o după-amiază grea. Se îndreptă spre telefon şi formă numărul lui Noel.

- Vreau să ies puţin din Londra asta blestemată, Noel... mă gândeam la Andaluzia... ştiu o pensiune grozavă la Torremolinos. Cred că este prioada în care au înflorit macii şi irişii. Nu-mi pot imagina ceva mai plăcut decât un drum pe măgăruş...

- Vino la mine, Stephen, după şase, să mai discutăm. Evelyn şi soţul ei vor veni şi ei. Apropo, zise Noel, am auzit că s-a întors Verona în oraş.

Stephen se crispă dintr-o dată. Era a doua oară că numele Veronei era pronunţat în această zi. Dar Verona era doar un nume, o nălucă din trecut....o nălucă insistentă care nu voia să-i dea pace...

- Interesant. Amabilul maior si soţia sa s-au întors definitiv sau doar în concediu?

- N-am discutat cu ea, zise Noel dar Evie a făcut-o. Verona a venit singură, este aici de două săptămâni, dar n-a luat legătura cu nimeni pentru că este la pat. Am auzit că este foarte bolnavă, biata de ea. De fapt, după cum spunea Evie, a fost pe moarte...

- Oh! exclamă Stephen. De ce suferă?

- Nu ştiu, poate că Evie o să-ţi spună mai multe.

Soţul Veronei este încă în Egipt iar ea stă la părinţi.

Stephen lăsă receptorul în furcă. îşi scoase ochelarii si le şterse lentilele cu mare grijă gândindu-se că simţea că o bombă ar fi explodat în atelierul lui la plecarea Veronei. Totul era o ruină. Numai trecutul era întreg, parcă pentru a-l sfida. Verona revenise la părinţi. Era singură şi bolnavă. Amintindu-şi sănătatea care i se citea pe chip, vitalitatea, în pofida faptului că era foarte slabă, acum n-o putea asocia cu o boală severă. Voia s-o vadă, Doamne, cum îşi dorea asta! Dar ce rost avea s-o vadă să simtă că este femeia altui bărbat?

Julia Delymon apăru îmbrăcată cu pardesiu şi pălărie, de parcă ar fi coborât din paginile revistei Vogue.

- Sunt gata, zise ea.

- Arăţi extraordinar, ca de obicei, draga mea. Voi fi gata imediat să te conduc acasă.

Capitolul 9

- Crezi că este bine să ieşi pe o vreme ca asta, draga mea? îşi întrebă Alice Lang fiica, îngrijorată.

Verona îmbrăcase o rochie neagră, pe care doamna Lang n-o mai văzuse până atunci. Fusese cumpărată la Cairo; era din tafta cu lână, avea mânecile lungi şi o făcea şi mai slabă. Doamna Lang avusese o strângere de inimă văzând-o atât de pierită. în acelaşi timp o îngrijora şi comportamentul ei; Verona se purta ca o străină. Se schimbase foarte mult; nu era atât schimbarea fizică, pentru că Verona fusese întotdeauna subţirică, ci felul ciudat în care se purta. De când venise acasă mâncase mai bine şi parcă se mai pusese pe picioare, chiar şi părul începuse să-şi recapete luciul. Dar n-o mai văzuseră râzând, nici măcar zâmbind. Părea permanent deprimată.

Dar doctorul doamnei Lang, care o consultase pe Verona, afirmase că în pofida numeroaselor boli pe care le contractase în Egipt, aceasta nu suferea de ceva anume şi nu vedea de ce nu şi-ar reveni complet.

Doamna Lang nu putea decât să-şi imagineze că mariajul fiicei sale nu era ce-şi dorise ea. încercase s-o facă să vorbească, dar fără succes. Despre Forbes, Verona susţinea permanent că este un drăguţ. Acesta îi scria regulat, iar ea îi răspundea la toate scrisorile. Urma să vină şi el peste zece zile. Forbes îi promisese o călătorie în Elveţia, aşadar Verona ar fi trebuit să fie bucuroasă, se gândi doamna Lang. Dar

după ce primise telegrama prin care Forbes o anunţa de sosirea sa Verona părea şi mai deprimată.

Mai multe scrisori îi sosiseră de la un colonel Caulder, ceea ce o făcu pe doamna Lang să-şi imagineze că fiica sa ar putea avea o legătură cu alt bărbat. Dar doamna Lang care avea impresia că-şi cunoaşte bine fiica, renunţă la acest gând imediat. Condiţia mentală a Veronei trebuia pusă pe seama altor factori. Poate pe pierderea sarcinii şi a crizelor de dizenterie...

Refuzase toate invitaţiile de când se întorsese la Londra. Făcuse un singur efort şi se dusese într-un week-end la Camberley, să-şi vadă soacra. La întoarcere nu avusese prea multe de spus în afară de faptul că mama lui Forbes nu se simţea prea bine şi nu aştepta decât întoarcerea lui Forbes. Armata era pentru ea începutul şi sfârşitul existenţei. Şi din ceea ce înţelese doamna Lang, pentru Verona armata nu constituia acelaşi lucru.

O singură dată, când deschiseseră discuţia despre copii, Verona spusese:

- Nu voi mai avea nici un copil; nu-i voi putea dărui lui
Forbes ceea ce-şi doreşte, ştiu, dar

Doamna Lang nu mai spusese nimic; nici ea nu se simţea prea bine din cauza diabetului şi a faptului că se îngrăşase. Nici măcar o servitoare nu-şi putea permite. Avea multă muncă de făcut în casă, mai ales după întoarcerea Veronei. Oricum sosirea ei însemnase o refacere financiară pentru că Forbes fusese foarte generos cu soţia sa. Dar mai apoi când

doamna Lang insistase să angajeze măcar o bucătăreasă, mai ales că sosea şi Forbes, Verona îi spuse că nu era necesar, dar era bine pentru mama ei.

-S-ar putea să nu plec nicăieri din această casă. Dar s-o angajăm pentru că ai prea multe de făcut, mamă dragă.

Doamna Lang nu făcu nici o legătură între melancolia Veronei şi Stephen Best. Din câte ştia, acesta ieşise complet din viaţa fiicei ei.

în seara aceasta Verona mergea să-i întâlnească pe fraţii Turner. Evelyn voia să-i prezinte Veronei pe soţul ei şi o invitase la vechiul apartament, unde acum locuia doar Noel.

- Doar nu vrei să reiei prietenia cu acei oameni, nu? o întrebase doamna Lang nedumerită.

- Nu este o petrecere, mamă. Vom fi doar trei persoane. Evie mi-a scris tot timpul cât am fost plecată.

Maşina închiriată pentru a o transporta la apartamentul fraţilor Turner, sosise.

Verona închise caloriferul din camera sa. Simţea foarte tare frigul, într-un mod foarte neplăcut. Nu se simţea bine deloc, dar nu voia să-şi îngrijoreze părinţii. Singurul lucru care-i lipsea din Egipt era soarele, nimic altceva. Se simţea ciudat de bine aici, acasă, în vechea ei cameră în nuanţe de alb şi albastru, în care nu se schimbase nimic de la plecarea ei. Recitise toate cărţile din bibliotecă. Acestea o readuseseră pe vremea când ea şi Stephen se iubeau. Fusese fericită aici în casa părinţilor, mult mai mulţumită ca în Egipt.

Primea de la Forbes scrisori vesele chiar şi mici bârfe de la Al Fayid şi se fericea că scăpase din acel loc.Nu avea să se mai întoarcă vreodată.

Numai scrisorile adresate de dragului ei Doc spuneau adevărul. Acesta îi spunea:

„Pentru numele Domnului, draga mea, nu te mai gândi la trecut! Nu te ajuţi cu nimic dacă faci un pas înainte şi te uiţi mereu în urmă. Forbes îţi simte lipsa, se vede asta. Primeşte-l cum se cuvine.“

Doc

Dragul Doc, celălalt Stephen care-i salvase viaţa! Dar pentru ce i-o salvase? se gândea uneori. Spera ca şi părinţii ei, că odată ce va mai câştiga în greutate va putea ieşi din această stare.

Nimeni nu ştia cât tânjea după Stephen şi cât ar fi vrut să-l vadă. Adesea, privirea îi aluneca spre locul de pe perete unde fusese tabloul lui Stephen; se gândise de multe ori să-i scrie să-l roage să i-l restituie.

Vorbise despre el cu Evelyne Turner care acum se numea Sevanich.

Stephen câştiga foarte bine, picta la fel de bine, muncea la fel de mult, avea un atelier de invidiat, dar nu mai avea timp pentru prieteni, ca altădată. Avusese multe amante, iar acum avea una care îi solicita tot timpul.

Verona se trezi dorindu-şi să afle cine era aceasta şi cum arăta. Tocmai de aceea se ducea la fraţii Turner deşi nu erau şanse să-l întâlnească acolo pe Stephen. Şi dacă-l va întâlni? Vor discuta ca doi străini.

în maşina care o ducea spre casa fraţilor Turner,

Verona îşi aminti câtă dreptate avusese Stephen că nu va putea suporta viaţa de garnizoană. Se simţi cuprinsă de nostalgie tot mai mult pe când trecea prin apropierea casei lui Stephen. Simţi dintr-o dată dorinţa de a sări din maşină şi a alerga la el, pe scările acelea atât de bine cunoscute, de a suna la uşă, de a intra acolo unde el o aşteptase de sute de ori.

Dar duse mâna la frunte şi încercă să-şi adune gândurile; trebuia să facă ce-i spusese Doc, să se forţeze să meargă înainte, să uite trecutul. Deodată spuse cu voce tare:

- O, Stephen eşti la fel de vinovat ca mine. Mi-ai stricat viaţa, aşa cum eu i-am stricat-o lui Forbes. Ce este de făcut?

Ajunse la apartamentul gemenilor, care fură fericiţi s-o vadă. O aşezară degrabă lângă foc, după ce o ajutaseră să-şi scoată blana dăruită de Forbes şi îl cunoscuse pe Paul Sevanich, soţul Evelynei. Acesta era un bărbat înalt, slab, cu o claie de păr negru, îi sărută mâna şi-i spuse că este mai frumoasă ca în portret.

Verona, simţindu-l prietenos, se mai relaxă. Evelyn părea foarte fericită alături de soţul ei. Alcătuiau o pereche minunată; ea blondă, iar el foarte brunet.

Desigur, pe perete văzu un portret al Evelynei făcut de Stephen.

Deodată, Verona se întoarse spre Paul:

- Care dintre portretele mele le-ai văzut?

- Pe cel din atelierul lui Stephen, în care părul ţi-a acoperit faţa. Din privirea aruncată de soţia sa, el

înţelese că făcuse o gafă. Verona roşi.

- Da, înţeleg, zise ea, fericită că Stephen mai avea portretul ei acolo, aproape de inima lui.

Deodată, Noel îşi chemă sora în celălalt capăt al încăperii.

- Surioară, am făcut un lucru de neiertat!

- Ce-ai făcut, Noel? întrebă Evelyn.

- Am uitat că Verona este invitata noastră şi l-am chemat pe Stephen să discutăm despre excursia din Spania.

Evelyn dădu ochii peste cap disperată.

- Cum ai făcut una ca asta? Sau nu cumva... la ce oră a spus că vine?

- După şase. Oricum, a plecat de acasă, nu mai am cum să-l opresc... va fi o situaţie foarte ciudată.

Evelyn îl privi uluită.

- Niciodată nu eşti atent ce faci! Crezi că Verona nu mai tânjeşte după el? Am citit printre rândurile scrisorilor ei din Egipt.

- Pare foarte bolnavă, zise Noel. Pare foarte îmbătrânită, arată ca o femeie de treizeci de ani.

- Are privirea unei femei chinuite, remarcă Evelyn.

Verona discuta cu soţul Evelynei. La un moment dat, simţi
invidie faţă de prietena ei care-şi găsise adevărata fericire. Viaţa fusese mai simplă pentru Evelyn; Paul apăruse în viaţa ei şi o ceruse de nevastă. în viaţa ei existase Stephen, care refuzase să se însoare cu ea.

***

Stephen ajunse după vreo oră. O lăsase acasă pe Julia Delymon la Grosvenor Square şi se întoarsese acasă, apoi simţise nevoia să facă o plimbare. Când

se simţea neliniştit, lui Stephen îi plăcea să se plimbe. Porni pe malul Tamisei, care era complet acoperită de ceaţă. Merse până obosi, apoi ceaţa se ridică şi începu ploaia. Asta îl făcuse să se întoarcă. Nu suporta ploaia. Londra i se păru dintr-o dată deprimantă.

într-un fel, uitase de invitaţia lui Noel Turner; numai faptul că tânjea după Spania, după soare, îi aduse aminte de el.

Se schimbă şi luă un taxi până la Noel Turner.

Evelyn îi deschise uşa.

El îi zâmbi tinerei înalte la care ţinea foarte mult, deşi nu-i plăcea deloc felul în care arăta. Era prea înaltă şi mare pentru a fi pe placul lui.

Evelyn nu-i întoarse zâmbetul. îl privi îngrijorată şi-l conduse în hol, şoptindu-i:

- Stephen, te rog, iartă-ne, dar Noel a făcut o gafă teribilă. A uitat că te-a invitat, mai ales că a venit şi Verona.

Stephen rămase o clipă incapabil de spune ceva sau reacţiona în vreun fel. Nici un muşchi de pe faţă nu i se clintea. Apoi zise:

- De ce să mă supăr? Chiar mă bucur s-o văd pe doamna... cum îl chema pe soţul ei?

Evelyn, care-l cunoştea bine pe Stephen ştia prea bine să citească ce se afla dincolo de vorbele lui. Stephen ştia prea bine numele de familie al Veronei, dar marşă la nedumerirea lui:

- Jefferton. Acum intră, Stephen, şi fii politicos cu ea.

- întotdeauna sunt politicos, mai ales cu

doamnele, Evie.

Verona se afla lângă şemineu, cu un pahar de cocteil în
mână. Când intră Stephen, ea vorbea cu multă însufleţire, amintindu-şi o anecdotă.

Stephen nu-şi mai luă privirea de la ea: n-o mai văzuse de trei ani. Era la fel de subţire ca o trestie, avea aceeaşi graţie în priviri şi în mişcări, în felul în care ţinea paharul, capul puţin lăsat spre spate îi lăsa liber gâtul lung ca de lebădă; părul îi era la fel de frumos, îl purta în aceeaşi pieptănătură de altădată, lăsându-i fruntea liberă.

în clipa aceea îl zări şi ea şi toată culoarea îi pieri din obraji. Ochii i se măriră nefiresc de mult, nu mai vorbi, dar nici nu avu altă reacţie la vederea lui.

Se făcu tăcere în apartamentul lui Noel. Aceasta fu întreruptă chiar de Stephen, care îi făcu una dintre acele plecăciuni pe care ea nu ştiuse niciodată cum să le interepreteze.

- Dumnezeule! exclamă el, este chiar doamna Jefferton!

Evelyn interveni.

- Ne-am bucurat teribil s-o revedem, zise ea. Uite băutura ta, Stephen. Vino mai aproape de foc, cred că este frig afară.

- Plouă, zise el fără a-şi lua ochii de la Verona.

Veni mai aproape de ea cu paharul în mână şi văzu că Verona lui nu mai era aceeaşi, părea mai bătrână, iar chipul îi era marcat de suferinţă. Observă ridurile care i se formaseră în colţul ochilor şi-şi aminti că îi vorbiseră despre boala Veronei.

- Am înţeles că nu te-ai adaptat acolo în Egipt. Păcat, sper că acum te simţi mai bine.

Ea se sprijini de şemineu pentru a nu-şi pierde echilibrul. Ştiuse că-l va întâlni aici, dar nu sperase că va fi atât de repede. Nu-şi putea reveni din şocul de a-l vedea. Dar acum ştia prea bine de ce fusese atât de nefericită acolo în Egipt, atât de conştientă că nu are ce căuta alături de Forbes. Era din cauză că-l iubea cu disperare pe acest bărbat din faţa ei, încât ar fi vrut să se târască la picioarele lui, în faţa prietenilor lor să strige că este fericită că-l vede pentru ultima oară. Dar acum el părea un străin, aşa cum probabil şi ea îi părea lui. Nu se mai văzuseră de trei ani, nici nu aflaseră mare lucru unul despre celălalt.

Oricum, peste scurt timp Stephen va dispărea din nou din viaţa ei, iar ea se va întoarce la cealaltă viaţă unde nu avea un rol decis de ea.

Disperată că avea să-l piardă curând, poate pentru totdeauna, încercă să-i răspundă pe un ton normal:

- Acum mă simt mai bine, Stephen.

El puse paharul pe marginea şemineului, scoase portţigaretul din buzunar şi-i oferi o ţigară. Ea scutură din cap în semn de refuz.

- Cred că a fost din cauza climei, nu?

Ea îşi umezi buzele.

- Iarna era bine, dar vara simţeam că mă usuc. Este foarte cald şi multă umiditate în zona canalului de Suez.

- Da, umiditatea îţi poate face probleme mari.

- De fapt, dizenteria mi-a dat de furcă.

El o privi peste ramele ochelarilor, aşa cum obişnuia să facă, iar ea îşi repetă în minte:

„Nu fii amabil cu mine, Stephen, pentru Dumnezeu! Ar fi mai mult decât aş putea suporta“.

-Ei, bine că te-ai întors acasă, continuă el. Nu cred că se poate scăpa de dizenterie în zona aceea, deşi ştiu că există tratamente moderne.

- Le-am urmat pe toate, zise ea.

- Din cauza asta ai slăbit aşa.

Stephen o privea cu ochi critic, iar ea încerca să realizeze ce naiba o făcuse să considere că Doc semăna cu Stephen.

Evleyn, care nu ştia ce să mai facă pentru a detensiona situaţia, umplea mereu paharele tuturor şi vorbea neîncetat. Deschise chiar şi aparatul de radio.

- Cântecul pământului, zise Stephen fără a-şi lua ochii de la ea. Ti-l mai aminteşti?

- Sigur că mi-l amintesc, deşi pe vremea aceea ni se părea prea trist.

- Aşa şi era! Era, după cum ştii, rodul unei minţi bolnave. Mahler a sfârşit într-un azil.

Ea se înfioră.

- Da, îmi amintesc că mi-ai spus.

Noel interveni înte ei.

- Ce zici de călătoria asta în Spania, Stephen?

-A, da, zise Stephen cu gândurile şi ochii numai la Verona, da, Spania...

Cei doi bărbaţi începură să discute depărtându-se puţin de locul în care se afla Verona, care se simţi dintr-o dată foarte slăbită, incapabilă să se ţină pe picioare. Mai luă o înghiţitură de cocteil şi se aşeză

strângând paharul în mână, dorindu-şi să nu fi venit, pentru a evita ceea ce tocmai se întâmplase ceea ce era prea mult pentru ea.

Evelyn o văzu că arată dintr-o dată foarte rău şi se apropie de ea.

- Te simţi bine, draga mea?

- Da, dar aş vrea să cauţi alt post, nu am dispoziţia necesară pentru acest cântec morbid.

- Voi găsi ceva mai vesel, se oferi Evelyn.

Imediat Stephen întrerupse discuţia cu Noel.

- De ce l-ai oprit pe Mahler?

- Era mult prea trist, zise Evelyn.

- Dar foarte frumos.

- Veronei nu-i place.

- Ba îi place, este cântecul ei preferat, nu-i aşa, Verona?

Ea se întoarse să-l privească pe Stephen. Se simţi dintr-o dată confuză, neştiind dacă vorbele lui aveau referire la dragostea lor din trecut.

- Foarte bine, lasă-l să continue, nu-mi mai pasă.

Dar Evelyn găsise alt post la radio, cu muzică de dans. Stephen făcu o grimasă, apoi ridică din umeri şi se reîntoarse la Noel.

Verona, care observă grimasa lui, se gândi:

„Stephen nu s-a schimbat prea mult, este la fel de intolerant, de egoist. O, îl cunosc atât de bine, l-am iubit atât!“

Paul Sevanich veni mai aproape de ea.

- Cred că n-ai ascultat muzică bună în Egipt.

- Ba da, înainte de repatrierea germanilor, care obişnuiau să organizeze concerte destul de bune.

Stephen reveni lângă ea.

- Vrei să te duci în Spania? îl întrebă ea.

- Da, am nevoie de pţin soare.

- Ai muncit iarăşi prea mult!

- Da, destul de mult.

- Am auzit că ai făcut progrese remarcabile. Am citit despre tine în ziare, am vrut să-ţi scriu să te felicit, dar...

- Dar n-ai făcut-o, încheie el în locul ei. Verona... a trecut mult timp de când ne-am plimbat ultima oară pe podul despre care obişnuiam să spunem că este al nostru....

Ea îşi aminti ultima lor întâlnire care avusese loc de fapt în atelierul lui, când o făcuse să sufere foarte tare. El o privi de aproape, cu ochii unui cunoscător;

- Ai aceleaşi trăsături fine, dar ai slăbit mult, copila mea.

Ea începu să râdă.

- Copilă! Nu, nu mai sunt de mult o copilă!

- O doamnă măritată de prea multă vreme, atunci?

- Poate, admise ea încercând un zâmbet.

Cei doi rămăseseră singuri lângă şemineu, căci Noel ieşise din încăpere, iar Evelyn şi Paul căutau alte posturi mai interesante cu muzică de dans.

- îmi pare rău că ai fost bolnavă, Verona.

- Am pierdut o sarcină, zise ea, apoi se opri brusc, realizând că poate nu asta trebuia să spună.

- Da, se pare că te-a urmărit neşansa.

Stephen îşi întoarse o clipă privirea de la tânăra aceea zveltă din faţa sa cu trupul extrem de frumos

pentru că fusese orbit de gelozie la gândul că fusese pe punctul de a da naştere copilului altui bărbat. Apoi se forţă să-i vorbească din nou:

- Ai fost dezamăgită?

- Destul.

- Şi soţul tău, chipeşul maior, cum o mai duce?

Ea îi răspunse destul de înţepat:

- Foarte bine. A fost înaintat la gradul de locotenent colonel. Vine şi el săptămâna viitoare din Egipt.

Stephen se uita acum în flacăra şemineului.

- Te duci cu el în Germania?

- Cred că da, dar nu sunt sigură, depinde de sănătatea mea, nu mi-am revenit încă.

Stephen privind-o realiză că iubita lui Verona nu era numai bolnavă, ci şi nefericită.

Se simţi dintr-o dată teribil de fericit; într-un moment de egoism, îşi dori ca ea să nu fie niciodată fericită cu Forbes.

- Ai pictat ceva în aceşti ani? o întrebă el.

- Nu, am fost foarte bolnavă tot timpul; anul trecut am cunoscut un colonel care ştia câte ceva despre artă şi m-a făcut să pictez din nou, dar am renunţat. Am fost şocată când l-am văzut prima oară; îl cheamă Stephen Caulder şi-ţi seamănă mult.

- Vrei să spui că ţi-ai amintit de mine?

- N-am spus asta. Dar mai bine să vorbim despre tine. Aş vrea să văd portretele făcute de tine în ultimul timp.

- Nu mai am nici unul în atelier, le-am vândut. A, stai, mai am unul foarte reuşit pe care îl poţi vedea

oricând.

- Al cui este?

- Al doamnei Forbes Jefferton; se numeşte Femeia abandonată.

- O, acela...

- Da, l-am păstrat, deşi soţului tău nu i-a plăcut.

- Aştept să mi-l înapoiezi într-o zi. Apoi, simţindu-se atât de nesigură în preajma lui Stephen, simţi nevoia să plece.

-Cred că ar fi bine să plec.

- Atât de repede? Te-am supărat cu ceva, Verona?

- Nu mă simt prea bine... Sunt foarte slăbită şi-mi bate inima prea tare.

- Şi inima mea bate la fel, dar nu sunt slăbit sau bolnav. Nu ne-am văzut de trei ani, Verona, dar pentru mine eşti la fel de frumoasă.

- Nu trebuie să spui asta, Stephen.

El se înclină din nou.

- în acest caz, scuză-mă, te rog.

- Evelyn, zise Verona trebuie să plec. Aş putea telefona după un taxi?

Gemenii şi Paul Sevanich se întoarseră spre ea.

- Chiar trebuie să pleci, Verona? Este prea devreme şi afară toarnă cu găleata...

- Trebuie să plec; i-am promis mamei că nu stau mult. Mă simt foarte obosită...

- Refuz să te las să pleci aşa, zise Evelyn, prinzând-o de braţ. Vino în camera lui Noel, te voi înveli cu o pătură şi o să-ţi dau
o aspirină.

- Evie, nu... începu Verona.

Evelyn, care era o femeie foarte hotărâtă, o luă

de braţ.

- îmi revin numaidecât dacă mă odihnesc câteva minute, zise Verona. Faptul că l-am revăzut...

Evelyn îi luă mâna în palmele sale.

-Iartă-mă, dragă prietenă, n-am crezut că vei fi atât de afectată.

- O, Evie, aş vrea să mor!

Evelyn o sărută pe frunte.

- îmi pare rău, draga mea, nu aşa am vrut să se întâmple. Să închid lumina?

Când Evelyn se întoarse să iasă din încăpere se lovi de Stephen.

- Cum se simte? întrebă el.

- Mi se pare bolnavă şi fragilă.

- N-ar fi bine să chemăm un doctor?

- Verona nu va acepta.

- Stephen, auzirăvocea Veronei chemându-l încet.

- Cu ce te pot ajuta, Verona?

Evelyn scutură din cap căci nu era de acord cu ce se întâmpla, dar nici nu putea să intervină.

Stephen se aşează pe marginea patului în care se afla Verona. Ea îl privea cu ochii ei mari trişti. El îi văzu lacrimile şi simţi ca şi ea aceeaşi dragoste pe care o simţise în anii cât ea lipsise. N-ar fi trebuit s-o lase să se mărite cu maiorul. Nici n-ar mai fi trebuit să lase vreo altă femeie în viaţa sa.

Verona întinse mâinile spre el.

- Stephen, o Stephen!

-Verona, iubita mea, iubita mea, repetă el. Se unirăîntr-un sărut plin de disperare.

Capitolul 10

Stephen o sărută până când amândoi simţiră că nu mai pot respira. Apoi, îşi trecu mâinile prin părul ei de mătase; nu le mai păsa de restul lumii, de ce-ar putea spune cei care se aflau dincolo. Timpul parcă rămăsese în loc pentru ei. Era acum al lor. Puteau recupera timpul pierdut discutând liber, povestindu-şi prin ce trecuseră în aceşti trei ani.

- De ce te-ai măritat cu el, Verona? De ce nu te-ai întors la mine?

- Ştii prea bine de ce ,Stephen. Dar şi tu mă iubeai, simţeam asta...

- Sigur că te iubeam, aşa cum te iubesc şi acum, draga mea, timpul nu mi-a diminuat sentimentele.

Stephen îşi scoase ochelarii. Părul îi era ciufulit de mâinile ei. Acum nu mai părea obosit, părea chiar foarte tânăr. Obrajii Veronei ardeau. El se gândi că arăta extraordinar de frumoasă, aşa cum era pe vremea când se iubeau. El nu realiza că de fapt era o falsă strălucire. Tot trupul ei tremura, iar pulsul îi era prea rapid. O dată sau de două ori, ea trase aer adânc, de parcă s-ar fi sufocat. Dar părea fericită.

Stephen se aplecă şi o mai sărută o dată.

- Cât de frumoasă eşti, Verona, Femeia mea abandonată.

- Am fost a ta dintotdeauna.

- Pe el l-ai iubit vreun moment?

- Am încercat. O, dacă ai şti cât de mult! Cred că am avut impresia că-l iubesc în luna de miere, deşi

am realizat că am făcut o greşeală când m-a dus să văd Luvrul. L-am urât în ziua aceea.

- Şi mai apoi, în Egipt?

-A fost întotdeauna bun şi blând cu mine, nu l-am putut urî.

- Slavă Domnului!

- Am crezut că existenţa unui copil ne-ar apropia.

- Nici vorbă, iubito, n-ar fi fost nici o diferenţă. Tu mi-ai fi aparţinut tot mie. Şi dacă tot n-ai avut un copil, îl vei avea pe al meu.

- Ştiu, am ştiut că aşa va fi.

- Nu mă pot ierta că i te-am lăsat lui Forbes. Dar de unde să ştiu că voi avea succes atât de repede?

- Şi eu am fost vinovată că n-am avut răbdare. Dar nu te-am uitat nici un moment, Stephen.

- Nici eu, Verona.

- Dar au fost şi alte femei în viaţa ta.

- Dar n-au însemant nimic, nu mă gândeam decât la tine.

Ea oftă.

- Nu înţeleg de ce. Sunt atât de lamentabilă, nu mă pot decide niciodată....

- Aşa eşti tu, draga mea, dar eşti adorabilă. Şi eu m-am întrebat deseori de ce mă preferai pe mine adorabilului tău soţ.

Ea se gândi cu tandreţe la Forbes şi nu fără regret.

- El...

Stephen o întrerupse.

- Şi acum... ce vei face?

Stephen îşi puse ochelarii la ochi şi observă că din

nou culoarea pierise din obrajii Veronei.

- Ce vrei să spui? îl întrebă ea.

- Este evident că trebuie să iei o decizie, Verona. Când m-ai părăsit pe mine pentru Forbes a fost o greşeală dar am considerat că vrei să te măriţi cu orice preţ. Iar acum vei repeta greşeala întorcându-te la el? Sau vii cu mine?

Tăcere. Verona avea frisoane.

- O, Stephen, murmură ea.

- Nu poţi fi laşă, Verona. Căsătoria ta este o farsă, iar viaţa mea nu este plină fără tine. Trebuie să-l părăseşti pe Forbes să te întorci la mine.

Ea nu spuse nimic pe moment. Nu putea să-şi controleze tremurul nervos de care era cuprinsă, nici durerea de inimă.

- Cred că sunt mult prea bolnavă pentru a-mi mai pune astfel de probleme...

Stephen începu să străbată încăperea cu paşi mari, privind-o ca pe ceva neînţeles.

Ea continua să-l privească plină de adoraţie.

Trebuia să-l părăsească pe bietul Forbes, cu care, de fapt, n-ar fi trebuit să se mărite, ştiind că-l iubea pe Stephen. Voise să fie şi ea ca toate fetele de vârsta ei, dar nu reuşise. Iar Forbes o iubea aşa cum ştia el să iubească, aşa cum era, lipsit de imaginaţie. Cum ar reacţiona dacă l-ar părăsi pentru Stephen?

îşi imagină cum ar fi ca la sosirea lui în Anglia săptămâna viitoare părinţii ei să-i spună că Verona îl părăsise? Va fi şocat, va simţi o durere greu de suportat. Oare va fi indignat de reacţia ei ştiind că fusese atât de bun, tandru şi răbdător cu ea?Iar

mama şi sora lui vor fi revoltate.

Apoi se gândi la proprii părinţi pe care-i va răni profund. Mama, în special, îl detestase dintotdeauna pe Stephen. Părinţii ei n-ar accepta niciodată faptul că fiica lor divorţează, erau nişte oameni religioşi.

Inima Veronei era plină de emoţii contradictorii. Gândurile
i se întoarseră în cele din urmă la Stephen Caulder; ce-ar sfătui-o în privinţa aceasta? Ea ştia de fapt răspunsul, n-ar trimite-o niciodată în braţele lui Stephen Best.

Şi totuşi...ce putea face cu toată nefericirea din viaţa ei?

Deodată, Stephen se opri, aruncă ţigara şi se aşeză din nou pe marginea patului ei. O privi cu dragoste cu tandreţe, aşa cum făcea rareori.

-Iubita mea, zise el, ştiu ce se petrece în mintea ta. Mă iubeşti şi ai vrea să fii cu mine dar nu vrei ca soţul tău să sufere, nu-i aşa?

-Ai dreptate, la asta mă gândeam.

-Eu nu pot pretinde că mă gândesc la Forbes sau că-mi pasă de el. Ai fost a mea şi ai rămas a mea. Aparţii lumii mele şi nu a lui. Nu vei fi fericită niciodată cu el.

Ea încuviinţă. N-ar putea fi niciodată genul de soţie pe care-l voia Forbes, sau nu-l va putea ajuta să promoveze aşa cum făceau alte soţii. Iar Forbes putea găsi uşor o altă soţie potrivită.

-Dacă-l părăsesc pe Forbes şi vin la tine nu-ţi voi fi o povară, Stephen? Se pare că nu mai am prea

multe zile.

El o strânse în braţe şi o sărută din nou.

- Eu te iubesc, Verona. N-am iubit pe nimeni altcineva ca pe tine. Vreau să ne căsătorim imediat ce Forbes îţi redă libertatea. Vino acum cu mine, iubito, nu te mai întoarce la el să te chinui în continuare, nu are rost să pozezi în martir. Te voi duce în străinătate, în Spania. în această perioadă în Andaluzia soarele este foarte puternic şi te va ajuta să-ţi revii.

Verona era atât de fericită numai la gândul că putea pleca în Spania cu iubitul ei Stephen. Ce-şi putea dori mai mult?

- Soarta a vrut să fim împreună iubito, murmură Stephen.

Ea încuviinţă.

- Da, cred că aşa a fost.

- Trebuie să recunosc: am încercat de multe ori să te uit, să te schimb cu altă femeie, dar mi-au revenit mereu în minte acele cuvinte pe care ţi le-am citit cândva din cartea lui Ernest Dowson: „când se termină petrecerea şi se sting luminile, apare acea umbră, Cynara! Noaptea îţi aparţine!... atunci cade umbra ta, Verona...este atât de adevărat....îţi mai aminteşti cum a început totul?“Am răspândit peste tot petale de trandafir.... numai pentru a-mi alunga din minte florile de crin!

Dar tu ai venit întotdeauna pentru a nu-mi da pace, Verona. Iartă-mă dacă te-am făcut să suferi în acele zile în care nu vedeam lucrurile clar, acum le

văd foarte bine şi ştiu că toate drumurile duc înapoi la tine. Spune-mi că mă vei însoţi oriunde, Verona.

Ea oftă adânc, apoi şopti:

- Da, Stephen, voi veni...

Stephen se afla în pragul celei mai mari bucurii din viaţa sa. Cu emoţie sărută acele buze roşii care i se ofereau. Simţi trupul ei fragil în braţele sale, tremurul pleoapelor ei.

Deodată Verona simţi o durere cumplită în piept încât nici nu mai putut respira. încercă să-i rostească numele, dar nu se auzi decât un geamăt:

- Stephen!

Din nou acea durere urmată de convulsii, apoi Verona trecu în lumea tăcerii şi întunericului.

Stephen o întinse cu grijă pe pat. Pentru câteva clipe, nu realiză ce se întâmplase. Avusese impresia că Verona a leşinat. începu să-i maseze palmele.

- Verona, iubito, o să te simţi bine imediat. Este din cauza slăbiciunii şi emoţiei, dar o să-ţi revii, o să am grijă de tine ,iubito.

Ea nu răspunse. Cu palmele ude de transpiraţie, Stephen ridică lampa de pe noptieră şi văzu că Verona lui avea ochii pe jumătate închişi, iar buzele erau deja albăstrii. Abia atunci realiză ce se întâmplase, Verona era moartă.

Puse lampa la loc pe noptieră.

- Verona, Dumnezeule! repeta neîncetat.

Deodată, se ridică şi ieşi din încăpere. în camera alăturată gemenii şi Paul se distrau de minune. Toţi se întoarseră şi văzându-l pe Stephen şi chipul lui

desfigurat făcură deodată o linişte nefirească.

- Evelyn, Noel, un doctor, sunaţi un doctor pentru numele lui Dumnezeu....a murit Verona. Sau poate că nu... nu ştiu... chemaţi un doctor

Cei trei îl priviră luaţi prin surprindere de vorbele lui şi de felul în care arăta. Evelyn reacţionă prima.

- Stephen, ce tot spui?

El îşi scoase ochelarii şi-şi trecu mâna peste ochi.

- Du-te la ea, Evelyn, nu mai pot îndura....

Noel îl prinse de braţ şi-l conduse spre canapea.

Stephen ştia prea bine înainte de a veni doctorul că Verona,
iubita lui, îi murise în braţe cu câteva clipe în urmă. Trecuse în nefiinţă tocmai când erau foarte fericiţi. El, ca şi Forbes Jefferton, o pierduse acum. Pentru a doua şi ultima oară Verona ieşise din viaţa lui.

Deodată, auzi strigătul Evelynei:

- O, este moartă! Cred că a avut un atac de cord. Sunt sigură c-a murit. Noel... Paul... telefonaţi-i doctorului. Ba nu, sunaţi-o pe doctoriţa Rees, este în cartea de telefon... repede...

Stephen n-o mai auzea. începu să bea brandy şi abia după ce dădu peste cap vreo câteva pahare o auzi pe Evelyn strigând după ajutor.

- Stai liniştit, Stephen, îi spunea Noel, poate doctorul o va resuscita... mai bine pleacă, Stephen, dacă Verona a murit este mai bine să nu se ştie c-ai fost aici. O să-i previn eu pe Evie şi Paul.

Stephen încuviinţă. Nu-i mai păsa ce i se spunea.

Evelyn veni spre el, disperată.

- Stephen, nu spune c-ai fost singur cu ea.

Deodată, Stephen păru să audă ce i se spunea.

- Este numai vina mea, zise el. O ţineam în braţe şi îi ceream să-l lase pe Forbes să vină cu mine... eu am ucis-o...

Evelyn scutură din cap.

- Nu te prosti, Stephen....a murit de angină....ar fi murit oricum, la orice emoţie mai puternică...Nu te mai învinui.Dar să stabilim între noi c-am fost doar trei persoane aici ca să nu iasă scandal.

Stephen încuviinţă. Evelyn cu lacrimile curgându-i pe obraji îi aprinse o ţigară. Stephen o luă şi trase mecanic, câteva fumuri. Voia să se ducă înapoi la Verona, s-o scuture bine, s-o trezească şi ea să-i zâmbească, privindu-l cu ochii ei minunaţi acum închişi pe vecie.

Sosi doctorul, iar Evelyn îl duse în camera unde se afla Verona. Acesta confirmă decesul din cauza trombozei coronariene, nu se mai putea face nimic decât să fie anunţaţi bieţii părinţi.

Orele care urmară fură o adevărată tortură pentru Stephen. Desigur fu crezută versiunea Evelynei că Verona se simţise rău şi se dusese să stea puţin întinsă în camera alăturată, de unde o auziseră strigând şi năvălind o găsiseră moartă.

Paul Sevanich îl duse acasă pe Stephen.

- Nu-mi place cum arăţi, Stephen, îi spuse el. Nu te las singur.

- Te rog, fii sigur că nu se va întâmpla nimic, Paul. îţi mulţumesc, de fapt, vă mulţumesc la toţi trei pentru ajutor, dar acum aş vrea să rămân singur.

Paul, care era un tip impresionabil şi sentimental, mai rămase câteva clipe alături de el, apoi plecă.

Stephen se îndreptă spre fereastră şi aprinse toate luminile din atelier pentru a vedea portretul Veronei. Apoi deschise ferestrele; afară ploua torenţial. Acum ştia prea bine de ce urâse ploaia întotdeauna. Se gândi încă o dată la iubita lui care zăcea rece şi nemişcată în apartamentul lui Noel. Se aruncă pe pat cu faţa în mâini şi plânse ca un copil.

Capitolul 11

în acelaşi an, în luna aprilie, colonelul Caulder se întoarse în Anglia la o conferinţă pe teme medicale.

Nu mai cunoştea prea multă lume la Londra. Vremea era rece, urâtă, umedă şi abia aştepta să se întoarcă în Egipt. Le făcu o vizită părinţilor Veronei.

Ar fi vrut să-l vadă şi pe Forbes, dar acesta renunţase la concediu şi plecase deja la noul său post în Germania, desigur după ce-şi informase prietenul de moartea soţiei sale provocată de tromboză coronariană.

Caulder fusese şocat, afectat personal, mai ales că primise cu câteva zile în urmă ultima scrisoare a Veronei în care îi scria: „Nu l-am văzut de când m-am întors la Londra, şi cred că aşa este mai bine.“

Caulder nu putea crede că Verona, acea fiinţă plăpândă, frumoasă, cu ochii ei mari şi trişti, murise. Moartea unei persoane tinere este desigur mai dureroasă decât a uneia care şi-a trăit viaţa. în cazul Veronei situaţia era şi mai patetică, pentru că nu apucase să fie fericită, să-şi împlinească visurile...

Desigur că-l compătimea pe Forbes; bietul om era şocat peste măsură. Venise plin de bucurie la Londra, fericit că fusese înaintat în grad, iar tatăl Veronei, pentru a diminua şocul, îl întâmpinase la Liverpool.

La început Forbes nu crezuse vestea că soţia sa a murit, apoi se răzvrătise împotriva lui Dumnezeu. Ce fel de zeitate era acesta dacă-i distrusese bucuria şi fericirea luându-i-o pe Verona înainte ca aceasta să împlinească treizeci de ani? Cu toate că era un om religios nu-l mai înţelese pe nemilosul Creator,

răzvrătindu-se împotriva lui.

Doctorul care constatase decesul îi spusese că fusese un atac violent; apoi vorbise cu gemenii Turner care nu-i spuseseră decât că în seara aceea Verona fusese veselă şi păruse fericită.

Forbes îi scrise lui Caulder spunându-i că Verona era înmormântată lângă bunicii ei, la Woking.

***

Biata Verona! Bietul Forbes! se gândi colonelul Caulder. Găsea în inima sa loc de compasiune pentru amândoi. Dar astfel încheindu-se căsătoria sa, Forbes nu mai avea cum să afle cât de nefericită fusese Verona alături de el.

Caulder îşi simţea inima foarte grea când sosi în Anglia, realizând că nu avea s-o mai vadă vreodată pe prietena sa Verona. Murise, ca şi Laura. Era ciudat, dar avusese de la început presentimentul că aşa se va întâmpla.

Se duse să-i viziteze pe părinţii Veronei dar nu stătu prea mult; erau vizibil zguduiţi de moartea fiicei lor şi în egală măsură uimiţi. îl întâmpinară cu multă căldură dacă avem în vedere durerea lor. Auziseră multe lucruri bune despre el de la fiica lor; nu-i spuseră mare lucru despre ceea ce simţise Verona de când se întorsese acasă. Avuseseră impresia că fiica lor se simte mai bine şi că în Germania, alături de soţul ei, îşi va reveni complet.

- Nici nu ştiţi ce frumoasă era, domnule Caulder, zise Alice Lang, era ca o statuie de marmură cu părul ei castaniu răsfirat pe pernă. Am adus-o acasă, am acoperit-o de flori pentru că-i erau foarte dragi, ştiţi

Verona era un suflet de artistă.

Da, Stephen Caulder ştia asta prea bine. Şi văzuse chiar şi unele tablouri pe care le pictase Verona studentă fiind.

Stephen Caulder părăsi casa familiei Lang şi mai deprimat de cum venise.

Părinţii Veronei încercaseră să-i creeze o impresie falsă despre fiica lor; sau poate aşa credeau ei? Nu vorbeau decât despre fericirea ei despre felul în care-l aştepta pe Forbes...ce se întâmplase în realitate cu Verona? Ce emoţie violentă accelerase moartea ei?

în taxi pe drumul spre hotel, întrezări o idee.

Se va duce să-l cunoască pe Stephen Best. Avea curiozitatea să afle ce efect avusese asupra lui moartea Veronei şi dacă se văzuseră înainte de sfârşitul ei.

Pe la ora trei într-o după amiază blândă de aprilie, se duse la atelierul lui din strada Tite. Cel care-i deschise îl întrebă:

- Domnul Best vă aşteaptă cumva, domnule?

Caulder negă.

- Nu este aici?

- Acum nu este dar va sosi imediat; de fapt, abia azi- dimineaţă s-a întors din Spania. A lipsit din ţară în ultimele două luni.

-înţeleg, zise colonelul Caulder; probabil că nu vrea să vadă pe nimeni.

- Nu cred că este ocupat domnule, şi dacă sunteţi vreun prieten cred că abia aşteaptă să vă vadă. Cum vă numiţi?

- Sunt colonelul Caulder, răspunse Doc intrând.

Imediat ce ajunse în camera de zi, privirea îi fu atrasă de un tablou aflat deasupra şemineului din care îl privea... Verona.

Era îmbrăcată într-o rochie verde, cu părul lăsat într-o parte, cu umerii goi. îşi aminti ce-i spusese ea despre acesta tablou pe care Stephen îl numise La femme abandonee. Verona îl primise ca dar de nuntă de la Best.

Privi fascinat portretul care-l făcu să nici nu mai poată respira la un moment dat, atât de bine semăna cu Verona pe care o cunoscuse la Al Fayid. Dar aceea era moartă, reflectă colonelul.

Se întoarse ducându-se spre fereastră să privească Tamisa frumoasă şi cu un aer misterios în acea după-amiază de aprilie.

Deodată uşa se deschise şi-şi făcu apariţia un tânăr zvelt cu părul castaniu închis, aproape negru, bronzat, îmbrăcat într-un costum de tweed gri, cu două tablouri sub braţ. Le lăsă jos şi veni repede spre colonel.

- Domnule, trebuie să-mi cer scuze pentru întârziere, abia m-am întors din Spania.

Caulder îl privi lung pe Stephen Best.

- Sunt colonelul Caulder, zise el; numele meu vă spune ceva?

- O, sigur, exclamă Stephen însufleţindu-se brusc, sunteţi doctorul Veronei din Egipt. Mi-a spus că v-aţi purtat extraordinar cu ea. Vă servesc cu un whisley? îl întrebă el, fără a sta o clipă locului.

Bronzul lui Stephen nu-l înşelă pe Caulder; deşi avea un aer aparent sănătos, probabil mai suferea încă.

- Poate ţi se va părea nepotrivit că am venit aici în această după-amiază.

- Dimpotrivă, sunt fericit c-aţi venit. Orice prieten al Veronei este şi prietenul meu. Am încercat în ultimul timp să nu mă mai gândesc atât de mult la ea, aşa că am plecat în Spania imediat după înmormântarea ei, la care n-am participat...n-aş fi putut...

- înţeleg.

- Am plecat departe de aici, trebuia s-o fac. M-am dus în Spania cu prietenul nostru Noel Turner. Am simţit că nu mă întorc cu plăcere la Londra, deşi aveam mult de lucru. Caulder îl văzu că priveşte intens portretul Veronei şi realiză că acest bărbat o iubise. Indiferent cum se purtase. îmi amintesc că Verona mi-a spus că a şocat-o asemănarea noastră.

- Aşa este.

- A avut noroc cu dumneata acolo, la Al Fayid. Cred c-a dus-o foarte rău.

- Da, era mai tot timpul bolnavă şi nu suporta viaţa cazonă. Deşi uneori exagera pentru că Forbes s-a purtat foarte bine cu ea.

- Da, mi-a spus, zise Stephen privind cum ţigara se consuma singură. Dar a avut privilegiul de a trăi trei ani cu ea.

Caulder ridică din sprâncene.

- Este adevărat. Era o femeie foarte frumoasă şi tandră, plină de sensibilitate.

Stephen Best îl privi ciudat.

- L-a făcut fericit, nu?

- Da, în cea mai mare parte a timpului; era foarte curajoasă şi loială. Cred că uneori Forbes simţea că nu-l iubeşte şi-şi făcea probleme în privinţa dumitale.

- îngrijorarea lui Forbes nu mă priveşte.

- Desigur, dar trebuie să fim cinstiţi; Forbes a fost mereu foarte bun cu Verona, iar dumneata ar fi trebuit să fii în locul lui.

Stephen se ridică şi începu să măsoare încăperea nervos.

- Nu trebuie să-mi aminteşti ce am greşit.

- N-am venit aici să-ţi reamintesc lucrurile dureroase, dar aş vrea să înţeleg de ce nu te-ai însurat cu ea. Ea a încercat să-mi explice, dar....

Stephen se întoarse brusc spre el, cu o figură de om hăituit.

- Doctore, a fost o lovitură ciudată a sorţii; ; am crezut că nu-mi este permis s-o fac să-şi lege viaţa de mine un artist care ar fi putut să nu ajungă niciodată la recunoaştere. Nu mi-aş fi închipuit că aş fi putut să-i ofer mult într-un timp atât de scurt. Iar ea l-a cunoscut pe Forbes şi întrucât voia să se mărite cu orice preţ, s-a măritat cu el salvându-se de mine. Ce ironie! Am continuat să ne iubim în anii în care a fost măritată cu el. Am văzut-o când avenit acasă...

- Aşadar...

- Da, am văzut-o, a murit în braţele mele...

Stephen Caulder îşi scoase pipa din gură.

- în noaptea în care a murit?

- Da, nu ţi-a spus nimeni acest amănunt? Verona a făcut un atac de cord pe când se afla în vizită la un amic al nostru. Ne-am întâlnit accidental.

- Şi cum ţi s-a părut Verona?

- Mai frumoasă ca oricând dar teribil de bolnavă. Chiar n-ai ştiut de boala ei de inimă?

- Nu ştiu dacă era bolnavă de inimă pentru că eu n-am fost medicul ei, dar era foarte fragilă şi slăbită după boală. Iar starea ei de spirit

- Ce vrei să spui? îl întrerupse Stephen Best.

- Cred că ştii că tânjea după dumneata; a încercat să lupte împotriva acestei iubiri damnate, dar nu i-a făcut faţă în cele din urmă.

- Da, ştiu că biata mea Verona n-a putut face faţă. Dar în noaptea în care ne-am regăsit i-am cerut să-l părăsească pe Forbes când mi-a declarat că mă iubeşte la fel de mult.

- Şi a acceptat?

- Da, deşi nu chiar de prima dată. înainte de a muri eram extrem de fericiţi. Verona însă a murit în braţele mele. Apoi... o, acel moment! Aşa că vezi eu am ucis-o. Bucuria a fost prea mare, nu i-a rezistat, eu am ucis-o.

Caulder se ridică şi puse o mână pe umărul lui Stephen.

- îţi mulţumesc că mi-ai spus adevărul şi n-aş vrea să te întristezi din nou sau să exagerezi adevărul. Nu dumneata ai omorât-o pe Verona. A murit de tromoboză coronariană, orice emoţie puternică ar fi omorât-o, aşa că nu trebuie să te învinuieşti.

- Mă bucur să aud că aşa vezi lucrurile doctore. Ştii Verona m-a învinuit tot timpul că am împins-o în braţele lui Forbes, că ar fi trebuit s-o ţin alături de mine, s-o fac fericită.

- Regretele nu te vor duce nicăieri. Dar să ne gândim puţin. Eu n-o văd pe Verona trecând prin toată urâţenia unui divorţ, care ar fi afectat-o teribil, în primul rând pentru că n-ar fi vrut să-l rănească pe Forbes. Iar cei care au cunoscut-o pe Verona trebuie cruţaţi de adevăr, mă refer la părinţii ei.

- O, doctore, nu ştii cât îmi lipseşte Verona!

- Ba cred că ştiu, pentru că am ascultat şi confesiunile ei.

- Mă urăşti doctore?

- Nu te urăsc, îmi este doar milă de dumneata, cred că ai trecut prin clipe grele; acum trebuie să te întorci la pictură să-ţi aminteşti că Verona era foarte mândră de succesele dumitale. Verona a murit fericită în braţele dumitale, nu strica fericirea ei cu regretele...

- Mulţumesc Doc, m-a ajutat mult...i-ai fost un foarte bun prieten şi te voi considera şi eu prietenul meu.

- Fiule eu voi pleca din nou în India pentru încă un an, dar după aceea mă întorc definitiv la Londra, şi aş vrea să ne mai vedem.

- Nimic nu mi-ar face o bucurie mai mare, zise Stephen privindu-l cu drag.

După ce Caulder plecă Stephen începu să-şi

citească scrisorile sosite în lipsă şi văzu un scris feminin care-i produse o grimasă: Julia Delymon.

„Am auzit că te întorci din Spania, dragul meu. Sună-mă să terminăm portretul acela; abia aştept să te văd.“

Stephen rupse scrisoarea, gândindu-se că nu va putea termina niciodată portretul Juliei, n-o mai suporta. Rămase cu privirile aţintite asupra portretului Veronei, neputând să creadă că era moartă. Se simţi dintr-o dată foarte singur, deşi vorbele doctorului Caulder îl mai îmbărbătaseră. El îi confirmase că Verona murise fericită, iar el, Stephen nu fusese cel care o omorâse, ci cel care-i dăruise ultimele clipe de fericire.

Va încerca să şi-o amintească mereu aşa cum fusese în seara morţii, fericită.

„ Viaţa trebuie să continue Verona, iubito“ murmură el, dar ne vom regăsi curând. Undeva...cândva...jur că aşa va fi...

Cu aceste gânduri luă o pensulă, puse vopsea pe ea şi începu o nouă lucrare, simţind inspiraţia.

Sfâr[it